

Konflikten om Ungdomshuset - Jagtvej 69

Et speciale af Lene Prip

Det Samfundsvidenskabelige Fakultet

Aalborg Universitet.

Forord

Dette speciale *Ungdomshuset – Jagtvej 69* fokuser på konflikten omkring Ungdomshuset, hvor italesættelser af brugernes politiske handlen samt deres demokratiforestillinger analyseres ud fra udvalgte landsdækkende danske aviser.

Hensigten med dette speciale er at bidrage til den samfundsfaglige debat om konflikten af det nu tidligere Ungdomshus på Jagtvej 69, København N.

Der har været massiv mediebevågenhed omkring Ungdomshuset og dets brugere, hvor jeg mener aktivisternes voldelige handlinger særligt har været i fokus. Dette speciale kan ses som et led i samfundsdebatten, dog skiller specialet her sig ud ved at inddrage mediernes rolle i konfliktens udformning.

Jeg vil gerne rette en tak til min vejleder Christina Fiig, der med et fagligt stærkt fokus gennem vejledningen har medvirket til konstruktionen af dette speciale.

God læselyst.

Lene Prip

Aalborg, marts 2008

Studienummer: 20021411

Speciale

Det Samfundsvidenskabelige Fakultet,

Aalborg Universitet.

Vejleder: Christina Fiig

Censor: Per Henriksen

Abstract

This thesis will focus on the conflict between Ungdomshuset (Jagtvej 69, 2200 Copenhagen N) and the established society. A conflict which has escalated for decades and still isn't over. The core of the conflict depends on the actors. It's a conflict where many actors are involved, and all have an opinion about Ungdomshuset.

Some see the conflict as a case of right of property, where others think that it's a matter of ethics and moral. What is the truth about the conflict? The truth lies in the eye of the observer, and as such depend on with which side you sympathises. As I see the conflict it's a matter of definition, misunderstandings and insufficient communication.

In this thesis I will explore how the young people from Ungdomshuset are constructed in the media. How the press agencies focus on the activist's political actions, and how the activist's understanding and definition of democratic are presented in the press.

I will explore the medias role in this conflict. Are the media representing the young activists in a certain way, where they maintain a negative construction of the marginalized young people?

The theories and the method I will use to investigate this, will be through a social constructive approach, where the primary theoretical analysis is done using Norman Faircloughs discourse analysis. Besides Fairclough I will also use theories developed by Anthony Giddens in the theoretical chapter.

I will base the empirical part of this thesis on articles from the Danish newspapers: *Information*, *Morgenavisen Jyllandsposten*, *Berlingske Tidende*, and *Politiken*.

The majority of the articles focus on the violent actions and demonstrations, and describe the young activists using negative and dangerous metaphors.

In this thesis I will examine what this means for the conflict and the individual activist. This is done, by presenting a set of discourses that will be discussed and analysed in a historical context.

The press agencies use their power to influence the political- and civil agenda to maintain a negative representation of the young activists.

One of the conclusions of this research is that by using this power the media plays an important role in the elaboration of the conflict.

Indholdsfortegnelse

Forord	2
Abstract	3
Indholdsfortegnelse	5
Rapportens opbygning	8
Indledning	10
<i>Problemformulering</i>	12
<i>Afgrænsning</i>	13
Metode	15
<i>Kildemateriale</i>	15
Empirisk datamateriale.....	16
<i>Medieafgrænsning</i>	17
Medierne som magtarena	20
Sådan taler medier og borgere om politik.....	21
Kritisk forholdende til udvalgt medie	22
Videnskabsteoretisk tilgang	24
<i>Socialkonstruktivismen</i>	25
Kritisk diskursanalyse som teori og metode	26
<i>Definition af diskursbegrebet</i>	26
<i>Faircloughs kritiske diskursanalyse</i>	27
Faircloughs definition af diskurs	28
Faircloughs tredimensionelle model	29
<i>Ideologi</i>	32
<i>Hegemoni</i>	33
<i>Magt</i>	33
Michel Foucaults forståelse af magt.....	35
<i>Magtbegrebets betydning i diskursen</i>	35
<i>Kritik af Fairclough</i>	36
Konflikten omkring Ungdomshuset set ud fra den historiske kontekst	38
<i>Aktivisternes rødder</i>	38
<i>Beboeraktivisme</i>	39
Fra slumstormsbevægelsen til Fristaden Christiania.....	39
Bz'er bevægelsens dannelse og tidlige udviklingen.....	40
Bz'er bevægelsen i internationale sammenhænge.....	40
Fortællinger fra Indre Nørrebro	41
<i>Delkonklusion 1</i>	42

Teori.....	44
<i>Demokratiforståelser.....</i>	<i>44</i>
<i>Medborgerskab.....</i>	<i>46</i>
Mægtiggørelse og myndiggørelse	47
<i>Basisdemokrati</i>	<i>49</i>
Anthony Giddens	51
<i>Livsstilens betydning for selvidentiteten</i>	<i>52</i>
Emancipatorisk politik	53
Dimensionen af tid og rum	54
<i>Delkonklusion 2</i>	<i>55</i>
Empiri.....	58
Analysemetode	59
<i>Udformning af ”Analyse del 1”</i>	<i>59</i>
<i>Udformning af ”Analyse del 2”</i>	<i>60</i>
Analysedel 1- Tekst og diskursiv praksis.....	61
<i>Information</i>	<i>61</i>
Vi sælger et problem	61
Det kan ikke blive værre	64
Ungdommen længe leve.....	66
Hvis det værste sker	68
Hvad nu?	69
<i>Morgenavisen Jyllandsposten.....</i>	<i>71</i>
Nedtælling til ragnarok	71
Plads til de ”normale”	76
Brosten taler ikke særlig godt	79
Fredelig demonstration for Ungdomshuset.....	81
Det er uniformen, vi hader	83
<i>Berlingske Tidende.....</i>	<i>86</i>
Ingen stilhed før de stormer	86
Snotforkælede unger.....	88
Det er cool at være imod	90
Sidste udkald.....	92
Tilbage til start.....	95
<i>Politiken</i>	<i>97</i>
En rolig avislæser under pres.....	98
Der er ingen central styring.....	102
No withe flags – no surrender.....	104
Ungdomshuset er en ekstrem voldelig offerideologi	107
Sagen er vigtigere end huset	109
Analysedel 2 – Den sociale praksis.....	111
<i>Italesættelsen af Ungdomshusets brugere og deres politiske handlen.....</i>	<i>112</i>
<i>Ungdomshuset er en livsstil</i>	<i>115</i>
Nørrebro omtales som en krigszone	117
<i>Forskellige demokratiforståelser.....</i>	<i>119</i>

Normalisering?	120
<i>Udenlandske aktivisters betydning for konflikten</i>	121
<i>Delkonklusion 3</i>	122
Konflikten om Ungeren – en konklusion	124
Et nyt Ungdomshus i sigte?	127
Referencer	129
<i>Tidsskrifter og avisartikler</i>	130
<i>Internethenvisninger</i>	131

Rapportens opbygning

Denne rapport tager afsæt i den socialkonstruktivistiske approach, og vil med afsæt i Norman Faircloughs kritiske diskursanalyse undersøge mediernes italesættelse af Ungdomshuset¹ brugeres politiske handlen samt deres demokratiforestillinger. Rapporten er overordnet opdelt i tre hoved dele, en indledende en historisk og teoretisk samt en empirisk hvor analysen vil forekomme.

Første del omfatter en præsentation af rapportens problemformulering samt generelle undersøgningfelt og metode. Herefter vil et kapitel om *mediernes som magtarena* forekomme. Dette udformes på baggrund af Magtudredningens publikationer, der fokuserer på mediernes rolle i det moderne samfund.

Efterfølgende kapitel præsenterer rapportens videnskabsteoretiske tilgang hvor socialkonstruktivismen præsenteres. Kapitlet leder frem til det efterfølgende, hvor Norman Faircloughs kritiske diskurs analyse vil præsenteres som rapportens teori og metode. Her vil en præsentation af den tredimensionelle analysemodel fremstilles, hvorforuden begreberne *diskurs, ideologi, hegemoni og magt* præsenteres. Dette med supplement gennem Michel Foucaults definition af magt.

Rapportens anden del omfatter konflikten omkring Ungdomshuset set ud fra den historiske kontekst, hvor der fokuseres på *aktivisternes rødder og beboeraktivisme*, hvorunder det historiske perspektiv på Bz'er miljøet ses ud fra internationale sammenhænge. Herefter vil en kort præsentation af rapportens øvrige teori præsenteres. Her med udgangspunkt i Bolette M. Christensen ”*Fortællinger fra Indre Nørrebro*” samt Anthony Giddens livspolitik samt emancipatorisk politik, hvor livsstilens betydning for det enkelte individs identitet fremlægges.

Tredje del omhandler det empiriske afsnit, hvor egen brug af Faircloughs kritiske diskursanalyse præsenteres. Herefter vil den kritiske diskursanalyse på baggrund af en række udvalgte artikler danne rammerne for diskursanalysen. Denne er inddelt i

¹Igennem hele rapporten vil der når der tales om det tidligere Ungdomshus blot stå *Ungdomshuset* eller *huset* eller *Ungeren*, som er synonym for samme.

en analysedel 1, som omfatter *tekst* og *diskursiv praksis*, og analysedel 2, som omfatter *den sociale praksis*.

Herefter vil rapportens undersøgelsesresultater opsummeres i en samlet konklusion. Denne del afsluttes med en perspektivering ”*Et nyt Ungdomshus i sigte?*”, som omhandler tiden efter rapportens tidshorisont samt generelt konflikten på nuværende tidspunkt.

Rapportens bilag findes i en supplerende bilagsmappe.

Indledning

*”Københavns kommune udbyder
til salg inklusive 500 stenkastende autonome voldspsykopater fra helvede
UNGDOMSHUSET”*

(<http://www.jernesalt.dk/ungdomshuset.asp>)

Dette var den meddelelse der stod på en banner, som hang på Ungdomshusets facade, da Kommunen i 1999 lagde an til salg af huset. Dette var begyndelsen på en lang og konfliktfyldt kamp om Ungerens, en konflikt der den dag i dag stadig er aktuel, og hvor flere forskellige aktører er involveret.

Til at begynde med var det et spørgsmål om hvorvidt Ungerens skulle bevares eller ryddes. Afgørelsen faldt med Københavns fogedrets dom, om en rydning kunne finde sted fra d. 14. december 2006. Hvad der startede som en lokal sag om ejendomsret i København, udviklede sig til en samfundsdebat der foregår såvel på nationalt som internationalt plan, hvor demonstranter fra hele verden enten rejser til København for at vise deres støtte; eller foretager støttedemonstrationer i deres lokale område (<http://nyhederne.tv2.dk/article.php/id-5136315.html>).

1. marts 2007 rykkede politiets aktionsstyrke ind i Ungdomshuset, og i løbet af kort tid, var huset ryddet. Timerne og dagene efter var Indre Nørrebro nærmest omdannet til en krigszone, hvor demonstranter var i kamp mod politiet. Sidste punktum i selve husets historie blev sat d. 5. marts hvor påbegyndelsen af nedrivningen blev aktuel (ibid.). Der har været massiv mediedækning af denne konflikt, særligt i dagene omkring selve rydningen og nedrivningen af huset. Denne mediedækning danner grundlag for det empiriske afsnit i rapporten her.

Jeg vil tage udgangspunkt i den danske skrevne presse, hvor jeg vil undersøge dennes italesættelse af aktivisternes politiske handlinger samt deres demokratiforestillinger. Dette vil ske med udgangspunkt i en række udvalgte avisartikler, hvorfra der foretages en kritisk diskursanalyse. Fremgangsmåden for denne vil behandles senere i rapporten.

Netop i relation til mediernes dækning af konflikten omkring Ungdomshuset, har jeg en foruntagelse om, at medierne langt størstedelen af tiden fastholder et billede af aktivisterne som voldelige stenkastende demonstranter, ved netop hovedsageligt at fokusere på de voldelige handlinger aktivisterne udøver i forbindelse med såvel anmeldte som uanmeldte demonstrationer. Årsagen til denne forudantagelse hænger sammen med det indtryk de landsdækkende danske aviser, har formået at give mig som læser i den pågældende periode, hvor konflikten var på sit højeste. Ligesom jeg er overbevist om, at medierne i et vist omfang hovedsageligt vælger at fokusere på aktivisternes voldelige handlinger da dette sælger bedre. Det at der i Ungern bl.a. var forskellige kulturelle aktiviteter, politiske aktioner, koncerter og generelt socialt samvær. Ligesom det var et hus der rummede mangfoldighed og hvor aktivisterne havde mulighed for at udfolde sig kreativt; altså et hus der bestod af mere end bare *”en flok stenkastende voldspsykopater fra helvede”* der var imod autoriteter, mener jeg spiller en mindre rolle i dækningen af konflikten omkring Ungeren.

Der vil altså i denne rapport være fokus på mediernes konstruktion af aktivisternes politiske handlen og deres demokratiforestillinger, som søges undersøgt ud fra den danske skrevne presse. Som empirisk datamateriale vil jeg i denne undersøgelse ikke foretage interviews med de tidligere brugere af Ungeren, da det af forskellige årsager ikke har været mulighed herfor.

Problemstillingen om at Ungeren på den ene side var et kulturelt samlingspunkt, for unge med et alternativt livssyn, hvor ud fra de unge aktivister foretog fredelige happenings i forskellige politiske sammenhænge, og det på den anden siden var et hus, der bestod af aktivister der deltog i voldelige demonstrationer og som udøvede hærværk i forbindelse hermed, synes jeg bl.a. gør det interessant at foretage denne undersøgelse.

En anden årsag til at jeg finder det interessant at undersøge denne problemstilling, kommer efter at jeg selv har været nabo til Ungdomshuset i perioden fra juni 2006-marts 2007. I løbet af min tid som nabo til Ungeren, oplevede jeg på tæt hold konflikten udførelse i den periode hvor konflikten var på sit højeste.

Jeg oplevede både de fredelige og de voldelige demonstrationer og det var bl.a. demonstrationen december 2006 og mediernes dækning heraf, der fik mig til at indse en række problemstillinger omkring Ungdomshuset, hvoraf ovenfor beskrevet synes mest interessant. Den massive mediedækning der har været omkring Ungeren tog særligt fat i forbindelse med kulminationen mellem demonstranter og politi efter demonstrationen i december 2006. Herefter undrede jeg mig over mediernes manglende dækning af de fredelige demonstrationer og happenings der havde været løbende i efteråret 2006. Disse erindrede jeg kun som kort beskrevet i lokal avisen på Nørrebro, og kun ganske få gange var disse beskrevet i medierne - Endnu et eksempel som jeg mener understøtter min hypotese om, at medierne i et vist omfang skaber samt fastholder et billede af aktivisterne som *voldspsykopater fra helvede*.

Der arbejdes ud fra en tese om, at de voldelige demonstrationer blot er en af flere mulige former for politisk handlen som aktivisterne gør brug af. Jeg vil ud fra udvalgte avisartikler forsøge at afdække den italesættelse der er af aktivisternes politiske handlen samt deres demokratiforestillinger.

Overstående problemstilling leder mig frem til følgende:

Problemformulering

”Hvilken italesættelse er der i de landsdækkende danske aviser, af den politiske handlen som de tidligere brugere af Ungdomshuset, Jagtvej 69 udøver? Samt hvilken italesættelse er der af aktivisternes demokratiforestillinger?”

I forlængelse af overstående problemformulering vil nedenstående arbejdsspørgsmål ligeledes undersøges og danne ramme for rapportens analyse.

- *Fastholder medierne et negativt billede af aktivisterne i deres dækning af konflikten om Ungdomshuset?*
- *Hvordan påvirker medierne generelt konflikten udformning?*
- *Hvilken rolle spiller de udenlandske aktivister i konflikten?*

Afgrænsning

Når der i rapporten stå *tidligere brugere, brugere* så er der tale om samme gruppe, med mindre andet er anført. De som var en fast del af det miljø i Ungdomshuset, indtil dets rydning og senere nedrivning marts 2007. Når der nu skrives *tidligere*, så er der her ikke tale om de personer, der tilhørte huset tilbage i 1982 (med mindre disse selvfølgelig stadig er en del af miljøet). De personer som kun er kommet i huset enkelte gange, eksempelvis i forbindelse med koncerter eller andre kulturelle events, medtages ikke i undersøgelsen som hovedaktør. Årsagen til at jeg udelukkende fokuserer på Ungerens faste brugere skyldes at det er disse, som har mistet et fast tilholdssted. Ligesom det er disse aktivister, som gennem flere år har været i forhandlinger med Københavns Kommune.

Tidsmæssigt vil fokus i denne rapport dreje sig om konfliktens udformning i perioden fra d. 16. november 2006 - 16. april 2007, afgrænsningen af denne periode behandles i næste kapitel, som omhandler rapportens metodiske overvejelser. Problemformuleringen søges ikke alene undersøgt ud fra et øjebliksbillede i givende periode, men skal i høj grad ses i relation til den historiske kontekst, som hele problemstillingen er en del af. Dette er nødvendigt for at kunne forstå den samlede udviklingen af aktivisternes politiske handlen. Det vil ikke være muligt at forstå og analysere problemformuleringen samt rapportens arbejdsspørgsmål uden at se det i forhold til den historisk kontekst.

Når der i problemformuleringen står *udøver* er der både tale om den poliske handlen inden, under og efter rydningen af Ungerens, dog kun indenfor givende tidsramme, med mindre der i det empiriske afsnit henvises til en anden tid.

Konflikten omkring Ungerens blev i givende tidsperiode dækket af såvel den danske som den udenlandske presse. Jeg har valgt at foretage en afgrænsning, så det udelukkende er med afsæt i den danske presse problemformuleringen søges besvaret. Den primære årsag hertil skal ses i relation til den historiske kontekst som problemstillingen er en del af. Ved at inddrage udenlandske artikler har jeg en formodning om, at fokus med stor sandsynlighed vil ændre sig. Ved at inddrage udenlandske artikler mener jeg, fokus vil ændre sig i det omfang, at der er risiko for

at de udenlandske journalister primært vil beskrive konflikten ud fra et øjebliksbillede, ligesom jeg har en formodning om, at artiklerne omhandler, hvilke konsekvenser konflikten på Nørrebro har for aktivisterne i journalistens hjemland. Disse formodninger søges ikke afprøvet i denne rapport. Omdrejningspunktet er som tidligere skrevet de landsdækkende danske aviser, hvor jeg har en formodning om, at disse vil trække på tidligere diskurser som har relevans for konflikten og selve undersøgelsen af problemformuleringen. Herved vil problemstillingen beskrives ud fra såvel den givende tidsperiode, ligesom der tages højde for den historiske kontekst.

Metode

I dette kapitel vil rapportens metodiske overvejelser præsenteres. Indledningsvist vil der forekomme en præsentation af det anvendte kildemateriale, og som følge heraf et afsnit om den afgrænsning der er foretaget i forbindelse med udvælgelse af empirisk datamateriale

Kildemateriale

I forhold til det metodiske såvel som det teoretiske anvendes bl.a. Marianne Winther Jørgensen og Louise Phillips ”*Diskurs analyse – som teori og metode*” samt Norman Faircloughs ”*Analysing Discourse*” til at klarlægge den kritiske diskursanalyse.

I forhold til det empiriske afsnit tages der afsæt i div. avisartikler i perioden fra d. 16. nov. 2006- 16. april 2007.

Dernæst tages der afsæt i en række af Magtudredningens publikationer² bl.a.

”*Bevægelser i demokratiet – Fortællinger og kollektive aktioner i Danmark*” som behandler spørgsmålene om foreningers evne til at opfange og udtrykke interesser, identiteter og konflikter, og om hvorvidt disse er af fredelig eller voldelig karakter; og om hvorvidt disse giver konkret indflydelse. Hertil anvendes Magtudredningens ”*Sådan taler medier og borgere politik*” til at synliggøre mediernes rolle i konflikten omkring Ungeren.

Endeligt vil der tages afsæt i Bolette M. Christensens ”*Fortællinger fra Indre Nørrebro – Solidaritet og handlekraft i det lokale*”, som er et led i undersøgelsen ”Demokrati og Institutionel Udvikling”. Datamaterialet fra ”*Fortællinger fra Indre Nørrebro*” er interviews foretaget fra 1996-2000.

Jeg anvender Christensen til at anskueliggøre begreber som ”*basisdemokrati*” samt ”*mægtiggørelse og myndiggørelse*”.

Endeligt vil en række internethenvisninger samt ellers anvendelig samfundsfaglig litteratur anvendes.

²Magtudredningen er et forskningsprojekt iværksat af Folketinget i 1997, hvis formål er at undersøge ”*Hvordan er folkestyrets tilstand i Danmark ved overgangen til det 21. århundrede, og i hvilket omfang lever det op til vores demokratiske idealer?*” samt ”*Hvordan har folkestyret udviklet sig i sidste del af det 20. århundrede, og har udviklingen været til det bedre eller værre?*” (Togeby 2003:11-13)

Empirisk datamateriale

Til at begynde med var det hensigten, at det empiriske afsnit skulle foreligge som følge af egen empirisk undersøgelse, hvor en række kvalitative interviews med nogle af aktivisterne fra Ungdomshuset, ville danne baggrund herfor. Dette er dog af forskellige årsager ændret til, at der tages afsæt i en række avisartikler, hvorfra der foretages en kritisk diskursanalyse. Den proces der er foretaget i indsamlingen og arbejdet med data til det empiriske afsnit, er beskrevet nedenfor.

Kvalitative interviews som oprindelig datamateriale

Jeg kom i kontakt med en aktivist efter et foredrag om Ungdomshuset, der blev holdt på Studenterhuset i Aalborg i starten af februar 2007.

Da jeg påbegyndte arbejdet med dette speciale, var det stadig uvist, om hvornår politiet ville foretage en rydning af Ungdomshuset, samt hvad der skulle ske med såvel huset som aktivisterne, når rydningen var foretaget. Bekendt er denne situation nu betydeligt ændret efter rydningen samt den senere nedrivning.

Kort efter nedrivningen aflyste mine kontaktpersoner i Ungeren, af forskellige årsager de forestående interviews, hvilket fik den betydning, at jeg ikke kunne basere det empiriske grundlag i rapporten på kvalitative interviews.

Kritisk diskursanalyse ud fra avisartikler

Da det ikke var muligt at foretage en række kvalitative interviews som planlagt besluttede jeg, at det empiriske afsnit skulle tage afsæt i en række avisartikler, hvorfra jeg ville foretage en kritisk diskursanalyse.

Avisartiklerne er udvalgt, så der kan foretages kritisk diskursanalyse af mediernes italesættelse af aktivisternes politiske handlen, ligesom der er søgt at tage udgangspunkt i artikler, hvor et direkte interviews med aktivisterne danner grundlag for artiklens udformning.

Medieafgrænsning

Jeg har udvalgt avisartikler i tidsperioden fra d. 16. nov. 2006 – 16. april 2007, da det i nyere tid er den periode, hvor der har været størst aktivitet omkring huset. Dette som følge af rettens behandling af sagen ud fra ejendomsretten og dertil fogedrettens dom, om at Ungdomshuset kunne blive ryddet fra d. 14. december 2006. Herefter var det ligeledes d. 16. dec. at den første af en lang række sammenstød med politiet forekom. Årsagen til at slutdatoen er d. 16. april 2007, er for at få mulighed for nogle avisartikler, som omhandler aktivisternes politiske handlen efter rydningen, uden der dog er tale om at tidsperspektivet bliver for omfattende, og kommer for langt fra selve rydningen og nedrivningen af huset. Ved at udvide tidsperspektivet vil der opstå risiko for at fokus for rapportens udformning ændres.

I udvælgelsesprocessen af avisartiklerne har jeg anvendt infomedia³, hvor der er søgt på den konkrete afgrænsede periode og landsdækkende aviser samt følgende søgeord: Ungdomshus*, interview*, aktivister*, demokrati*, vold* og politisk handlen*. Artikeltype søgte jeg på interviews* og debat*. Dette resulterede i et omfattende udvalg af avisartikler, hvor hovedparten ikke havde relevans for dette speciales problemformulering. I sorteringen af avisartikler blev resultatet på søgningen til udvælgelse af artikler fra henholdsvis Politikken, Berlingske Tidende og Morgenavisen Jyllandsposten og Information.

Den massive mediedækning af konflikten om Ungeren har uden tvivl en afgørende rolle i konflikten udformning. Jeg har i dette speciale valgt at tage afsæt i den skrevne presse. Dette valg er primært foretaget i lyset af mediets tilgængelighed, samt dets mulighed for direkte at kunne inddrage de udvalgte avisartikler i rapporten. I denne afgrænsning af medievalg, fravælges tv-udsendelser- og indslag, da dette vil være et for omfattende og uhåndgribeligt medie, som følge af den massive mediedækning af konflikten i udvalgte tidsperiode. Derforuden er tilgængeligheden og indsamlingen af de tidligere udsendelser problematisk. Endeligt giver avisartiklerne, efter min mening, bedre analyserammer for at undersøge

³InfoMedia er en online artikeldatabase, der registrerer samtlige artikler som har været bragt i skrevne danske presse.

problemformuleringen, når specialets metodiske afsæt tager afsæt i den kritiske diskursanalyse.

Årsagen til at der tages udgangspunkt i de fire landsdækkende aviser, skyldes ligeledes søgningen på Infomedia, som resulterede i et omfattende antal artikler indenfor netop disse aviser. Dette på trods af at der var søgt på samtlige af de landsdækkende dagblade. Selvfølgelig forekom der artikler fra andre dagblade f.eks. Ekstra Bladet, BT og nogle af gratisaviserne. Antallet af artikler var dog i mindretal indenfor disse aviser. For bedre at kunne sammenholde de enkelte artikler og lave en kritisk diskursanalyse, valgte jeg at holde mig til disse fire aviser, også have en tidsperiode på fem måneder.

Ved eksempelvis at tage afsæt i: Ekstrabladet, BT og gratisaviserne ville rapportens udformning have set anderledes ud. Fokus og selve rapportens diskursanalyse ville have været anderledes. Først og fremmest som følge af, at disse aviser har en anden og endda til tider provokerende journalistisk metodefremgang. Hertil er der tale om at disse henvender sig til en anden målgruppe i samfundet, end eksempelvis Politiken og Berlinske. Ydermere har Ekstra Bladet, BT og gratisaviserne mindre prestige og anerkendelse indenfor den skrevne presse, når der tales om dem som nyhedsaviser. Ved at tage udgangspunkt i fire af landets største aviser, er der derved potentiale for, at kunne diskutere problemstillingen ud fra forskellige diskurser. Som følge af avisernes forskellige politiske udgangspunkt, er der derved mulighed for at den politiske diskurs, kan medvirkende til at den sociale praksis og diskurs omkring Ungdomshuset ændres.

Der tages ligeledes afsæt i at medierne søger at påvirke diskursen omkring et givet emne, til *”egen fordel ved at inddrage de elementer og symboler, som støtter egne synspunkter, og undlade dem, som ikke stemmer overens hermed.”* (Laursen 2001: 11).

Havde det været muligt at foretage interviews med brugerne af Ungdomshuset, havde rapportens udformning ligeledes set væsentlig anderledes ud. Der ville i så tilfælde være tale om, at det gennem de kvalitative interviews havde været mulighed

for at undersøge aktivisternes italesættelse af deres egen politiske handlen samt deres demokratiforståelser ud fra et subjektivt synspunkt.

Mediernes betydning for den politiske kommunikation øges i takt med globaliseringen og en teknologiske udvikling, herved kan mediernes rolle ses som værende ”*selvstændig forhandler af det offentlige samtykke til politiske beslutninger.*” (Christiansen: 1999: 36). Efter min overbevisning er der altså tale om, at medierne spiller en afgørende rolle i dannelsen af meninger og opfattelser af de sociale problemer omkring aktivisternes politiske handlen. Medierne behandler og viderebringer oplysninger omkring konflikten omkring Ungdomshuset, og er dermed medvirkende til skabelsen samt opretholdelsen af de sociale diskurser.

Som følge af forudsætningen om, at det er de færreste danskere som direkte har kontakt til Ungdomshusets brugere eller kendskab til dette miljø, antager jeg at den danske befolkning generelt opnår viden om Ungdomshusets bruger og selve konflikten gennem medierne, og at det er herigennem at befolkningen generelt danner holdninger til denne minoritet. Som følge af denne antagelse, mener jeg det er af afgørende betydning at undersøge problemstillingen gennem pressens italesættelse af aktivisterne, ligesom mediernes generelle rolle i konfliktens udformning.

Medierne som magtarena

Dette kapitel vil tage afsæt i Magtudredningens ”*Sådan taler medier og borgere politik*” samt hovedresultater fra Magtudredningen ”*Magt og demokrati i Danmark*”, hvor mediernes rolle i samfundet analyseres, og det undersøges om hvorvidt medierne har magt til at påvirke såvel den politiske- som borgernes dagsorden. Jeg mener, det er anvendeligt at fokusere mediernes rolle, både som følge af at det netop er med udgangspunkt i den danske skrevne presse, jeg ønsker at undersøge rapportens problemformulering. Ligesom jeg mener, den øget indflydelse medierne har fået i takt med globaliseringen giver anledning til diskussion. Globaliseringen har øget mulighederne for brug af medier. I dag spiller de elektroniske medier en langt større rolle end tidligere, og afstanden mellem borgere, politikere interessegrupper og græsrodsbevægelser er på det kommunikative niveau blevet kortere (Togeby 2003:212-213; 229).

Medierne har betydning for både befolkningens holdninger, den politiske kommunikation og politiske beslutninger. Her kan man tale om at medierne fungerer som en magtarena hvor forskellige aktører kæmper for at få opmærksomheden (Togeby 2003:229). I forbindelse med dette, er det relevant at inddrage Ungdomshusets brugere som eksempel. Mens konflikten omkring Ungdomshuset har været på sit højeste, har man i stigende grad set aktivisterne udtalte sig i medierne. Ved at optræde i medierne giver aktivisterne befolkningen mulighed for at se konflikten ud fra deres synsvinkel. Samtidig med at de gennem medierne kan opfordre sympatisører nationalt som globalt set, til at komme og deltage i demonstrationer i København. (Jf. bilag 22; bilag 23). Idet aktivisterne anvender medierne som talerør til befolkningen, er de medvirkende til, at det kommer et andet fokus på dem, end blot det billede medierne danner af dem som *stenkastende autonome voldspsykopater fra helvede*. Selvom det i sin tid, ironisk ment, var aktivisterne der italesat sig selv som *stenkastende autonome voldspsykopater fra helvede*, så er dette en betegnelse som medierne har taget til sig og stadig anvender (Jf. bilag 5; 21).

Jeg ser bl.a. aktivisternes optræden i medierne som et forsøg på at påvirke folks holdninger til at få forståelse for aktivisterne og hele miljøet omkring Ungerne. Medierne kan have kortsigtet såvel som langsigtet indflydelse på befolkningens holdninger. Dette afhænger i stigende grad af, hvor stort fokus der er på pågældende område, samt hvilken vinkel der er på sagen. I Magtudredningen er konklusionen kort fortalt, at medierne ikke har magten til at bestemme hverken den politiske eller befolkningens dagsorden, men at de har indflydelse på nyhedernes vinkling af sagen. (Togebj 2003:220; 228-229). Jeg mener, at dette afsnit om medierne som magtarena er anvendeligt, da det netop er mediernes måde at konstruere aktivisterne og deres politiske handlen, der er i fokus.

Sådan taler medier og borgere om politik

I Magtudredningens ”*Sådan taler medier og borgere om politik*” undersøges det bl.a. hvordan medierne italesætter *politik*, hvilket sker gennem spørgsmål om mediernes definitionsmagt indenfor det politiske felt. Gennem det sproglige og billedmæssige italesættelser medierne rammerne for hvordan politik italesættes, og dermed for hvad borgerne forstår som politik (Schröder 2004:150). Mediernes magtposition er ikke bestemmende for de rammer der afgør italesættelsen af politik. Denne italesættelse sker i samspil med borgerne. Medierne lader sig inspirere af hvordan borgerne taler om politik (Ibid.). Italesættelsen af politik har dermed også betydning for, hvad der opfattes som politisk handlen. Hvad der opfattes som politisk handlen og måske vigtigst, hvad man opfatter som acceptabel og anvendelig politisk handlen, afhænger altså af hvordan det enkelte individ definerer politik.

Det konkluderes i ”*Sådan taler medier og borgere om politik*” at medierne fungerer som et forum, hvor iscenesættelse samt italesættelse af samfundets dialog, som omhandler hvad man kan forstå ved politisk handlen. Herved ligger mediernes definitionsmagt indenfor det politiske felt i produktionen og reproduktionen af diskurser mellem mediernes diskursorden og borgernes diskursorden, som afhænger af hinanden (Schröder 2004: 205; 290-291; Laursen 2001: 14).

I bogen kommer Kim Schröder og Louise Phillips frem til, at borgernes politiske handlen muligvis er begrænset i flertallets accept af mediernes hovedsagelige

fremstilling af politik som parlamentaristisk politik. De fremstiller dette som en mulighed for, at borgerne ikke ser de store muligheder for at handle indenfor det subpolitiske og livspolitiske felt. Endvidere synliggør de muligheden for, at mediernes manglende behandling af konflikter mellem subpolitiske bevægelser og den etableret politik er medvirkende til at formindske de subpolitiske bevægelsers magt, og derved bidrager til borgernes negative magt om disse forståelser for politik (Schrøder 2004: 292-293). Jeg mener, særligt sidste konklusion er af afgørende betydning for denne rapports analyse. Stemmer denne konklusion overens med virkeligheden, så betyder det grundlæggende at medierne i deres italesættelse af politik, er årsag til at aktivisterne generelt møder modstand i såvel befolkningen som indenfor det politiske system, i det mediernes italesættelse af politik danner grundlag for accepten af alternative demokratiformer og forskellige former for politisk handlen. Jeg har i denne rapport ikke mulighed, for at kontrollere denne konklusion, da dette kræver en større og mere omfattende undersøgelse end jeg har ressourcer til. Dog vil jeg igennem den kritiske diskursanalyse, have mulighed for at undersøge hvorledes medierne netop italesætter samt konstruere *virkeligheden* omkring aktivisterne og hele konflikten.

Kritisk forholdende til udvalgt medie

I forbindelsen med udførelsen af den kritiske diskursanalyse er der en række forbehold jeg skal tage. Selvom der tages afsæt i, at journalisten foretager et interview med aktivisterne fra Ungeren, eller rapportere fra urolighederne på Nørrebro, så er der her tale om, at artiklen er skrevet ud fra journalistens fortolkninger af interviewet eller situationen, samt personens evne til at videreformidle dette. Hertil vil det være meget usandsynligt, hvis disse interview tager udgangspunkt i præcis samme spørgsmål, som jeg med denne rapports problemformulering ønsker at undersøge. Derfor må jeg i arbejdet med disse avisartikler udvælge det som jeg kan bruge, så det konkret passer til egen undersøgelse. Endnu et problem der skal gøres opmærksom på, er det faktum, at der bliver redigeret i datamaterialet, så det der udvælges fra et interview, passer med den

vinkel som avisen ønsker at dække. Dette som følge af at der skrives ud fra en forudsætning om, at avisens formål er at sælge flest mulige aviser.

Endnu et punkt jeg vil gøre opmærksom på i forbindelse med anvendelsen af avisartiklerne, er det tidspres som journalisterne har været underlagt i perioden. Jeg forestiller mig, at de oplysninger der danner grundlag for artiklerne, hurtigt har skulle behandles, for at komme konkurrerende aviser i forkøbet. Alt dette sammenkoblet med at de enkelte aviser har en bestemt dagsorden i forhold til konflikten, mener jeg kan påvirke journalistens analyse og videregivelse af de interviews. Endeligt ser jeg en risikofaktor i det stigende udbud af gratisaviser, som er på det danske marked, idet vi vil kunne få nyhederne om konflikten uden at skulle købe en avis.

Udover at jeg i denne undersøgelse skal være opmærksom på disse kritiske bemærkninger, er disse ligeledes nogle bemærkninger den enkelte læser af denne rapport skal være opmærksom på når rapporten læses.

Videnskabsteoretisk tilgang

I dette kapitel vil det videnskabsteoretiske aspekt præsenteres.

Rapport vil have en socialkonstruktivistisk approach, primært som følge af at den kritiske diskursanalyse tager sit afsæt i denne videnskabsteoretiske tilgang. Dette kapitel har til formål, at redegøre for socialkonstruktivismen hvorfra det vil være muligt, at forstå overgangen til brugen af den kritiske diskursanalyse i denne rapport. Da omdrejningspunktet for rapportens problemformulering relatere sig til et spørgsmål om mediernes italesættelse af aktivisternes politiske handlen og deres demokratiforståelser, mener jeg at den socialkonstruktivistiske approach og dertilhørende diskursanalyse er anvendelig, for at kunne få den vinkel hvor konflikten ses som værende demokrati fra neden. Dette primært som følge af socialkonstruktivismens fokus på, hvordan virkeligheden først tillægges mening gennem individers interaktion med hinanden (Phillips 2004: 27-28). Denne vinkel er særlig vigtig, eftersom medierne generelt har fået øget indflydelse på den politiske dagsorden og på den generelle samfundsdebat borgerne imellem (Jf. diskussionen fra ”*medierne som magtarene*”). Som tidligere beskrevet har jeg en antagelse om, at de fleste danskere får informationer om brugerne af Ungdomshuset, deres politiske handlen og deres demokratiforståelser gennem medierne. Herved få den skrevne presse en betydelig rolle i dækningen af konflikten om Ungeren. Måden hvorpå medierne italesætter aktivisternes politiske handlen og deres demokratiforestillinger, samt pressens konstruktion af aktivisterne bliver hermed afgørende for den generelle fremstilling af *sandheden* eller *virkeligheden* om konflikten. Netop den skrevne danske presses fremstilling af *virkeligheden* om aktivisterne og konflikten generelt, er endnu en årsag til at der netop vælges at tage afsæt i socialkonstruktivismen, som præsenteres nedenfor.

Socialkonstruktivismen

Indenfor den socialkonstruktivistiske approach har det enkelte individs historie og kulturelle baggrund afgørende betydning for dets opfattelse af virkeligheden. Der er tale om, at virkeligheden ses som værende en social konstruktion, der er skabt i relation mellem individerne. Når individets opfattelse af virkeligheden tager udgangspunkt i historien og det kulturelle, betyder dette da også, at denne virkelighedsopfattelse er varierende fra person til person, eftersom personers historie er forskellig (Jørgensen 1999: 14; 112).

I relation til hvad der forstås som *virkelighed* er det ifølge socialkonstruktivismen først i det øjeblik at enten subjektet eller objektet tillægges mening, at man kan tale om en social virkelighed. For at forstå den sociale konstruktion af virkeligheden, er der i den sociale relation individer imellem, foruden fokus på sproget ligeledes fokus på kultur, viden, normer mv. Derfor vil det være fejlagtigt udelukkende at tage afsæt i den sproglige interaktion, når den sociale virkelighed skal analyseres. Hvem vi er, afhænger altså i høj grad af vores sociale relation til andre samt vores historiske grundlag (Jørgensen 1999: 13-14).

Efter egen overbevisning er den socialkonstruktivistiske approach altså anvendelig idet den sociale relation mellem individer ses ud fra såvel den historiske og kulturelle kontekst og ikke mindst dens fokus på sprogets betydning for den interaktion der foregår individerne imellem, og dermed medvirker til at danne og opretholde den diskurs som Ungdomshuset er en del af. Dette fokus hvor virkeligheden først tillægges mening idet individer indgår interaktion med hinanden og man gennem sproget og kulturen konstruerer den virkelighed, man selv er en del af, er den primære årsagen til at den socialkonstruktivistiske approach anvendes.

Overstående er anvendeligt da jeg netop ønsker at undersøge mediernes italesættelse af aktivisternes politiske handlinger samt deres demokratiforestillinger. Hermed rettes fokus ligeledes på sprogets betydning og dermed hvordan medierne italesætter sociale relationer og er medvirkende til at konstruere bestemte versioner af virkeligheden, sociale identiteter og dens sociale relationer.

Kritisk diskursanalyse som teori og metode

I dette kapitel vil den kritiske diskursanalyse præsenteres. Indledningsvist vil der forekomme en definition af begrebet *diskurs*. Dernæst vil Norman Faircloughs kritiske diskursanalyse, herunder hans tredimensionelle model præsenteres. Jeg vil i forbindelse med Faircloughs fremstilling af den kritiske diskursanalyse, redegøre for magtbegrebet samt magtens betydning i diskursen. Endeligt opstilles kritiske synspunkter i relation til Faircloughs kritiske diskursanalyse.

Definition af diskursbegrebet

For at kunne undersøge denne rapports problemformulering gennem den kritiske diskursanalyse, er det nødvendigt at afdække selve begrebet *diskurs*.

Diskursanalyse stammer oprindelig fra fagområder som lingvistik og semiotik, men har bred sig til mange andre fagområder. Begrebet *diskurs* er et komplekst og omdiskuteret begreb, også inden for samfundsvidenskaben. Definitionen af begrebet afhænger af hvilket teoretisk udgangspunkt der anvendes (Howarth 2000:13).

Ifølge Jacob Torfing er diskursteoriens centrale påstand, at mennesket som et fortolkende subjekt må forholde sig til verden gennem diskursivt konstruerede betydningsdannelser. Han mener, desuden at individet står overfor det problem, at der ikke er nogen umiddelbar adgang til de diskursive systemer, som betinger de sociale, politiske og økonomiske kommunikations veje, der er aktørerne imellem. Ifølge Torfing kan erkendelse kun opnås gennem bearbejdelse af et analyseobjekt, som vi selv er med til at konstruere. I forlængelse heraf gør Torfing opmærksom på den påstand om, at der ikke findes nogen endegyldige metoderegler, som kan afdække verden som den virkelig er. Han beskriver hvordan diskursteorien hævder, at der ikke kan gives nogen måde, hvorpå vi kan kontrollere, om hvorvidt den konstruerede erkendelse af verden er sand i den forstand, at den kan siges, at korrespondere med den aktuelle situation man som individ netop befinder sig i (<http://www.diskurs.dk/skaermkursus/skaerm1.pdf>). Når vi taler om verden, benytter

vi os af udsagn, der kun kan jævnføres med andre udsagn om verden, som ligeledes er selvkonstrueret og formuleret ud fra en given diskurs .

Diskurser kan beskrives som en måde at organisere vores måde at tale på. De både afspejler vores omverden, identiteter og sociale relationer samtidig med at de skaber og forandre disse. Diskurser skaber derved repræsentationer af virkeligheden, og bliver derved konstruerende i selve konstruktionen af virkeligheden (Schrøder 2004: 27).

Da jeg i denne rapport ønsker at se på mediernes italesættelse af aktivisters politiske handlen og deres demokratiforståelser gennem den kritiske diskursanalyse, benytter jeg mig af Norman Faircloughs egen definition af diskursbegrebet, som præsenteres i ”Faircloughs definition af diskurs”. Herforuden vil jeg dog ligeledes finde inspiration i Torfings definition, idet han bl.a. fremhæver problematikken omkring at konstruktionen af verden gennem udsagn og diskurser som ligeledes er selvkonstruerede.

Faircloughs kritiske diskursanalyse

I dette afsnit vil Norman Faircloughs kritiske diskursanalyse præsenteres. Dette som følge af, at det er redskabet jeg anvender i min diskursanalyse af udvalgte avisartikler. Formålet hermed er, at kunne redegøre for hvilke metoder jeg anvender, og give læseren indsigt i min fremgangsmåde, hvor analyser af sprogets betydning for sociale relationer kan medvirke til at forstå mediernes italesættelse af aktivisters politiske handlen og deres demokratiforståelser. Egen analysemetode, vil præsenteres umiddelbart inden selve analysedelen.

Ifølge Faircloughs tilgang af den kritiske diskursanalyse er det centrale, ”at diskurs er en vigtig form for social praksis, som både reproducerer og forandrer viden, identiteter og sociale relationer, herunder magtrelationer og som samtidig formes af andre sociale praksisser og strukturer.” (Jørgensen 1999: 77).

Endvidere mener Fairclough, at det ikke er tilstrækkeligt at foretage en tekstanalyse i arbejdet med diskursanalysen, da denne ikke omfatter forholdet mellem tekst og de samfundsmæssige og kulturelle processer og strukturer. Hertil vil jeg overvejende medtage mediernes rolle i samfundet ligesom jeg kort vil inddrage Anthony Giddens' livspolitik, emancipatoriske politik som præsenteres i det teoretiske kapitel.

Faircloughs definition af diskurs

Når Fairclough definerer begrebet *diskurs*, gøres dette på to forskellige måder. Ved den første forholder han sig til den abstrakte brug af navneordet (diskurs), *som sprogbrug som social praksis*. Dernæst definerer han navneordet med artikel (diskursen), som en måde at tale på, der giver betydning til oplevelser ud fra et bestemt perspektiv. Denne kan adskille sig fra andre diskurser (Jørgensen 1999:79). Eksempelvis kan der være tale om mediernes diskurs overfor en politisk diskurs. Ifølge Fairclough bidrager diskurser til konstruktionen af: sociale identiteter, sociale relationer og videns- og betydningssystemer (Jørgensen 1999:79).

Ved analysen af en diskurs skal der ifølge Fairclough fokuseres på to dimensioner:

1. Den kommunikative begivenhed: som er det konkrete tilfælde af sprogbrug, som i dette projekt vil være udvalgte avisartikler.
2. Diskursordnen: Det samlede antal diskurstyper (diskurser og genre) som anvendes indenfor en social institution eller et socialt domæne (Jørgensen 1999. 79-80).

Fairclough beskriver en *genre* som værende den sprogbrug, der er forbundet med og konstituere en del af en bestemt social praksis eks. en interviewgenre eller en nyhedsgenre. Denne sprogbrug omtales som en kommunikativ begivenhed, som består af følgende tre elementer:

1. En tekst (tale, skrift, billede eller en kombination af det sproglige og det visuelle)
2. En diskursiv praksis, som indebærer produktion og fortolkning af tekster

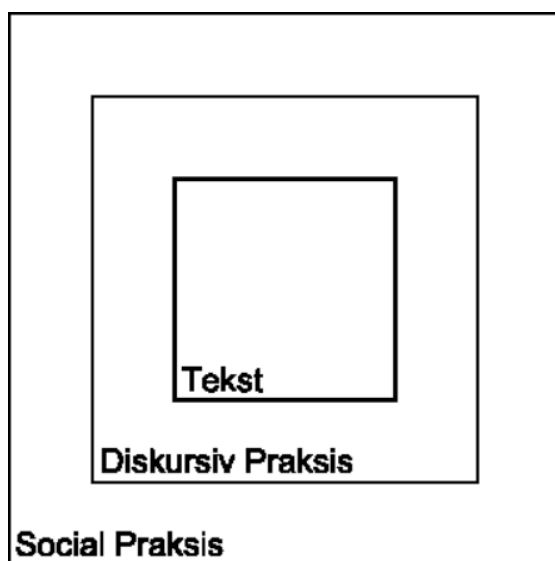
3. En social praksis (Jørgensen 1999:80).

Et eksempel på en diskursorden kan være mediernes diskursorden eller aktivisters diskursorden. Indenfor hver af de eksisterende diskursordner eksisterer der forskellige diskursive praksisser, hvorigennem tale og skrift produceres og fortolkes. Ved at tage udgangspunkt i eksemplet med aktivisters diskursorden, så kommer den kommunikative begivenhed til syne gennem eksempelvis Ungdomshusets hjemmeside, hvor såvel tekst som billeder figurerer. Dernæst har Ungeren udsendt en nytårstale over radioen. Det at de i sin tid, holdt tale til befolkningen fra Ungdomshusets tag via en megafon, kan også ses som værende sprogbrug, for ikke at forglemme deres grafitti i og omkring huset. Den diskursive praksis eksistere i kraft af produktion og reproduktion af overstående samt fortolkning af dette såvel af Ungdomshusets brugere, lokal befolkningen som borgerne generelt. Indenfor mediernes diskursorden, som har relevans i forhold til denne rapport, kommer den kommunikative begivenhed selvfølgelig til syne gennem avisartikler som består af tekst og billeder. Her består den diskursive praksis ligeledes som følge af produktion af yderligere artikler, som trækker på tidligere diskurser.

Faircloughs tredimensionelle model

I Faircloughs fremstilling af den tredimensionelle model af den kritiske diskursanalyse, som er illustreret nedenfor, skildre han forholdet mellem det diskursive og det nondiskursive.

Figur1: Faircloughs tredimensionelle model

De tre analysebegreber *tekst*, *diskursiv praksis* og *social praksis* skal, når analysen foretages, ses i relation til hinanden hvilket betyder, at man ikke alene kan forstå en social sammenhænge ud fra en tekst eller de diskursive formationer. Disse indbyrdes forhold skal altså analyseres, for at forstå den sociale sammenhænge. Nedenfor vil de tre analysebegreber fremstilles (Jørgensen 1999:81).

Tekst

Analysebegrebet *tekst* omhandler tekstens egenskaber. Her er der tale om de formelle teksttræk. Ordets betydning skal altid ses i relation til den sociale praksis.

Tekstforfatteren vil gennem ordets betydning tilkendegive sin mening, og læseren vil ud fra ordets betydning fortolke og analysere forskelligt alt afhængig af hvilken kontekst det ses ud fra, samt de forudsætninger den enkelte læser er i besiddelse af. Nedenfor har jeg kort præsenteret nogle af de forhold, som der kan tages højde for i dette analysebegreb. Da udvalget indenfor dette analysebegreb er omfattende, har jeg foretaget en afgrænsning heraf, og udvalgt netop de som har betydning for denne rapports udformning. Nedenstående vil altså siden hen danne grundlag i den nære tekstanalyse, når den kritiske diskurs analyse foretages.

- Grammatik: Her ses der på tekstens grammatiske betydning for hvorvidt fokus rettes imod eller fjernes fra den aktuelle skrevne begivenhed. Her indenfor kan der bl.a. tales om *modalitet*, som henviser til forfatterens fokus og budskab i teksten. Hvis tekstens budskab fremhæves som sandheden, tales der om *kategorisk modalitet*. Modalverber anvendes i forbindelse med eventuelle påstande i teksten eller som et led i at fremhæve sætningen eller budskabet her af (Fairclough: 2003: 166-167; 194).
- Tekst struktur: Fokusere på tekstens form. Eksempelvis om der er tale om en artikel, et interview, roman osv.
- Interaktionskontrol: Omhandler hvem der kontrollerer interaktionen samt hvilke forhold der ellers påvirker interaktionen. Her er der i høj grad tale om, hvem der har magt til at bestemme hvilke restriktioner der skal følges i udarbejdelsen af en tekst, samt hvilken dagsorden der sættes i den givende tekst og om denne magtposition kommer til udtryk i den skrevne tekst (Jørgensen 1999:82; Fairclough 2003: 36).
- Vokabular: Henviser til tekstens metaforer og det generelle valg af ord forfatteren har anvendt. Analysen af ordvalget er vigtigt, da ethvert ord har kan give stor udfald på den samlede opfattelse og forståelse af teksten. Metafor kan ifølge Fairclough ses, som en måde hvorpå forfatteren opfatter og synliggør virkeligheden (Fairclough 2003: 37).
- Etos: Hvordan identiteter konstrueres i teksten gennem sprog og kropslige træk (Jørgensen 1999: 95)

Diskursiv praksis

Indenfor analyse begrebet *diskursiv praksis* formes diskurser gennem folkets sprogbrug og fortolkning af artiklerne. Her er der tale om de processer hvor produktionen og fortolkningen af teksten er i fokus (Jørgensen 1999: 80-82). Produktionen samt analysen af den aktuelle tekst skal ses ud fra hvilken social sammenhænge der er skrevet eller fortolkes ud fra.

- Intertekstualitet: Omhandler tekstens evne til direkte eller indirekte at henviser til andre tekster. Her skelnes der mellem *manifest intertekstualitet*, som er når der direkte er henvisninger til andre tekster og *interdiskursivitet*, hvor teksten henviser til diskurser og diskurstyper der har haft betydning for tekstens udformning. Her fokuseres der på hvorvidt ændring af tidligere tekster kan medføre en reproduktion af en genrer eller diskurs. Muligheden for at skabe en ny diskurs afhænger af den sociale kontekst og magtrelationer, som vil blive beskrevet i det følgende (Jørgensen 1999: 84; 93; Fairclough 2003: 47;49)).

Social praksis

Social praksis er det, som Fairclough beskriver som værende det nondiskursive. Han mener, at den sociale praksis har indflydelse på hvorledes virkeligheden italesættes og præsenteres i den diskursive praksis. Han beskriver hvordan denne italesættelse virker tilbage på de sociale strukturer (Jørgensen 1999: 82; 85). Hertil illustreres det indbyrdes forhold der eksisterer mellem diskursiv praksis og social praksis.

Ydermere beskriver han denne relation gennem hans forståelse af forholdet mellem diskursiv praksis og magtrelationer gennem bestemte opfattelser af ideologi og hegemoni, som er beskrevet nedenfor.

Ideologi

Når Fairclough taler om ideologi, lader han sig bl.a. inspirere af John Thompson, som beskriver hvordan ”*Ideologies are representation of aspects of the world which contribute to establishing and maintaining relations of power, domination and exploitation*” (Fairclough 2003:218). Denne beskrivelse af ideologier tager

Fairclough til sig, idet han beskriver ideologier som værende betydningskonstruktioner, der producerer og reproducere sociale magtrelationer og dominansrelationer. Ydermere beskriver Fairclough ideologi som ”*betydning i magtens tjeneste*”. Ideologierne opstår som følge af uligheder i samfundet bl.a. på baggrund af klasse og køn.

Gennem overstående definition kan en diskurs opfattes ideologisk. Ifølge Fairclough er ideologi indlejret i de diskursive praksis, hvorigennem betydning mobiliseres. Fairclough mener, det er muligt at gøre modstand imod de eksisterende magtpositioner, selvom individet ikke er bevidst om egne ideologiske dimensioner (Jørgensen 1999:86-87).

Ideologi og *hegemoni* er tæt forbundet idet der kan drages paralleller mellem diskursiv praksis og hegemoni, hvor produktion og reproduktion ligeledes er med til at opretholde de eksisterende magtrelationer (Jørgensen 1999: 88). Derfor vil begrebet *hegemoni* præsenteres nedenfor.

Hegemoni

Ifølge Fairclough skal hegemoni ikke blot forstås som en dominans. Han mener desuden, at der er tale om en forhandlingsproces, hvor en betydningskonsensus skabes. Eksistensen af de konkurrerende elementer, som indgår i denne forhandlingsproces, er med til at udfordre de ellers dominerende betydninger. Dette resulteres i at folk forsynes med ressourcer til at gøre modstand mod den dominerende diskurs. Hegemoni er derfor aldrig stabil, men derimod varierende alt efter den aktuelle situation, herved vil konsensus mellem aktørerne være et vurderings spørgsmål (Jørgensen 1999: 87-88). I forbindelse med nu at have berørt magtrelationens betydning for opretholdelsen af den diskursive praksis, vil jeg i det efterfølgende afsnit behandle magtbegrebet og dets betydning for diskursen.

Magt

I dette afsnit vil magtbegrebet behandles. Der tages udgangspunkt i Jens Peter Frølund's ”*Magt- en introduktion*”.

Magt er et flerdimensionelt begreb der både kan være positivt og negativt. I enhvers hverdag udøves der magt. Der findes ikke én definition på magt, da det jo opfattes forskelligt alt afhængig af, hvilken situation man står i. Ligesom magt opfattes forskelligt alt afhængig af, om man er den der udøver magt eller den der føler sig magtesløs og uretfærdig behandlet (Frølund 2005: 14).

Når magt beskrives som værende grænsen mellem myndighedernes adfærd overfor samfundsborgerne, gøres dette ud fra den klassiske magtinddeling mellem en lovgivende, en udøvende og en dømmende magtinstans (Frølund 2005:15). Magt er ensbetydende med, at man er i besiddelse af handlekraft, og at denne handlekraft udmunder sig i direkte handling. Der kan være tale om, at en aktør fremtvinger ændringer eller påvirkninger en andens aktørs adfærd. Hermed bliver magt ofte et dækkende udtryk for en udøvelse af tvang der opleves som uretfærdig. Magt ses ofte som en interessekonflikt mellem to eller flere aktører. Idet en aktør bevidst påfører andre aktører økonomiske eller politiske tab eller omkostninger, er der som udgangspunkt tale om en form for magtudøvelse (Frølund 2005: 17-18). Jeg mener, det er af afgørende betydning at belyse magtbegrebet i forhold til konflikten omkring Ungeren. Særlig i forbindelse med rapportens problemformulering og tidligere diskussion om mediernes øget indflydelse på den offentlige debat og den politiske dagsorden vedr. italesættelsen af politik, da medierne i takt med globaliseringens indtog har fået mere magt i samfundet. I den kritiske diskursanalyse, kan der under mediernes diskurs tages afsæt i en hegemonisk diskurs, hvor magtforholdet ses ud fra mediernes egen position som aktør i konflikten, altså hvorvidt den danske skrevne presses italesættelse af aktivisternes politiske handlen og deres demokratiforestillinger er medvirkende til at fastholde aktivisterne i en given diskurs. Herudover vil magtbegrebet ligeledes sættes i relation til aktivisterne selv gennem artiklerne. Jeg mener, overordnet der kan tales om en hegemonisk diskurs, da magtbegrebet vil kunne sættes i relation til samtlige af aktørerne i konflikten, da såvel skyldsspørgsmålet såvel som diskussionen om hvem der har magten, løbende er til diskussion.

I det nedenstående afsnit sættes magtbegrebet yderligere i forbindelse med det diskursanalytiske, hvilket gøres ud fra Michel Foucaults definition af magt.

Michel Foucaults forståelse af magt

Fairclough lader sig inspirere af Michel Foucault, da han mener magtbegrebet kan være med til at forklare forholdet mellem den diskursive konstruktion af det sociale, og diskursens funktion i det sociale (Fairclough 1992: 32).

Ifølge Foucault skal magt forstås ud fra den historiske kontekst, ligesom magtbegrebet er særligt forbundet med sprog og viden. Foucault er optaget af sprogets rolle i magtpolitiske sammenhæng. Han beskriver, begrebet magt ”*som en kompleks strategisk situation*” hvor der tale om, langt mere end at en gruppe forsøger at dominere en anden. Hermed forkaster han forestillingen om, at magt altid skal ses i lyset af en åben konflikt og bevidst magtudøvelse (Frølund 2005: 145, 150). For Foucault er det væsentlige at undersøge, hvilke relationer der etableres mellem interessekonfliktens aktører. Hvor magtforståelsen ofte opfattes (af bl.a. Robert A. Dahl) som værende fastlagte præferencer, hvor det er sammenstødet mellem disse der ligger til grund for magtudøvelsen, går Foucault videre og siger, at magtudøvelse ligeledes kan forekomme i frembringelsen af nye præferencer. Ifølge Foucault kan samfundsmæssige magtkonfrontationer skabe mere demokrati. Dette kan ske når grupper der ellers ville lade sig dominere sætter sig op i mod de, som forsøger at udøve magtanvendelse (Frølund 2005:145, 151-153). Sidst nævnte mener jeg bl.a. kommer til udtryk i det nye aktivister kommer til Ungdomshuset. Hvis disse ikke tidligere har gjort op mod systemet, vil de igennem miljøet i og omkring Ungerens begynde at deltage i forskellige former for demonstrationer foretaget gennem Ungerens.

Magtbegrebets betydning i diskursen

I dette afsnit vil jeg behandle forholdet mellem diskurs og magt, da dette er af afgørende karakter for rapportens senere udformning.

Dynamiske forhold kommer til udtryk i de måder, hvorpå vi kommunikerer og handler med hinanden. Magt knytter sig til vores forestillinger om, hvad der er rigtigt, normalt og korrekt i givende sammenhænge. Magt, privilegier og indflydelse er aldrig den enkeltes fortjeneste, men et resultat af alle de deltagende aktørers større eller mindre accept af de givne forestillinger om, hvad der er normalt, sandt og

selvfølgelig i den aktuelle situation personerne står i. Hvis nogen må bruge tvang og vold, er det lige modsat et udtryk for, at det ikke længere er selvfølgelig, hvem der bestemmer og, at nogen eller noget har en anden opfattelse af tingene og derfor udfordrer de normale magtforhold og magtrelationer.

Foucault ser magt som værende det centrale i forståelsen af sociale relationer, hvor magt ikke er en ressource, der er knyttet til bestemte aktører eller interesser.

Han ser således magten som en neutral evne til at forårsage, påvirke og forandre sociale relationer, idet enhver relation er en magtrelation.

Når magt skal analyseres skal der fokuseres på magtrelationerne, hvor der skal undersøges hvordan magtmekanismerne virker. Foucault pointerer endvidere, at hvor der findes magt, findes der også modstand (Hoff 2004: 43-45). Det vil dermed sige, at modstand ikke er universel, da denne altid skal ses i dens relation til magten.

Modstanden kan komme til syne på flere forskellige måder eksempelvis som spontan, isoleret eller organiseret modstand. Hvis Foucaults definition af magt accepteres, vil der i forhold til konflikten omkring Ungeren eventuelt kunne argumenteres for de voldelige metoder aktivisterne anvender i kampen mod politiet. Idet aktivisterne føler sig truet eller mener, at politiet anvender (unødvendig) magt imod dem, vil de gøre modstand. Hvis modstanden altid skal ses i relation til magten, vil aktivisters politiske handlen, også når der er tale om de voldelige anvendelses metoder, skulle ses ud fra den aktuelle situation, og magtrelationen vil skulle analyseres ud fra de givende aktører der er involveret. I nogle tilfælde vil der være tale om et magtforhold mellem aktivister og politiet, andre gange mellem aktivister og politikere og endelig også mellem aktivister og de øvrige borgere på Nørrebro. Magtens betydning i diskursen er derved meget anvendeligt idet enhver relation ses som en magtrelation, og formålet med den kritiske diskursanalyse bl.a. er at afdække, hvordan diskursive praksisser indvirker på skabelsen og opretholdelsen af ulige magtforhold imellem sociale grupper.

Kritik af Fairclough

Ifølge Fairclough står den diskursive praksis og den sociale praksis, altså forholdet mellem det diskursive og det nondiskursive, i stærk relation til hinanden. Jeg mener,

at det er vanskeligt at skildre hvornår der er tale om det ene frem for det andet, hvorved det bliver problematisk at foretage særskilt analyse heraf i forhold til de udvalgte avisartikler.

Marianne Winther Jørgensen og Louise Phillips kritiserer ligeledes Fairclough på dette punkt. De stiller spørgsmål om *”hvordan kan man vise lige præcis hvor og hvordan det ikke-diskursive påvirker og forandrer det diskursive – og omvendt?”* (Jørgensen 1999: 102). Denne problematik synes jeg er yderst relevant, da Fairclough jo gentagende gange beskriver deres indbyrdes relation og hvordan de medvirker til at skabe og reproducere diskurser og indvirkningen på den diskursive praksis.

Konflikten omkring Ungdomshuset set ud fra den historiske kontekst

For at forstå og analysere den diskurs som konflikten om Ungdomshuset udgør, er det nødvendigt at se denne ud fra en historisk kontekst, hvilket er det centrale i dette kapitel.

Den historiske kontekst som Ungdomshuset dets miljøet præsenteres med udgangspunkt i Flemming Mikkelsens ”*Bevægelser i demokratiet – Fortællinger og kollektive aktioner i Danmark*” samt Bolette M. Christensens ”*Fortællinger fra Indre Nørrebro*”. Disse skal blot ses som værende medvirkende til at klarlægge såvel den historiske udvikling som udvalgte begreber, eksempelvis begrebet om *basisdemokrati* samt *mægtiggørelse* og *myndiggørelse*, som vil behandles senere i efterfølgende kapitel.

Den historiske kontekst præsenteres først igennem et afsnit, som kort klarlægger den historiske udvikling og dermed aktivisternes rødder. Efterfølgende forekommer et afsnit om ”*beboeraktivisme*”, som mere konkret omhandler den eksakte udvikling indenfor udviklingen af aktivisternes beboeraktioner gennem de sidste ca. 40 år

Aktivisternes rødder

I 1960'ernes Danmark begyndte en række sociale bevægelser at tage form.

Husbesættelser og ungdomsoprør førte til den såkaldte *slumstormsbevægelse*, der førte an med at besætte huse rundt omkring i København. I kølvandet herpå fulgte rødstrømpebevægelsen som besatte en række huse i 1971, samt den gruppe af mennesker der besatte et nedlagt kaserneområde på Christianshavn, det som siden hen er blevet Danmarks mest kendte besættelse under navnet *Fristaden Christiania*. Op igennem 1980 og 90'erne tog udviklingen af husbesættelser til. De unge Bz'ere startede en kamp for unges ret til autonomi og deltagelsesdemokrati fra neden mod ”voksenfascismen” og velfærdsstatens formynderdemokrati styret fra oven (Mikkelsen 2002: 99-100; Christensen 2000: 194). Disse begivenheder i Danmark, er den tidlige udvikling indenfor beboeraktivisme, og dermed for konflikten omkring Ungdomshuset. I nedenstående afsnit behandles den nærmere udvikling indenfor

beboeraktivisme yderligere, hvilket leder frem til Ungdomshuset og konflikten herom.

Beboeraktivisme

Fra slumstormsbevægelsen til Fristaden Christiania

I 1965 blev kollegiet *Sofiegården* oprettet. Dette som følge af at flere unge, forholdsvist studerende i løbet af et halvt år havde besat ejendommen på Christianshavn. Efter den private ejers accept overtog de studerende selv administrationen af og reglerne for benyttelse af *Sofiegården*. I 1968 besluttede myndighederne at rydde og nedrive bygningen, dette blive dog forhindret af barrikader og demonstrationer.

I 1971 tog en gruppe der tidligere havde været en del af slumstormsbevægelsen beslutningen om at flytte ind i det nedlagte kaserneområde på Christianshavn og hermed blev *Fristaden Christiania* grundlagt. I løbet af kort tid havde Christiania udviklet sig til et mindre landsbylignede nærmiljø, som bestod af godt 800 fastboende christianitter. Christiania blev et politisk spørgsmål, hvor højrefløjen krævede fristaden ryddet pga. den ulovlighed og selvtægt der herskede i området. Christianitterne blev derimod forsvaret af venstrefløjen, som så dette miljø som en alternativ levevis. I 1973 tog den daværende regering beslutningen om at gøre Christiania til et ”socialt eksperiment”. I 1989 blev Christianialoven til efter års dialog mellem fristaden og myndighederne. Denne lov skulle sikre fristadens eksistens til gengæld for en række krav om bl.a. huslejebetaling, momsregistrering af økonomien og bygningsvedligeholdelse. Den politiske accept der er sket gennem årene, kan blandt andet forklares med at fristaden efterhånden har fået karakter af at være et reservat ligesom en række af København Kommunes sociale problemer aflastes gennem dette mindre samfund (Mikkelsen 2002: 105-107).

Bz'er bevægelsens dannelse og tidlige udviklingen

Ud fra en vis kontinuitet fra *Sofiegården* og *Christiania* kan Bz'er bevægelsens dannelse tage sit afsæt. Det er dog ikke alene de danske forhold, der gør sig gældende i etableringen af denne bevægelse. En bølge af husbesættelser i henholdsvis Holland og Tyskland var bl.a. årsagen til, at en gruppe unge fra det venstreorienteret miljø lod sig inspirere til disse handlinger. Efter at have anmodet Københavns Kommune om et ungdomshus, besatte denne gruppe unge huse flere steder i København.

De mange husbesættelser på forskellige adresser i København resulterede i massive sammenstød med politiet. Efter voldsomme sammenstød i 1982 begyndte Bz'erne rutinemæssigt at barriere husene bedre, anvende maskering og gøre stenkastning fra en individuel afmagt til et kollektivt aktionsmiddel. De adskillige kampe med politiet resulterede med en politisk beslutning, hvor kommunen overdrog det tidligere Folkets Hus på Jagtvej til bevægelsen, huset der indtil marts 2007 har eksisteret som Ungdomshuset (Mikkelsen 2002: 109; 113-114).

Bz'er bevægelsen i internationale sammenhænge

Som beskrevet i afsnittet ovenfor lod den danske Bz'er bevægelse sig inspirere af udenlandske bevægelser. Fra slutningen af 80'erne begyndte det internationale aspekt at have større betydning for Bz'erne. Samarbejde mellem Bz'ere på tværs af landegrænser blev en realitet. Hertil begyndte flere at orientere sig politisk i internationale spørgsmål. Ikke kun fokus på internationale politiske spørgsmål var nyt i bevægelsen. Bevægelsen begyndte at udvide deres aktionsformer fra at omfatte fredelige demonstrationer, happenings og gadeteater til også at omfatte mere militante former. Det ændret fokus i Bz'erbevægelsen resulterede i forbindelse med folkeafstemningen om Maastricht traktaten, i en kæmpe demonstration mellem aktivister og politiet d. 18. maj 1993. Dette blev vendepunktet for bevægelsen. Hvad der havde været 80'ernes Bz'ere var blevet til 90'ernes autonome (Mikkelsen 2002: 115-116; 119).

Fortællinger fra Indre Nørrebro

I relation til det historiske afsæt vil dette afsnit tage afsæt i Christensens ”*Fortællinger fra Indre Nørrebro*”. Hvor der fokuseres nærmere på tilblivelsen og udviklingen af Ungdomshuset og dets miljø.

Med inspiration fra 60 og 70'ernes NB⁴ere udviklede Bz'erne en voldelig modstandsstrategi. Her stod Bz'erne over for nogenlunde samme problemstilling som den aktivisterne fra Ungeren oplever i dag. Der tale om *militans* i den politiske kamp, men de udviklede og udøvede mere voldelige kampmetoder. De formulerede politiske mål og visioner for fremtiden, skabte nye traditioner og ønskede at leve hverdagslivet på en anden måde, end det systemet dikterede (Christensen 2001: 190). I forbindelsen med rydningen af Blegdamsvej i 1982, nævnte en af datidens Bz'ere at ”*selvom kampen bliver et nederlag, vil alene modstanden være en sejer*” (Ibid.).

De unge Bz'ere kæmpede i starten af 80'erne for at få et Ungdomshus, som skulle være fristed for dem, hvor de kunne udfolde deres egen kultur. Et sted hvor man kunne komme og spille musik, teater holde møder og andre sociale aktiviteter (Christensen 2001: 193). Efter års kamp for et Ungdomshus resulterede en voldsom konfrontation mellem politi og Bz'ere i 1982 med et møde med borgmester Egon Weidekamp, som lovede dem det tilholdssted, det der senere samme år blev til Ungdomshuset på Jagtvej 69. I forbindelse hermed nævnte en af Bz'erne ”...*vi fik først noget ud af det da vi havde smidt med sten...men i hvert fald fik vi så et Ungdomshus*” (Christensen 2001: 197). Denne modstandsstrategi er blevet grundlaget for den militans, som er kommet til at præge bevægelsen helt op til i dag. Datidens Bz'ere tog ved lære om, at det ikke var gennem forhandlinger at de opnåede opfyldelse af deres krav om et Ungdomshus, men at de først fik noget ud af forhandlingerne idet de havde kastet med sten. Læren var at kun gennem udøvelsen af militans, fik de deres krav gennemført (Christensen 2001: 212).

Allerede i starten af 80'erne havde de danske Bz'ere et solidt netværk i de udenlandske Bz'er miljøer verden over. Der var tale om, at de i fællesskab skulle

⁴Nørrebros Beboeraktion

kæmpe mod en international verdensorden, som forsøgte at normalisere de marginaliserede grupper der skilte sig ud i samfundet. En Bz'er beskriver hvordan de i de besatte huse skaber et lille samfund, hvor hverken penge, magt eller *rapkæftethed* afgør hvem der bestemmer. Derimod er tale om, at de er fælles om beslutningerne og arbejdet i huset (Christensen 2001: 201; 208).

I 80'erne var der flere besatte huse i København, et af disse var bl.a. Allostria, hvor en Bz'er siden hen blev interviewet og udtalte sig om det at være Bz'er og truslen mod rydning af de forskellige huse i København. Han udtaler om den daværende situation:

”Så lige pludselig blev det jo sådan en mere permanent livsstil, kan man sige, som også blev vores liv. Lige pludselig var det svært at forestille sig ikke at bo der. Så var det...det var mit liv..” (Christensen 2001: 210).

I forhold til demokrati siger en af de interviewede aktivister i *”Fortællinger fra Indre Nørrebro”*:

”Vi er ikke modstandere af >>demokrati<<, vores mål er tværtimod at udvikle det radikalt. Vi tror på, at det er muligt at bygge livet på mere basisdemokrati, direkte indflydelse på ens arbejde og lokalmiljø, på socialt ansvar og respekt overfor naturen omkring os. Autonomi vil sige at tage magten over sit eget liv, i stedet for at overlade det til politikere og til pengenes magt.” (Christensen 2001:215).

Delkonklusion 1

Mediernes magtposition har været stigende i takt med globaliseringens indtræden. Medierne har stor indflydelse på såvel den politiske- som den borgerlige dagsorden. Mediernes magtposition skal dog ses i forhold til samfundsdebatten. Der kan her tales om et gensidig afhængighedsforhold mellem borgerne og medierne. Måden hvorpå politik italesættes, er afgørende for hvad vi opfatter som acceptabel politisk

handlen. Flertallets opfattelse af hvad der kan opfattes som politisk handlen, bliver derved rammen for hvordan mindretallet skal udfolde din demokratiske deltagelse. Ungdomshusets brugeres udgør en minoritet i samfundet og den form for politisk handlen som de udøver i forbindelse med de voldelige demonstrationer, anses ikke som værende acceptabel politisk handlen i den brede befolkning. Dette betyder, at mediernes italesættelse af politik danner grundlag for accepten af alternative demokratiforestillinger og de dertilhørende former for politisk handlen.

Socialkonstruktivismen kan forstås som en konstruktion af *virkeligheden*, hvor der rettes fokus på sprogets betydning, vores sociale relationer samt vores historiske grundlag. Hermed er medierne medvirkende til at konstruere bestemte versioner af virkelighed gennem italesættelsen af sociale relationer og sociale identiteter. Mediernes konstruktion af brugerne af Ungeren, aktivisternes politiske handlen samt deres demokratiforståelser, er derved medvirkende til hvordan vi forstår konflikten om Ungdomshuset. Gennem mediernes konstruktion af overstående forstår vi italesættelsen af aktivisterne som værende *virkeligheden*. Herved påvirker de diskurser medierne italesætter, vores identitet, sociale relationer ligesom de afspejler vores omverden.

Mediernes diskurs tages afsæt i en hegemonisk diskurs, hvor magtforholdet ses ud fra mediernes egen position som aktør i konflikten om Ungeren. Herved vil den danske skrevne presses italesættelse af aktivisternes politiske handlen og deres demokratiforestillinger medvirkende til at fastholde aktivisterne i en given diskurs, med mindre de landsdækkende danske aviser formår at udvide synet på politisk handlen samt alternative demokratiforestillinger.

Mediernes magtposition spiller derved en afgørende rolle i diskursen omkring Ungdomshuset, italesættelsen af aktivisternes politiske handlen samt deres demokratiforestillinger. Michel Foucault mener, at samfundsmæssige magtkonfrontationer kan udvikle demokratiet

Teori

I dette kapitel vil der forekomme en dybere præsentation af rapportens teoretiske grundlag. De teoretiske begreber vil inddrages i den kritiske diskursanalyse. Først vil der med udgangspunkt i udgivelser fra Magtudredningen forekomme en teoretisk fremstilling af demokratiforståelser. Herunder vil medborgerperspektivet samt begreberne om *mægtiggørelse* og *myndiggørelse* præsenteres. Endeligt vil der i dette kapitel forekomme en præsentation af Anthony Giddens teori om livspolitik samt et fokus på emancipatorisk politik. Kapitlet afsluttes med en teoretisk delkonklusion.

Demokratiforståelser

I dette afsnit vil der forekomme en fremstilling af begrebet *demokrati*. Det er nødvendigt med en teoretisk præsentation af demokratibegrebet for at kunne undersøge en italesættelse af aktivisternes politiske handlen set i forhold til deres demokratiforståelser.

Demokrati fortolkes og forklares på flere forskellige måder. I denne rapport vil der heller ikke være en entydig definition på begrebet og forståelsen heraf.

Traditionelt omhandler et af demokratiets grundprincipper forestillingen om universelle rettigheder, at alle borgere er ligeværdige og har lige ret til at stemme - en forestilling hvor der tages udgangspunkt i magtens tredeling. Forudsætningen for formelle og frie politiske rettigheder, så som bl.a. stemmeret, ytringsfrihed osv. kræver en vis form for lighed i fordelingen af ressourcer for politisk deltagelse. I henhold hertil skal analysen af demokrati og politisk deltagelse derfor altid ses i relation til forholdet imellem social og økonomisk ulighed og ulighed overfor ulighed og politiske indflydelsesmuligheder (Andersen 2003: 11; Korsgaard 2004: 9).

Da demokrati som sagt ikke er entydig, kan det være til hjælp at sondre imellem

”1) principper for demokrati i forhold til ligheds- og frihedsforestillinger 2) forskellige demokratimodeller, forstået som forskellige måder at udføre og efterleve principperne på 3) normer og handlinger, der udgør samfundets demokratiske kultur” (Andersen 2000: 6).

I denne rapport vil forståelsen og forklaringen sondres ud fra forståelsen af de forskellige demokratimodeller. Når der tages udgangspunkt i de forskellige demokratimodeller kan der yderligere sondres mellem fire demokratiske hovedmodeller. *Konstitutionelle rettighedsmodel, præferenceaggregeringsmodellen den deltagerdemokratiske- og den deliberativt demokratiskemodel.* (Andersen 2000:7).

Denne undersøgelse vil tage udgangspunkt i den *deltagerdemokratiskemodel*. Indenfor denne variant deltager borgerne aktivt indenfor alle de politiske niveauer. Der fokuseres på individets udvikling og en fælles politisk kultur, hvor der tages udgangspunkt i hvad der er *det fælles bedste*. Der er ikke blot tale om, at deltagelsen skal påvirke de politiske beslutninger, ydermere er målet at skabe en fælles demokratisk identitet og en bedre styring. Indenfor denne demokratimodel kan begrebet *medborgerskab* med fordel anvendes. Selve begrebet medborger henviser til at alle borgere i et samfund er medlem af et politisk fællesskab, hvor der er tilknyttet en række rettigheder og forpligtelser. Disse rettigheder og pligter angiver hvilken status den enkelte borger har i samfundet. Dette begreb vil præsenteres yderligere senere i rapporten.

Årsagen til at netop denne demokratimodel vælges frem for en af de andre, begrundes dette med afsæt i resultater Christensens ”*Fortællinger fra Indre Nørrebro*”. Her tages der flere gange afsæt i Bz’ernes egen opfattelse af deres politiske deltagelse og indflydelse, og en af konklusionerne er at:

”For Bz’erne er brugen af vold, militant modstand, ikke forbundet med svaghed og afmagt, men med styrke. Ikke med håbløshed og udsigtsløshed, men tværtimod med vilje til at handle og til at >>gøre noget<<. Afmagten, svagheden og udsigtsløsheden tilhører dem der ikke handler. Dem der ikke gør modstand. Dem der giver op uden kamp. Måske opnår man ikke at få sine krav gennemført ved at kaste med sten. Måske er det >>nytteløst<<. Men i det mindste har man gjort modstand. Og alene det er en sejer.” (Christensen 2000: 226).

Ud fra overstående citat er det tydeligt, at selve handlingen og dermed den aktive deltagelse er det vigtigste i deres kamp for at påvirke og få indflydelse på politiske beslutninger og dermed i kampen for Ungeren. Eftersom Christensens undersøgelse er foretaget i slut 90’erne, er det nødvendigvis ikke en selvfølge, at dette stadig gør sig gældende i miljøet omkring Ungeren i den givende periode, som denne undersøgelse omhandler. Valgte demokratimodel vælges dog alligevel, med antagelsen om at de præsenterede citater i ”beboeraktivisme” i et vist omfang stadig gør sig gældende. Ligesom jeg har en formodning om, at aktivisterne trækker på den historiske diskurs, og dermed datidens erfaringer.

Medborgerskab

I denne rapport tages der afsæt i den deltagerdemokratiske model, når mediernes italesættelse af aktivisternes politiske handlinger samt deres demokratiforståelser analyseres gennem udvalgte artikler.

Når der tages afsæt i undersøgelsen af aktivisternes deltagelse i demokratiet, deres politiske handlinger for kampen om Ungeren, så mener jeg det er vigtigt, at se denne deltagelse ud fra medborgerskabsperspektivet.

På dansk kan der skelnes mellem ”statsborger” og medborgerskab”, hvor det på engelsk kun omtales under et og samme ”citizenship”. Som statsborger er man tilknyttet en bestemt stat, og alle borgere har lige rettigheder som medlem af dette fællesskab. Medborgerskabet henviser til selve udfyldelsen af statsborgerskabet og sikrer, at alle er lige og ligeværdige som samfundsborgere. Identiteten som medborger er ikke nødvendigvis tilknyttet en bestemt stat. Eksempelvis kan man i

dag godt tale om et globalt medborgerskab, hvorimod man endnu ikke taler om globalt statsborgerskab (Andersen 2003: 20; Korsgaard 2004:10).

Ved inddragelse af begrebet medborgerskab er jeg i min behandling af aktivistersnes politiske handlen selvfølgelig begrænset af den vinkel der er ud fra de enkelte artikler samt webformus.

Mægtiggørelse og myndiggørelse

I dette afsnit vil begreberne *mægtiggørelse* og *myndiggørelse* fremstilles. Disse begreber stammer fra projektet Demokrati fra Neden af Johannes Andersen m. fl. som tidligere behandlet. Begreberne mener jeg, har stor betydning for og relation til de forskellige demokratiforståelser og former for politiske handlen. Begreberne er tæt forbundet og influere på hinanden. Jeg har nedenfor forsøgt at skildre de to begreber.

Mægtiggørelse

Begrebet *mægtiggørelse* referere til individers og fællesskabers faktiske muligheder for at få indflydelse i det politiske system.

I forbindelse med begrebet *mægtiggørelse* knytter der sig processer af *politisering* og *afpolitisering*. *Politisering* omhandler den proces, hvor et område af det samfundsmæssige udvikler sig til en politisk kamp om dets udformning, udvikling og forandring. *Afpolitisering* derimod drejer sig om, hvordan et område indenfor det samfundsmæssige fjerner sig fra mulige magtkampe, diskussioner og den fælles handlen. Hermed ses *mægtiggørelse* som tilegnelse eller tildeling af politiske ressourcer og de dertil følgende handlemuligheder (Christensen 2000: 4; 46).

Myndiggørelse

Begrebet *myndiggørelse* referere til ”*udviklingen af individer og fællesskaber så de bliver i stand til at udnytte de til rådighed stående muligheder for indflydelse på den tilsigtede måde*” (Christensen 2000: 2). Myndiggørelse drejer sig om, at individet

skal ”tage skæbnen i egen hånd”, her er der altså tale om, at man skal påtage sig magten, ansvaret og handlekraften i forhold til de samfundsmæssige stillede vilkår. Der kan her tales om en proces fra objekt-status til subjekt-status, hvor individet tager aktiv del i de samfundsmæssige forandringer. Der skelnes mellem individuel *myndiggørelse* og kollektiv politisk *myndiggørelse*. Den kollektive *myndiggørelse* kan betegnes som ”*dannelsen af kollektiv subjektivitet i relation til samfundsmæssig forandring* (Christensen 2000: 39). I forståelsen af den kollektive myndiggørelses proces er begreberne *mobilisering* og *organisering* i fokus. Der er tale om, et begreb som er flerdimensionelt. Hvad det dækker over afhænger af hvilken kontekst det ses ud fra.

Kollektiv *myndiggørelse* kan ikke adskilles fra den kollektive handlen. Den kollektive handlen udvikler sig gennem handlekraft som er rettet mod samfundsmæssige forandringer. For at kunne udvikle kollektiv handlen, skal der fokuseres på lokalsamfundets interesser, kultur og politisk selvstyre i det lokale, samtidig hermed en evne til at integrere det globale på lokal plan. Forskellighed og mangfoldighed ses som værende væsentlig for forudsætningen af kollektiv politisk *myndiggørelse*, herved rækker den politiske handlekraft gennem det lokale ud til at omfatte det samfundsmæssige hverdags liv globalt set (Christensen 111-113).

Ses begreberne om *mægtiggørelse* og *myndiggørelse* i forhold til brugerne af Ungeren, mener jeg det er nødvendigt at knytte nogle eksempler herpå. Indenfor *mægtiggørelse* synes særligt begrebet *politisering* anvendeligt. Idet Ungdomshuset og miljøet herom i den grad påvirker den samfundsmæssige og ikke mindst det politiske livs udvikling. Kampen for Ungeren er ikke blot et lokal anliggende. Kampen har udviklet sig til en politisk kamp, hvis udformning og udvikling er blevet såvel en national som international kamp. En kamp hvor aktivister fra hele verden både kæmpede for bevarelsen af Ungeren, men også set ud fra et bredere perspektiv, kampen for rettigheden til at være anderledes (jf. bilag 16).

Når begrebet *myndiggørelse* kan sættes i relation med brugerne af Ungerer, så er det hovedsageligt med udgangspunkt i forestillingen om, at individet skal ”tage skæbnen i egen hånd”. Her er den enkelte aktivist selv ansvarlig for at påtage sig ansvaret og magten og altså selv deltage for at påvirke eller ændre de samfundsmæssige stillede vilkår. Selvfølgelig skal den enkelte aktivist selv tage ansvar for egen handling og levevis, men særlig begrebet om kollektiv *myndiggørelse* mener jeg, vinder stor indpas i relationen til brugerne af Ungdomshuset. Dette som følge af det fællesskab som de udgør. Her er der ikke blot tale om levevilkår for det enkelte individ, men i højere grad tale om en livsstil med en særlig identitet, der i høj grad er forbundet med fællesskabsfølelsen. Kampen for Ungerer er en kollektiv handling, der kan lade sig gøre i det brugerne af Ungdomshuset fokuserer på lokalsamfundets interesser, kultur og politisk selvstyre i det lokale, samtidig med at de i deres kamp for Ungerer netop integrere det globale på lokal plan, ved den generelle kamp for rettigheden til at være anderledes er essentiel.

I forbindelse med diskussionen om *myndiggørelse* set ud fra diskursen omkring Ungdomshuset, mener jeg det er relevant at inddrage Christensens begreb om *basisdemokrati*, som en alternativ demokratiforståelse, der isærdeleshed kan anvendes i diskussionen om pressens italesættelse af aktivisternes demokratiforståelser. Dette vil præsenteres yderligere i afsnittet nedenfor.

Basisdemokrati

Basisdemokrati er en alternativ demokratifremstilling, som også kaldes *foreningsdemokrati* eller *aktivitetsdemokrati*.

I denne rapport fokuseres på forståelsen af basisdemokrati, fælles for de alternative demokratiforestillinger er, at de alle bygger på en kritik af det statslige demokrati. Kritikken tager udgangspunkt i fundamentet for repræsentativt demokrati. Altså som en grundlæggende kritik af det formelle demokratis eksistens, her ses det formelle demokrati som værende utilstrækkelig. Disse alternative måder at forstå demokrati på, skal både ses som et supplement til det statslige demokrati ligesom de er

nødvendige, for at det statslige procedurale demokrati kan fungere (Christensen 200:378-380).

Demokratiforestillinger artikuleres ikke blot sproglig, men ligeledes gennem de måder at organisere fælles politisk handlen. Hermed bliver organisationsformen af politiskhandlen nøglen til at forstå de forskellige demokratiforestillinger (Christensen 2000: 380).

Indenfor basisdemokrati ses de traditionelle demokratiske nøgleord som: repræsentation, hierarki, flertalsafgørelser osv. som værende udemokratiske. Truslen og besværligheden ved gennemførelsen af denne demokratiforestilling opnås idet der etableres kontakt til det offentlige politiske system. Ved at indgå i forhandlinger med det offentlige system bliver resultatet let, at der lægges pres på den frivillighed der er grundlag for fællesskabet og den samlede demokratiforestilling (Christensen 2000: 383). Basisdemokratiet er altså en variant inden for den deltagerdemokratiske demokratimodel, hvor selve den politiske handlen spiller en afgørende rolle. Det at denne politiske handlen ses som værende nøglen til at forstå de forskellige demokratiforestillinger kan knyttes til Foucaults syn på magtudøvelse og disse magtkonfrontationer mulighed for at skabe mere demokrati. Forestillingen om at der ved forhandlinger med det offentlige system ligges pres på frivilligheden og dermed for den samlede demokratiforestilling mener jeg, ydermere kommer til syne i bilag 5, hvor Mogens Pedersen fra Ungdomshuset, mener at deres forhandlingsstrategi med kommunen har slået fejl, og desuden mener han, at de først blev taget alvorlig efter d. 16.december, først da begyndte kommunen at komme med konkrete udspil (bilag 5).

I forbindelse med begrebet om kollektiv *myndiggørelse* blev dette sat i forbindelse med aktivistens identitet samt en fællesskabsfølelse, hvor den kollektive handlen i høj grad kunne ses ud fra en forestilling om livsstil frem for blot individuel politisk deltagelse. Næste kapitel vil gennem Anthony Giddens teorier yderligere bearbejde livsstilens betydning for denne rapports problemformulering.

Anthony Giddens

I Anthony Giddens teori om individet og det refleksive samfund beskriver Giddens samfundet ud fra en forestilling, hvor der foregår et samspil mellem ekstensionalitet og intensionalitet, og hvor globale påvirkninger står overfor lokale og personlige dispositioner. Giddens beskriver modernitetens udvikling gennem institutionel refleksivitet, hvor det der kendetegner det sociale liv, er processer der reorganiseres af tid og rum. Sociale relationer frigøres fra det lokale og bliver en del af det globale. Samfundet beskrives som værende et risiko-samfund, hvor tillid spiller en afgørende rolle. Hertil spiller mediernes rolle ligeledes en væsentlig rolle, hvor netop afstande mellem individer ikke er af betydning. Medierne påvirker livsanskuelsen og spørgsmålet om livsstil, hvor beslutninger og handlingsforløb træffes under forudsætning af den materielle levestandard. Her bliver de der misforstår livsstil og livsplanlægning ryddet af vejen, hvor eksempelvis de fattige er mere eller mindre udelukket fra muligheden om at træffe livsstilsvalg (Giddens 1991: 10; 13-17)

I denne rapport vil der hovedsageligt tages afsæt i Giddens livspolitik, hvor netop individets livsstilsvalg er i centrum. Ligesom mediernes rolle ud fra Giddens synspunkt vil have afgørende betydning karakter i rapportens udformning.

Der vil være fokus på Giddens livspolitik, men elementer fra hans emancipatorisk politik vil ligeledes inddrages. Der tages afsæt i Anthony Giddens ”*Modernitet og selvidentitet selv og samfundet under sen-moderniteten*” Lars Bo Kaspersens ”*Anthony Giddens – introduktion til en samfundsteoretiker*”.

Nedenstående udvalg af Giddens omfattende teori, er valgt da disse begreber efter min overbevisning har væsentlig betydning for rapportens samlede forståelse.

Anthony Giddens teori skal særligt ses i relation til Faircloughs kritiske diskursanalyse.

Årsagen til at jeg vælger at tage afsæt i Giddens livspolitik, er for at få en individorienteret forståelse af en ellers kollektiv politisk handling. Dette element af Giddens teori, kan medvirke til at forklare den enkelte brugers grundlag for at agere som han eller hun gør i forbindelse med konflikten omkring Ungerens.

Livsstilens betydning for selvidentiteten

I det moderne samfund bliver individet konstant stillet overfor en række valgmuligheder. Konsekvensen bliver, at det enkelte individ må vælge, hvilken livsstil personen vil tillægge sig i forbindelse med disse valgsituationer. Livsstil skal i denne sammenhæng forstås bredere end blot værende forbrugsstil. Giddens omtaler livsstil som et

”mere eller mindre integreret sæt af praksiser, der følges af individet, ikke alene fordi sådanne praksiser opfylder nyttemæssige behov, men også fordi de giver en materiel form for særlig fortælling om selvidentiteten” (Giddens 1991:100).

Giddens beskriver livsstil som en *”rutiniseret praksis, hvor rutiner er inkorporeret i tøjvaner, spisevaner, handlemåder og foretrukne mødesteder. Men de rutiner, der følges, refleksivt åbne over for forandring i lyset af selvidentitetens mobile karakter”* (Giddens 1991: 100-101).

Herved bliver de valg, det enkelte individ træffer afgørende for selvopfattelsen af hvem man er, og hvordan man ønsker andre skal opfatte en. Dette betyder at selvets kerne, dens produktion og reproduktion afhænger af hvilke valg det enkelte individ træffer, altså hvilken livsstil individet vælger.

Overstående er anvendeligt, eftersom aktivisterne fremstilling af sig selv derved kommer til udtryk gennem den politiske handling de udøver. Dette uanset om der er tale om voldelige demonstrationer eller fredelige happenings.

I udvælgelsen eller skabelsen af livsstile gør Giddens opmærksom på vigtigheden af grupper eller rollemodellers synlighed og socioøkonomiske omstændigheder i denne proces. Han understreger, at det ikke er alle individer der har lige valgmuligheder, da baggrundsfaktorer som uddannelse, køn og kultur kan have betydning for individets livsstilsvalg eller mangel på samme (Giddens 1991: 102; Kaspersen 2001: 151).

Giddens beskriver hvordan en livsstil ofte er knyttet til et specifikt handlingsmiljø, og at livsstil derved bliver et valg af hvorvidt, man ønsker at være en del af det miljø som livsstilen relaterer sig til (Giddens 1991: 102).

Ydermere mener Giddens at samfundets traditionelle fastlåsthed og samfundets præmoderne skæve magtfordeling skal nedbrydes, før lighed, frihed og retfærdighed kan opnås og det derved bliver muligt at tænke i livspolitiske termer (Kaspersen 2001: 157). Dette sker ifølge Giddens gennem hvad han beskriver som emancipatorisk politik, som er beskrevet i efterfølgende afsnit.

Emancipatorisk politik

Ifølge Giddens forudsætter livspolitik et vist niveau, af hvad han beskriver som *emancipatorisk politik*. Emancipatorisk (frigørende) politik beskrives som en kamp mod de barrierer, der forhindrer individets autonomi. Han definerer emancipatorisk politik som ”*en generel livsanskuelse, der frem for alt forsøger at befri individer og grupper fra den tvang, som påvirker deres livsmuligheder i en uønsket retning*” (Giddens 1991:245).

Emancipatorisk politik indeholder to elementer. Det første vedr. dens forsøg på at skabe mulighed for en forandringsorienteret indstilling til fremtiden. Det andet element omhandler forsøget på at overvinde visse individers eller gruppers illegitime dominans over andre. Den emancipatoriske politik for først indhold i det den retter sig mod skellene mellem mennesker (Giddens 1991: 245).

Ifølge Giddens bygger den emancipatoriske politik på en hierarkisk magtoplevelse, hvorunder magt forstås som individers eller gruppers evne til at udøve sin vilje mod andres. Dens overordnede mål er, at fjerne ubetydning, ulighed og undertrykkelse. Dette sker gennem politikken krav om retfærdighed, lighed og deltagelse som er en nødvendighed for at realisere individets frihed (Giddens 1991: 245-246).

Individets frihed og ansvar er et balanceforhold. Når individet befries fra de begrænsninger, der er lagt på vedkommendes adfærd som følge af ulige eller undertrykkende forhold, kræver dette at individet kan opretholde sin frihed gennem

ansvarlig handlen i relation til andre, og at individet anerkender at der er kollektive forpligtelser (Giddens 1991:247).

Dimensionen af tid og rum

Som tidligere beskrevet beskriver Giddens de sociale systemer ud fra sociale praksiser som foregår ud fra tid-og-rum dimensionen. Hermed mener Giddens, at de handlinger der konstruerer og konstrueres af det sociale system, producerer rummet for hvor den sociale praksis foregår (Kaspersen 2001: 71; Giddens 1991: 29).

I adskillelsen af tid og rum beskriver Giddens, hvordan eksempelvis udviklingen af kommunikationsmidler gør det muligt, at føre en samtale med en person indenfor samme tid men uafhængigt af rum f.eks. samtale via webcam to forskellige steder fra i landet. Giddens beskriver hvordan adskillelsen af tid og rum skaber fundament for, at netop tid og rum på nye måder kan koordinere sociale handlinger uden en egentlig beskrivelse af stedet, hvorfra handlingerne foregår (Giddens 1991: 28-29). Denne adskillelse af tid og rum er hvad der særligt kendetegner moderniteten, som beskrives nedenfor set i lyset af globaliseringen.

Jeg mener, at dette er relevant i undersøgelsen. Primært som følge af den kontakt aktivisterne i Ungdomshuset har med andre aktivister nationalt som internationalt. Adskillelsen af tid og rum gør det muligt for aktivisterne i løbet af kort tid, at planlægge demonstrationer som der blev foretaget i forbindelse med rydningen af Ungdomshuset. Dernæst er adskillelsen af tid og rum ligeledes anvendelig, når der tages udgangspunkt i mediernes rolle i dækningen og opretholdelsen af hele diskursen omkring Ungdomshuset. Dette behandles senere i rapportens analyse.

Modernitetens globalisering

Jeg behandlede ovenfor forholdet mellem tid og rum. Sociale kontekster der tidligere foregik i det lokale miljø, opløses nu af tid og rum, og kan foregå globalt uafhængigt af netop tid og rum. Giddens beskriver vigtigheden af forståelsen af globaliseringen for, at det skal være muligt at forstå vore egne livsbetingelser både ud fra vores egen

hverdag men også ud fra et større samfundsperspektiv. Således foregår globaliseringen ikke kun i skabelsen af stor økonomiske, politiske og kulturelle systemer, men realiserer sig ligeledes til hvordan lokale og personlige erfaringer påvirkes af globaliseringen (Kaspersen 2001:131;134). Adskillelsen af tid og rum gør, at det er muligt at formidle og udveksle viden uafhængig af tid og rum. Denne vidensudveksling muliggør globale udstrækninger af modernitetens institutionelle dimensioner. Denne viden er en væsentlig faktor i det enkelte individs selvreflektion. Herved påvirker globaliseringen i særdeleshed det enkelte individ (Kaspersen 2001: 133).

Delkonklusion 2

Rapportens andel omhandlede bl.a. en præsentation af demokratibegrebet. En af de konklusioner der er værd at fremhæve er, at demokratiforestillinger anskueliggøres gennem den politiske handlen. Herved er aktivisternes politiske handlen afgørende for hvilke demokratiforestillinger de har. Endvidere skal der i analysen af den politiske deltagelse samt fokus på demokratiforestillinger være fokus på forholdet mellem aktørenes sociale og økonomiske ulighed overfor uligheden af politiske indflydelsesmuligheder. Dette betyder at aktivisternes socioøkonomiske forhold har betydning for deres politiske indflydelsesmuligheder.

Forskellige former for demokratimodeller blev præsenteret, hvoraf der i denne rapport tages afsæt i den *deltagerdemokratiske model*. Her er den politiske deltagelse i fokus, og alle former for politisk handlen gør sig her gældende.

Der fokuseres på individets udvikling og en fælles politisk kultur, hvor der tages udgangspunkt i hvad der er *det fælles bedste*.

Et andet begreb som blev præsenteret i rapportens anden del var begrebet *myndiggørelse*, hvor individet selv er ansvarlig for at påtage sig magten, ansvaret og handlekraften ud fra de vilkår samfundet stiller. Igennem denne myndiggørelse er de unge aktivister gennem deres politiske handlen selv ansvarlig for konfliktens

udformning. De må altså gennem deres politiske handlen forsøge at opnå deres mål, i kampen for Ungeren.

Bevægelsen de unge udgør kan udvikle og udøve en kollektiv handlen i det deres kamp for Ungeren tager sit afsæt i lokalsamfundet, hvor Nørrebro's forskellige minoriteter er grundlaget. Deres kamp for huset er dermed ligeledes en kamp for forskellige kulturer, subkulturer, modkultur, som både gør sig gældende for lokalmiljøet samt den internationale scene.

Aktivisternes demokratiforestillinger bygger i høj grad på forståelsen af basisdemokrati der bygger på en kritik af det statslige demokrati. Her er det i lighed med begrebet om *medborgerskab* samt *myndiggørelse* der er i fokus, idet den politiske deltagelse er i fokus. Basisdemokratiet skal ses som et supplement til det repræsentative demokrati.

I rapportens anden del blev Giddens emancipatorisk politik ligeledes præsenteret. Her fokuseres der på forsøget på at skabe mulighed for en forandringsorienteret indstilling til fremtiden. Ligesom der rettes et fokus imod forsøget på at overvinde visse individers eller grupperes dominans over andre. Giddens teori får betydning i analysen af rapportens problemformulering idet muligheden for et forandringsorienteret syn på aktivisters politiske handlen samt deres demokratiforestillinger, kan få afgørende betydning for konflikten omkring Ungdomshuset, ligesom det kan få afgørende betydning for den enkelte aktivist.

Den enkelte aktivists livsstil vil ifølge Giddens være knyttet til et specifikt handlingsmiljø, i dette tilfælde miljøet omkring Ungdomshuset.

Aktivists livsstil præges af de valg den enkelte gør sig. Herved vil den politiske handlen som aktivisten udføre konstruere den livsstil og identitet, som personen ønsker at blive opfattet som.

Ifølge Giddens påvirker medierne denne livsanskuelsen og spørgsmålet om livsstil. De der har en anderledes og ifølge Giddens misforstået livsstil, vil blive ryddet af vejen. Samfundet ønsker ikke at dette mindretal skal komme til orde. Dette kan

ligeledes have betydning for aktivisterne, da deres kamp for et Ungdomshus vil være en udfordring.

Empiri

Dette kapitel vil tage udgangspunkt i udvalgte avisartikler fra følgende aviser:

Politiken, Berlingske Tidende, Information og Morgenavisen Jyllandsposten.

Resultatet af søgningen i Infomedia indenfor tidsperioden fra d. 16. november 2006 til 16. april 2007, medførte et resultat på i alt 50 artikler indenfor overstående landsdækkende aviser, som er anvendelige i forhold til denne rapport. Disse artikler tager primært form af interviews med aktivister samt fortalere eller modstandere for Ungdomshuset.

Dette kapitel tager som sagt udgangspunkt i den empiri, der danner grundlag for rapportens kritiske diskursanalyse.

Af den kritiske diskursanalyse der er foretaget på de 50 avisartikler, er det af ressourcemæssige årsager valgt, at fremlægge 20 af de foretagne analyser i denne rapport. Indenfor hver avis foretages der en kritisk diskursanalyse af 5 artikler.

Afgrænsningen af artikler er valgt ud fra, at disse artiklernes fokus realiserer sig særligt til denne rapports undersøgelsesfelt. Endvidere begrænser en vis kapacitet i rapporten mulighederne for, at præsentere de foretagne diskursanalyser i de øvrige artikler.

Analysemetode

Dette kapitel har til formål at synliggøre den måde, hvorpå jeg anvender Norman Faircloughs kritiske diskursanalyse som metode. I udformningen af denne rapport, har jeg i forhold til den kritiske diskursanalyse opdelt den i henholdsvis en ”Analysedel 1” og ”Analysedel 2”. I første analysedel vil en tekstnær analyse af udvalgte artikler forekomme, hvor der tages afsæt i analysebegreberne *tekst* samt *diskursiv praksis*.

I anden analysedel vil der ligeledes tages afsæt i Faircloughs tredimensionelle model med analysebegrebet *den sociale praksis*. Dette analyseres dog ud fra et overordnet perspektiv, hvor de centrale konklusioner fra første analysedel danner grund for denne analysedel. I forlængelse heraf vil såvel mediernes generelle rolle såvel som Giddens livspolitik sættes i forhold hertil.

Udformning af ”Analysedel 1”

Analysedel 1 er delt op i fire underafsnit, som repræsenterer henholdsvis Information, Berlingske Tidende, Morgenavisen Jyllandsposten og Politiken. Der vil i hvert underafsnit tages udgangspunkt i et begrænset udvalg af artikler, hvor af der foretages en gennemgående kritisk diskursanalyse. I forbindelse med disse kritiske diskursanalyser foretages perspektivering til de øvrige artikler indenfor samme avis. Analysen er delt ind i fire underafsnit, hvor det er de enkelte aviser, der her danner grundlag herfor. Hvert af disse underafsnit indledes hvert med en kort præsentation af avisen samt et overbliksbillede af dennes ståsted i konflikten omkring Ungdomshuset.

I første analyseniveau vil jeg lave en omfattende og detaljeret analyse af avisartiklernes egenskaber, for at finde frem til, hvordan diskurserne iværksættes tekstuel, og dermed undersøge mediernes italesættelse af aktivisternes politiske handlen og deres demokratiforestillinger. Til dette vil jeg bl.a. anvende følgende analyseredskaber; først vil jeg se på *etos*, herunder hvordan medierne konstruerer identiteter gennem sproget. Altså hvordan medierne italesætter aktivisterne og deres

politiske handlen. Dette vil jeg hovedsageligt gøre ud fra følgende af Faircloughs analyseredskaber: *vokabular*, *kohæsion* og *grammatik*. Herforuden vil jeg se på tekstens produktion, hvor fokus rettes mod tekstens *intertekstualitet*, altså hvordan den enkelte tekst trækker på tidligere skrevne tekster. Herforuden inddrages tekstens *interdiskursivitet*, hvor der undersøges for hvordan den enkelte tekst trækker på tidligere diskurser.

Udformning af ”Analysedel 2”

Analysedel 2 omfatter *den sociale praksis*. Denne tager som sagt et overordnet perspektiv, hvorimod første analysedel er mere tekstnær.

Fairclough giver som sagt ikke en konkret vejledning i analysen af den sociale praksis. Det er dermed op til den enkelte at udvælge, hvad der er centralt i forhold til ens analyse. I denne rapport fokuseres der på mediernes italesættelse af aktivisters politiske handlen og deres demokratiforestillinger, hvilket ses i relation til mediernes generelle rolle i samfundet. Jeg vil her se på om medierne er medvirkende til at opretholde en bestemt diskurs omkring aktivisterne, eller om de gennem deres tekster formår at udfordre samfundet og magtpositionerne, ved at fremstille aktivisterne og dermed virkeligheden på en anderledes måde, og som følge heraf konstruerer sociale relationer og aktivisters politiske handlen på en alternativ måde.

Omdrejningspunktet i denne analyse vil kredse omkring begrebet *hegemoni*, som tidligere er præsenteret. Herforuden vil jeg inddrage Anthony Giddens livspolitik, for at få et individorienteret perspektiv på rapportens problemformulering.

Analysedel 1- Tekst og diskursiv praksis

Information

Alle artiklerne fra Information udviser en vis sympati med brugerne af Ungerens. Denne sympati for de unge forekommer løbende gennem diverse artikler, hvilket synliggøres i nedenstående afsnit.

Ifølge Information.dk, er avisen uafhængig af partipolitiske og økonomiske interesser. Grundet den sympati, jeg mener kommer til syne i udvalgte artikler, vil jeg herud fra placere Information som en venstreorienteret avis.

Vi sælger et problem

Dette afsnit vil tage udgangspunkt i bilag 5. Allerede i overskriften italesættes brugerne af Ungerens som et problem. Her er tale om interdiskursivitet, idet der trækkes på den konservative Thustrup Hansens udtale ”*Vi sælger billigt, men vi sælger også et problem*”. Overordnet præsenterer Information en fremstilling af aktivisterne og deres politiske handling gennem tekstens forskellige aktører.

Metaforisk omtaler denne artikel situationen på Jagtvej 69 som krigshandling, ”*Dødskampen. Fra hver sin side af skyttegraven...*”. Ved at omtale situationen som en døds kamp siger Information hermed også, at kampen for et Ungdomshus ikke kan vindes uanset hvilke former for politisk handling aktivisterne anvender til. Kun den ene part i denne krig vil vinde, og som det fremgår senere i underoverskrifter er der ingen tvivl om, hvem der taber denne krig ”*Det er historien om ’25 subkulturelle unge’ som ender på gaden. Om at blive pisset op og ned af ryggen og om at blive omringet som enlig ventreløve af 300 autonome*”.

Idet Information anfører situationstegn om *de 25 subkulturelle unge*, så er dette for at latterliggøre Rudaizkys udtalelse ”*Jeg betragter det i dag som et værested for 25 unge med helt egen subkultur*” til Politiken to måneder tidligere. Herved kan der tales om intertekstualitet idet Information trækker på tidligere udtalelser.

Er tegn på at aktivisterne allerede fra starten har tabt denne *dødskamp*, ligger i tekstens modalitet gennem brugen af hjælpeverbet *er*.

I artiklens underoverskrift relateres der først til politikerne, dernæst til aktivisterne som følge af Mogens Pedersens udtalelse ”*Måske er det os, der har fejlet. I al den tid vi har forsøgt at komme dem i møde, har de bare pisses os op og ned af ryggen*”. Denne udtalelse er et symbol på en af de former for politisk handlen som aktivisterne har udøvet. Mogens Pedersen bruger selv tidligere i teksten begrebet *forhandlingsstrategi*. At deres forhandlingsstrategi er mislykkedes, og at en anden form for politisk handlen måske ville have været bedre. I denne udlægning mener jeg det er indforstået, at det måske ville have været bedre blot at være *en flok stenkastende voldspsykopater*.

Ydermere kommer Informations sympati ligeledes til syne gennem tekstens opbygning. Først beskrives forskellige situationer hvor politikerne ikke forholder sig til fakta, her tænker jeg bl.a. på udtalelsen om de *25 subkulturelle unge* overfor den reelle information der fremligger, om at 75-100 unge er fastbrugere af Ungerens, og op imod 700 i forbindelse med koncerter. Ligesom en af de borgerlige politikere omtaler Ungdomshusets brugere som værende kriminelle, selvom der blandt politikerne foreligger et notat fra Politiinspektør Hanne Bech Hansen, som udtaler at påstande om at kriminelle aktiviteter udspringer fra Ungdomshuset ofte bygger på ”*antagelser og formodninger*” frem for facts. Hertil fremkommer flere eksempler på manglende respekt for de unge og for Ungdomshuset eksempelvis udtaler Leslie Arentoft (V) ”*Dybest set er det, vi får for de penge, et festberedskab for en lille snæver gruppe mennesker*”. Louise Frevert (O) ”*Lad os hurtigst muligt få sagen afgjort og få det revet ned. Simpelthen jævnet med jorden*”.

Idet Information præsenterer politikerne på denne måde i artiklen fremhæver de brugerne. Udtalelsen fra Louise Frevert understøtter desuden min analyse af metaforen ”*dødskamp*”. For Louise Frevert har på forhånd taget stilling til Ungerens fremtid, og forså vidt vil forhandlinger mellem aktivisterne og politikerne være

nytteløse, hvis der allerede inden forhandlingerne er en klar holdning, om at huset *bare skal jævnes med jorden*.

Ved at Information slutteligt tager afsæt i aktivistens udtalelse, italesætter avisen herved aktivisternes politiske handlen som værende den traditionelle parlamentariske deltagelse der eksistere borgere og politikere imellem. Sympatien kommer til udtryk ved at fremhæve politikerne og deres beslutningsgrundlag om nedrivning af Ungdomshuset som en latterliggørelse og nedgørelse af aktivisterne. Dette ses bl.a. i det Information vælger at medtage den tidligere sømand Preben Møller Hansens udtalelse: ”*Jeg var nemlig til bal der i november måned 1944, og der traf jeg en ung pige på 15, og jeg pillede bukserne af hende på en trappeopgang*”.

Selvom udtalelsen er en latterliggørelse af Ungdomshuset, forekommer denne som et reelt modangreb fra Informations side og dermed som sympati og forsvar for aktivisterne som følge af at denne medtages. Herved nedgøres beslutningsgrundlaget for salg af huset, idet en sådan udtalelse kan ligge til grund for, om aktivisterne må beholde deres tilhørssted.

Som følge af journalistens formulering ”... og om at blive omringet som enlig ventreløve af 300 autonome” bliver brugerne beskrevet som *autonome*. Dette ordvalg giver efter min vurdering en negativ indgangsvinkel til aktivisterne. Dette sammesat med metaforen, hvor Leslie Arentoft (V) sidestilles med en løve der er omringet. Giver det i første omgang et indtryk af at aktivisterne er skurken i denne konflikt. Denne metafor kan også ses fra den modsatte pol. En løve ses jo som værende et magtfulgt og dominerende rovdyr, der flår sit bytte - Dyrenes konge. Denne metafor henviser til Leslies møde med aktivisterne i Ungeren. Selvom situationen udspiller sig på aktivisternes territorium, og stemningen beskrives som ond og at Leslie ”*ryster af skræk og sveder helt vildt*”, så kan denne metafor stadig ses som aktivisternes forsøg på at påvirke Leslie i den retning de ønsker forhandlingerne skal gå. De ”omringer” ham som en anerkendelse af ham, idet de ved han i sidste ende, sammen med de øvrige politikere sidder med magten til at lade dem beholde huset.

Gennemgående er teksten præget af høj grad af interdiskursivitet bl.a. med henvisning til episoden om branden i Sverige indledningsvist i teksten. Endvidere trækkes der på episoden der henviser til aktivisternes banner: ”*Til salg – inklusiv 500 stenkastende autonome voldspsykopater fra Helvede*”, ligesom hele teksten er bygget op omkring en tidligere diskussion mellem politikerne i Københavns Kommune, om hvorvidt Ungdomshuset skulle sælges eller forblive. Da artiklen er fra d. 3. Marts. 2007, altså efter politiets rydning, mener jeg ydermere er medvirkende til at give et positivt syn på aktivisterne.

Information vælger i denne tekst at beskrive aktivisternes politiske handlen som parlamentarisk handlen, hvor de to aktører igennem forhandlinger forsøger at finde frem til en endelig løsning. Dette sker bl.a. ved at oplyse læseren om deres mandagsmøder og deres indsats for at følge med i politikernes beslutningsproces.

Efter min vurdering kan der tales om en normalitetsdiskurs. Fra politikernes side argumenteres det, i debatten om reovering af Ungdomshuset, ”*hvis det skal leve op til nutidens standard*”. Nutidens standard er det, som aktivisterne forsøger at undgå, hvorved der kan tales om en normalisering.

Jeg mener, gennemgående at teksten fremlægger diskussionen om den egentlige virkelighedsopfattelse mellem konfliktens aktører. I diskussionen om hvorvidt aktivisterne er blevet tilbudt et alternativ til Ungdomshuset siger Mogens Pedersen ”*der blev snakket om muligheden, men alle tog det for en joke, og det var aldrig et seriøst tilbud*”. Ud fra dette eksempel tydeliggøres det hvor uenig en virkelighedsopfattelse de forskellige aktører havde. Hvor politikerne mener, der var tale om et reelt tilbud, har aktivisterne taget det som en joke. Disse forskellige virkelighedsopfattelser mener jeg, danner grundlag for misforståelser og dermed for selve konfliktens udformning.

Det kan ikke blive værre

I denne tekst (bilag 1) er der, som den foregående, en vis sympati for brugerne af Ungdomshuset. Dette vil komme til udtryk løbende i afsnittet. I underoverskriften

står der at beboerne ”føler sig trængt op i en krog”. De mener, altså ikke at de kan gøre noget i kampen om huset, og at lørdagens aktioner ikke gjorde det værre. Hermed kan tolkes, at uanset hvor store ødelæggelser aktivisterne er skyld i, så er det ikke noget sammenlignet med det faktum, at

”de eksplicit har fået fortalt, at huset ”ikke har nogen fremtid”- og at de i øvrigt ikke får tilbudt nogle alternativer”.

Når ”ikke har nogen fremtid” står i situationstegn, er det for særligt at understrege, at det for aktivisterne netop ikke kan blive værre, idet der reelt ikke er nogle fremtidsudsigter for huset på trods af forhandling. Bindestrøgen fremhæver desuden sætningens betydning og forstærker denne.

Aktivisternes politiske handlen beskrives således fra Informations side, blot som *aktioner*, hvorimod Ritt Bjerregaard udtaler ”der er intet der kan legitimere de voldelige optøjer”. Aktivisterne siger selv om situationen

”...men når der udvikler sig kaos, så kommer der også folk ind udefra, hvis handlinger vi ikke kan tage ansvaret for” og at de er ”kede af den gene, som vores naboer og tilfældige forbigående har måtte opleve”.

Lørdagens aktioner beskrevet som værende kaos, ved at anvende denne betegnelse forsøger brugerne at legalisere deres handlinger. Dette kommer til udtryk idet de er *kede af den gene*.

Af artiklens vokabular mener jeg metaforisk at den politiske handlen sidestilles med et spil, hvor der er et sæt spilleregler. Og selvom man overholder spillets regler afhænger spillets udfald nogle gange af tilfældigheder og held.

I denne artikel kan der ligeledes tales om intertekstualitet, idet der i teksten henvises til et interview foretaget foregående fredag på TV2 Lorry. Denne intertekstualitet er afgørende for forståelsen af artiklen.

Endeligt mener jeg at begrebet om hegemoni kommer til syne i artiklen i det ”Kommunen vedtog i 1997 en ny aftale om huset, og derfor anser vi ikke den oprindelige aftale for at være gyldig”. Hermed har Kommunen anvendt den politiske og demokratiske magtposition til at tage en beslutning, som har medført stor betydning for sandhedsværdien, skyldsspørgsmålet og brugerne, som undertrykkes i kraft af den politiske beslutning.

Endvidere kan selve den forhandlingsproces der er foregået mellem politikerne og brugerne af Ungdomshuset ses i lyset af begrebet *hegemoni*. Aktivisternes forskellige former for politisk handlen har i denne forhandlingsproces været medvirkende til at udfordre de hidtil dominerende magtpositioner.

Artiklen afsluttes med en tidstavle fra 1982-2006, denne er til for at give et overblik over hele konflikten. Hermed forekommer interdiskursivitet idet der trækkes på tidligere tekster og diskurser.

Inden denne tidstavle afsluttes teksten men et citat af Ungerens medierepræsentant, som understreger at

”vi ikke som sagen er nu forlader Ungdomshuset frivilligt” ...”og vi kæmper med, hvad vi har, hvis politiet kommer”.

Ved at afslutte denne artikel med et sådant citat mener jeg yderligere, at Information udviser sympati for aktivisterne, idet medierepræsentanten får det sidste ord.

Ungdommen længe leve

Dette afsnit tager ligeledes afsæt i en artikel fra Information jf. bilag 2.

I denne artikel indledes underoverskriften med en række begreber der hver især er blevet brugt i et forsøg på at konstruere en ramme om de unge brugere af Ungdomshuset.

”Nazister, terrorister, kommunister, forkælede børn, stormtropper, frihedskæmpere, unge forstadssociopater”

Disse begreber anvendes til at synliggøre debatten om *”disse brugere af Ungdomshuset”*, tekstens etos skal her ses som et eksempel på den italesættelse, der har været af brugerne såvel i medierne som af befolkningen. Ligesom den foregående artikel så trækker denne tekst ligeledes på interviewet fra fredag d. 15. December 2006 vist i TV2 Lorry. Jan udtaler *”...vi gider ikke finde os i, at demonstrationen bliver chikaneret af politiet fra starten”*. Denne sætning kan bidrage til tidligere diskussion, om sandhedskriteriet. Hermed fremhæves teksten som sandhed, og dermed bliver brugernes følelse af at føle sig chikaneret af politiet til sandhed. Ifølge Fairclough tales om modalitet, hvor politiets indgriben i demonstrationen gør politiet til en aktiv aktør, og først som følge af denne indgriben udvikler demonstrationen sig til en voldelig demonstration.

Kernen i denne artikel omhandler dog de forskellige betegnelser, der er blevet brugt i konstruktionen af brugerne. Her henvises der bl.a. til at JyllandsPostens lederskribent i lederen d. 18. dec. sammenlignede aktivisterne med mellemøstens terrorister. Hermed er der direkte tale om manifest intertekstualitet, idet der tages konkret afsæt i en tidligere skreven tekst. Dette er tilsvarende med et indlæg fra Informations egen hjemmeside, hvor aktivisters demonstrationer omtales som *”remake af Krystalnatten”*. Hermed er der udover manifest intertekstualitet ligeledes tale om interdiskursivitet idet der direkte henvises til Krystalnatten⁵ i München 9-10 nov. 1938. Når Informations læsere her foretager denne sammenligning, så mener jeg der er to årsager hertil. Først og fremmest som et resultat af at Københavns Kommune forfølger aktivisterne og forsøger at udrydde dem, ligesom jøderne blev udryddet under 2.VK. En anden årsag til denne sammenligning, relatere sig til den hærværk der har været på Nørrebro. Under Krystalnatten blev flere ruder knust som et symbol på denne jøde forfølgelse. De knuste ruder og anden form for hærværk, på Nørrebro

⁵ Krystalnatten er betegnelsen for den hidtil da værste forfølgelse af tyske jøder, som senere blev politisk incitament til udryddelsen af jøder i resten af Europa (<http://www.leksikon.org/art.php?n=5009>).

kan da være et symbol på at aktivisterne føler sig forfulgt, og så de unge selv udtaler det ”er et resultat af de frustrationer, som konflikten har medført”.

I teksten støtter Line Barfod (Ø) de unge, men omtaler disse som *stenkastende* til Deadline. Her kan det så diskuteres hvorvidt denne formulering er passende, når Enhedslisten generelt støtter aktivisterne i deres kamp for Ungerer. Begrebet ”*stenkastende*” giver negative associationer, og dermed ikke er hensigtsmæssig. Idet sidste del af teksten hovedsageligt fokuserer på tilhængere af Ungerer, og hvor en opfordring fra Bergen lyder ”*Kjemp videre ungdom!*”, synliggøres sympatien yderligere.

Afslutningen af teksten portrætterer et ironisk billede af TV 2 News-reporteren, og dermed latterliggør den mediedækning der foretages af Ungdomshuset. Idet hun udtaler ”*Det her er ikke rart. Det er det altså ikke*” og senere ”*Nu er det her jo et ret indvandreret område*” fremstilles Nørrebro, og situationsrapporten om konfliktens udformning, som om at årsagen til at det ikke er et rart sted at være, som et resultat af at det er et indvandreret område, hvilket er en helt anden diskussion, og dermed ikke nogen sammenhænge i forhold til stemningsrapporten vedr. konflikten. I denne artikel er der flere forskellige aktører på spil, dog er det konstruktionen af aktivisterne samt medierne under ét der er i fokus, og altså her mediernes rolle i selve konstruktionen af aktivisterne.

Hvis det værste sker

Bilag 4 danner grundlag for dette afsnit. Denne artikel bygger i høj grad på interdiskursivitet idet den tager afsæt i et interview med en gammel bz'er (Martin Sundbøll), der var med til at bygge tunnelen under det besatte hus Allotria. Artiklen handler kort fortalt om, hvad man som aktivist får tiden til at gå med inden rydningen af huset. Han husker ventetiden inden Allotrias rydning som det at ”*dagligdagen begyndte at smuldre*” og de daglige gøremål, ”*lave mad, holde koncerter og være sammen*” blev udskiftet med desperation og planlægning af rydningen. Martin Sundbøll udtrykker i denne tekst forståelse for de unges valg, i deres kamp for

Ungdomshuset, og siger ”*Ritt Bjerregaard giver dem den kattelem, som vi havde med den tunnel*”. Med *kattelem*, henvises der her til muligheden, for at have en flugtvej, som det var tilfældet med Allotria.

Endeligt giver Martin Sundbøll udtryk for sin bekymring over, hvad der skal ske med de unge efter den forestående rydning og gadekampe, da disse jo stadig mangler et opholdssted. I denne bekymring udtaler han ”*Vi har jo ikke indført dødsstraf i Danmark endnu*”. Dette citat mener jeg kan sidestilles med 2.VK og forsøget på at skabe et racerent samfund. Idet mulig dødsstraf ville kunne skaffe Danmark af med de unge en gang for alle.

I denne artikel er der et særligt fokus på aktivisternes politiske handlen, idet der fokuseres på ventetiden samt reaktionerne på en forestående rydning. Endvidere mener jeg, at den diskurs der er forbundet med konflikten omkring Ungerer lader sig præge af den historiske kontekst som den er en del af, i det sammenligningerne mellem Allotria og Ungerer er overvældende ens på trods af to årtiers forskel. Selvom tiden nu er en anden og flere forskellige faktorer har betydning for konfliktens udfald, mener jeg ud fra denne tekst, at der for det enkelte individ der har sin omgang i Ungdomshuset, ikke er den store forskel til datidens bz’er miljø. Der er her tale om nogle grundlæggende værdier, som er uafhængig af tid og rum.

Hvad nu?

Sidste tekst fra Information som jeg vil tage udgangspunkt i henviser til bilag 3.

Aktørerne i denne artikel er på den ene side brugerne af Ungerer og på den anden side diverse politikere og Faderhuset på den anden side. Første del af teksten omhandler synet på konfliktens kerne set fra de unges side. Her efterlyser de unge et svar fra overborgmesteren på, ”*om hun overhovedet mener, at der er plads til et Ungdomshus som vores i København*”. Endvidere udtaler Jan:

”*Vi har besluttet, at vi ikke gider at beskæftige os med lufkasteller, som for eksempel at flytte til et andet hus. Politikerne har ikke vist reel interesse og vilje til at*

forhandle med os, derfor gider vi ikke diskutere scenarier, vi ikke ser som reelle muligheder”.

I dette citat er der flere væsentlige punkter. For det første betragter de unge politikernes alternativer til et Ungdomshus som værende *luftkasteller*, altså alternativer der ikke eksisterer, og de ser dermed ikke disse alternativer som reelle muligheder. For det andet ser jeg ud fra denne udtalelse, en mulig *os-dem dimensionen*, hvor brugerne omtaler sig selv som *os*’, og hvor politikerne er *dem*’. Denne dimension mener jeg, danner grundlag for hele konflikten og hindringen for en mulig politisk løsning for bevarelsen af Ungdomshuset. Ligesom den får afgørende betydning for sidste del af testen.

Den sidste del af teksten omhandler modsat politikernes rolle, og deres opfattelser af konfliktens kerne. Ikke overraskende er der her en modsatte holdning.

”Det handler ikke om, hvorvidt kommunen er med på idéen, men om de unge er med på idéen” Ligesom *”... hvis de unge giver udtryk for, at de sammen med os er villige til at finde en løsning”.*

Disse citater står i modstykke til aktivisterne, her er der altså tale om, at *os-dem dimension* er vendt på hovedet. Denne dimension mener jeg giver forhindringer, som besværliggør selve forhandlingen. Efter min vurdering taler begge parter forbi hinanden, som følge af forskellige opfattelser af samme sag. Forskellige definitioner og vægtning af ordenes betydning i konflikten resulterer i at diskursen om Ungdomshuset opfattes forskelligt af de enkelte aktører. Hermed er jeg tilbage i socialkonstruktivismens betydning for konfliktens udformning og dermed også løsning på denne.

En sidste bemærkelsesværdig sammenligning foretages af Morten Kabell (Ø) medlem af borgerrepræsentationen. Her sammenligner han Ritt Bjerregaards håndtering af sagen med Kejser Nero – *”det er som at holde fest, mens Rom brænder*

*ned*⁶. Ved at tage udgangspunkt i denne sammenligning tolker jeg denne udtalelse som, at overborgmesteren bevidst lader Ungdomshuset nedrive, for at fremme egen karriere, og i denne henseende blot skyder skylden fra sig idet hun mener, at det er ”*de unge selv skal banke på kommunens dør*”, og dermed tage initiativ til samarbejde.

Morgenavisen Jyllandsposten

Dette afsnit tager afsæt i udvalgte artikler fra Morgenavisen Jyllandsposten.

Ved at se på afsender-modtager forholdet så er Morgenavisen Jyllandsposten en avis med en liberal borgerlig linje, men understreger selv at den ikke tilhøre et bestemt politisk parti eller bestemte holdninger (<http://www1.jp.dk/info/journalistik.htm>).

Modtageren beskrives som veluddannet, med gode betalte jobs ligesom deres interesser er kulturelle og erhvervsmæssige relateret.

Morgenavisen Jyllandsposten har en overvejende tendens til at forholde sig særlig kritisk overfor aktivisterne og deres politiske handle, hvilket kommer til syne i en negativ konstruktion af de unge. Yderligere dokumentation herfor vil fremgå i de efterfølgende afsnit.

Nedtælling til ragnarok

Bilag 6 er forudsætning for diskursanalysen i dette afsnit. Allerede i artiklens overskrift ”*Nedtælling til ragnarok*⁷” forekommer den første vokabular. Den forestående rydning af Ungeren betegnes som en nedtælling til verdens undergang. Som det fremgår af artiklen stammer betegnelsen *ragnarok* fra Ungern i form af løbesedler og plakater (eksempel herpå er rapportens forside).

Morgenavisen Jyllandsposten viderebringer hermed varslinger om, hvad en nedrivning vil medføre, og fungere hermed som bindeled mellem aktivisterne og det øvrige Danmark.

⁶ I år 64 hærgede en storbrand størstedelen af Rom. Rygterne lød, at det var kejserens værk, så han kunne bygge Domus Aurea (storartet palads). Kejser Nero derimod skyldte skylden på de kristne.

⁷ Ragnarok beskrives i nordisk mytologi som verdens undergang

”Ungdomshuset på Nørrebro⁸ forbereder sig på konfrontation og en usikker fremtid, men det er også *business as usual*”. Når der står ”*business as usual*”, må der tages som forudsætning, at Ungdomshusets historie er præget af en turbulent tilværelse, hvis fremtid altid har været usikker og præget af konfrontationer. Brugere beskrives i teksten som Københavns skæve og utilpassede unge, hvis værested, Ungdomshuset, beskrives som et kulturhus, med flere muligheder for aktivisering af denne gruppe.

Endvidere beskrives de unge som ”*de sort klædte og piercede unge*” og Ungdomshuset sammenlignes med ”*løvens hule*”. Hermed et farligt sted at begå sig, hvis man ikke er en del af flokken. I første del af teksten beskrives de unge, trods af de alsidige aktiviteter, som farlige og anderledes. Overordnet handler denne artikel om livet i Ungerer og hvordan det er at være aktivist. I teksten bliver aktivisterne hovedsageligt beskrevet gennem deres udseende, men bestemt også via deres alternative politiske handling. Med ordene ”*Vi giver aldrig op*”, henvises der til at alle i huset er enige i, at de vil kæmpe for deres tilholdssted, når politiet rykker ind. Min opfattelse er, at brugere ikke blot ser huset som et tilholdssted, men nærmere som en del af deres identitet.

En af de aktivister der beskrives i teksten er Christina, der er 24 år ”*solid piercet, med høstakfrisur og tatoveringer*” for hende ”*er Ungdomshuset hele hendes liv*” og udtaler ”*...At de vil smide os ud svarer til, hvis der kom en og smed dig og din familie på gaden*”. At Ungdomshuset er lig med deres identitet, kommer ligeledes til syne i beskrivelsen af talskvinden Ditte, ”*på hendes arm er tatoveret ”69” – Ungdomshusets nummer på Jagtvej*”. Herved har hun synligt lade sig mærke for livet, og 69 afspejler dermed alt hvad hun som menneske står for. Hun lader sig identificere med tallet 69 som symbol for alt hvad Ungerer står for. 69 symboliserer her en anderledes livsstil og livsdrøm om ”*et mere retfærdigt samfund. Et hvor der er plads til dem, der godt vil være anderledes*”.

⁸ Nørrebro betegnelsen om Nørrebro, der refererer til The Bronx, kvarter i New York, der er et af de fattigste i USA, og hvor kriminalitet og ødelæggelser præger bybilledet.

”Ungdomshusets yndlingsfarve er sort. Tøjet er sort, væggene er sorte og gulvene er sorte af møg” Det lyder ikke ligefrem appetitligt men på trods heraf er dette indledningen til afsnittet der omhandler *Hullet*, hvorfra der serveres mad til *”bunker af 12-30 årige”*. Efter min vurdering bliver aktivisterne her beskrevet som dyr, der lever i møg under kummerlige forhold, og blot venter på at blive fodret. Endnu en dyrisk sammenligning i teksten tager udgangspunkt i at der

”på køkkendøren hænger et skilt: Hunde ingen adgang. Herefter må det være bevidst, at Ungdomshusets hunde ikke kan læse. Eller er lige så meget imod regler som deres ejere”.

Det centrale i overstående er betegnelsen af aktivisten som en person, der er imod autoriteter, og på denne måde sammenlignes med en herreløs eller uopdragen hund.

I artiklen beskrives det regelsæt der gør sig gældende i Ungdomshuset:

”Ingen racisme! Ingen homofobi! Ingen sexism! Absolut ingen stoffer!” Endvidere udtales der *” Vi vil ikke have ballade. Vi går ind for fred. Vores motto er: Vi giver plads til alle, der giver plads til alle”*.

På trods af disse regler og holdninger til vold, beskrives det senere i teksten, hvordan de inde i huset er ved at barrikadere sig. Journalisten beskriver hvordan der opbevares store sten i kasser på trappen, som efter sine *”kunne ligne en indsamling af kasteskyts, der kun er nået midtvejs”*.

Med denne kommentar tilkendegiver journalisten direkte sin egen fortolkning af, hvad han har set inde i huset. Denne er med til at understøtte den dystre stemning, der løbende er blevet lagt omkring italesættelsen af Ungdomshuset.

Barrikaderinger af huset og kasteskyts mener jeg ikke hænger sammen med den generelle holdning, hvor de er imod vold. Tilsyneladende mener journalisten heller ikke, der er overensstemmelse herimellem. Til dette svarer Adam, talsmand for Ungdomshuset, *”angribes vi juridisk, forsvarer vi os juridisk, angribes vi fysisk*

forsvarer vi os fysisk”. Hvis man skal tro denne udtalelse, så afhænger deres politiske handlen, ved en forestående rydning, af hvordan sagen bliver grebet an.

Journalisten stiller spørgsmålet:

”Hvad hvis en politimand får sådan en granitblok i hovedet fra fjerde sal. Det kan være ret farligt?”

For det første mener jeg, ikke der reelt er tale om et spørgsmål, men rettere en konstatering. En konstatering der fremhæver tekstens sandhedsværdien i samtalen gennem modalverbet *kan*.

Adam svarer hertil ” *Det kan også være meget farligt at ligge i en benlås eller blive slået med knipler i hovedet, mens man får håndjern på.* ” Med dette svar, mener Adam, at skaden er lige stor for begge parter, og efter min vurdering forsøger han at retfærdiggøre anvendelsen af granitstene ved at sige:

” Det har rigtig mange af os prøvet. Selv til fredelige demonstrationer” og tilføjer *”vi er ikke ude på vold, men det kan være vores sidste våben”*.

På baggrund af overstående citater mener jeg, at der er uoverensstemmelser mellem aktivisternes udtalelser. For hvis man er imod vold, hvordan kan det så alligevel ende op med at blive deres eneste våben?

I tekstens afsnit *”vrede og kolde”* ser journalisten Ungdomshuset ud fra den historiske kontekst, og forudsiger at *”kamp bliver der uden tvivl. Det behøver man blot et kig i historikken for at forstå”*.

Her er en interdiskursiv henvisning tilbage til Ungdomshusets begyndelse i 1982, ligesom kommunens salg af huset i 1999 behandles. Herom mener jeg endnu engang, at kunne synliggøre socialkonstruktivismens anvendelse, og at denne konflikt bunder i forskellige virkelighedsopfattelser.

”... Københavns kommune besluttede at sælge bygningen, som byens unge dengang i 17 år havde haft ret til at bruge og bestemme over”. hvorimod de unge mener ”De tog deres egen gave tilbage”.

Her mener jeg vægten af ord og handlinger, er af stor betydning for konfliktens udfald. På den ene side er det, at de unge har haft ret til at bruge og bestemme over huset i 17 år, ikke ens betydning med, at det er deres. Man kan her tale om, at de har lånt huset i 17 år, og siden er det blevet tid til at de skal aflevere det tilbage.

Voldelige demonstrationer og gadekampe forbindes ofte med Ungdomshuset, og ifølge journalisten er ”gadekampe en del af stedets identitet”. Tidligere sammenlignede jeg aktivisterne med Ungeren.

Jeg mener, ikke man kan tale om at et sted har en identitet, men derimod at det er den identitet som folk tillægger stedet, omtalen heraf samt folks holdninger og handlinger der gør, at man kan forbinde noget bestemt med et sted. Sætningen sidestiller aktivisterne med gadekampe, hvilket er medvirkende til at opretholde negative sociale relationer. Dette sker ligeledes gennem journalistens kommentar om at ”ofte er manifestationer af den ene eller anden art endt i vold og stenkast. Med knippelsuppe til dessert fra visirklædte betjente”. Denne sætning bærer præg af, at journalisten ser dette som værende sandheden, ligesom en påstand forekommer som følge af sammensætningen af ord. Journalisten anvender ironi, ved formuleringen ”knippelsuppe til dessert”. Der er ingen tvivl om, at der her henvises til det, efter aktivisterne mener, uretfærdige magtforhold der er forhold der er aktivisterne og politiet imellem.

I denne artikel beskrives der kort hvordan Ungdomshuset har international støtte. Efter at have opremset en række byer afslutter journalisten med ” – ifølge rygterne”. Herved lader journalisten sin tvivl, om sandhedsværdien i det som aktivisten siger, komme til syne i teksten. Der kan tales om interaktionakontrol idet journalisten har magt til at påvirke læserne til at betvivle aktivisterne sandhedsværdi. Hvilket kan

være medvirkende til, at læserne af denne artikel er tilbøjelig til at fastholde et negativt billede af aktivisterne.

Plads til de ”normale”

I forlængelse af overstående diskussion, om aktivisters ønske om retten til at være anderledes, vælger jeg her at fortsætte denne diskussion, men udgangspunkt i bilag 10.

Når ”normale” i overskriften står i situationstegn, mener jeg dette er for at understrege problematikken omkring diskussionen af, hvornår folk er normale. Endvidere kan situationstegnene betyde, det stik modsatte, altså at forfatteren netop mener, at de er unormale og anderledes.

Artiklen er skrevet af ”Bodil Moes, journalist Elme Allé 23 3500 Værløse”. Når jeg her vælger at tage denne information med, er det for at illustrere om hendes holdninger og formuleringer, er forskellig fra Morgenavisen Jyllandsposten. Dette er interessant idet hun er journalist, dog uden at være tilknyttet Morgenavisen Jyllandsposten.

Indledningsvis i teksten er der tale om en manifest intertekstuel henvisning til Morgenavisen Jyllandsposten d. 1. april. Hvor begrebet *normalisering* diskuteres, gennem Martin Tulinius’ demokratiforståelse. Tekst strukturen er en artikel der tager karakter af at være et læserbrev, både som følge af, at det er en udefrakommende person der skriver indlægget, men også den måde hvorpå Bodil kommentere tidligere artikel.

Bodil Moes beskriver indledningsvist, hvordan hun associerer til ”regimer, som vi normalt ikke ynder at sammenligne os med” idet hun kommentere på Tulinius’ demokratiforståelse. I denne formulering er underforstået, at der her menes de mellemøstlige lande.

I Bodil Moes redegørelse af Martin Tulinius' demokratiforståelse skriver hun hvordan

”han ser et demokratisk samfund som et, hvor ”den enkelte borger kan leve i fred på trods af religion, køn og hudfarve” og kaste med brosten, hvis nogen stiller krav”.

Eftersom *”den enkelte borger kan leve i fred på trods af religion, køn og hudfarve”* er i anførelstegn må der her forudsættes, at der er tale om direkte citat. Hvorimod resten er hendes fortolkning af den tidligere tekst. Herved bliver hendes fortolkning afgørende i udformningen af denne tekst, og dermed for modtagerens fortolkning af samme. Her er det, som læser nødvendigvis, at kunne forholde sig kritisk, da der bliver tale om 2. kildefortolkning af teksten fra d. 1. april.

Hermed foregår der interaktionskontrollen primært gennem Bodil Moes i det hun er medvirkende til at sætte dagsordenen for samfundsdebatten, idet hun netop henviser til tidligere artikel.

Denne artikel er anvendelig på flere områder. For det første forholder den sig til spørgsmålet om normalisering. Dernæst er Martin Tulinius' demokratiforståelse bemærkelsesværdig idet, aktivisterne er i deres gode ret til at *”kaste med sten”*. Hermed mener jeg, at det er passende at inddrage dele af de forskellige demokratiforståelser, som jeg tidligere har beskrevet. Disse kan inddrages, som følge af, at jeg ser dette som værende årsagen til denne forskellighed mellem Moes og Tulinius, og dermed tekstens fokus. Bolette M. Christensens betegnelse om *basisdemokratiet* med udgangspunkt i forholdet mellem *mægtiggørelse* og *myndiggørelse*, kan sidestilles med den demokratiopfattelse som Martin Tulinius har. Idet der kan tales om *demokrati fra neden*, hvor det er aktivisternes politiske handlen der er medvirkende til at udbygge den traditionelle demokratiforståelse. Aktivisternes forskellige og anderledes måde at organisere deres politiske handlen viger fra Moes opfattelse, som bærer præg af den mere traditionelle opfattelse, hvor der fokuseres på samfundet gennem den mere repræsentative demokratiforståelse.

Endvidere mener jeg, at det i denne diskussion om demokratiforståelsers betydning for forståelse af aktivisternes handlen, er relevant at inddrage Foucaults magt definition, som tidligere beskrevet. Idet muligheden for at de samfundsmæssige magtkonfrontationer kan være medvirkende til at skabe mere demokrati. Dette kan altså ses som et supplement til den traditionelle demokratiforståelse. Hvor Disse alternative former for politisk handlen er med til at forny og forbedre vore opfattelse af demokrati.

”Ingen skal presses til at tage ansvar for noget af det, der holder samfundet sammen, men skal nasse på dem de foragter.” Denne sætning får gennem modalverbet *”skal”* karakter af en påstand. Det er skrevet, så det giver læseren en dobbeltbetydning, i den ironiske fremtoning, men man er alligevel som læser ikke i tvivl om hendes kritiske forhold til den alternative demokratiforestilling. Denne formulering metode fortsætter med *” ikke kommunen, men de autonome samfundshadere fik lagt Ungdomshuset ned”*. Hermed giver hun udtryk for, at det er selvforskyldt at de unge ikke længere har deres Ungdomshus, og igennem denne artikel fremstilles Ungdomshusets brugere som værende *”autonome samfundshadere”*.

”Fra et fredeligt samfund er vi blevet et samfund, hvor ungdomsbander terrorisere, og hvor stadig flere udsættes for knivstikkeri og anden grov gadevold.” opfatter jeg som værende et samlet vurdering af den generelle samfundsudvikling, og egentlig ikke som direkte følge af Ungdomshusets brugeres politiske handlen. Sammenhænge skal selvfølgelig ses i det lys, at det må formodes, at Moes frygter at den generelle udvikling i samfundet, er et resultat af, at demokratiforståelser som Martin Tulinius’ er med til at forværre situationen. Sætningen forekommer som en universel konstatering gennem hjælpeverbet *er*. *”Så er det måske ikke ligefrem smart at lade stå frem og vise forståelse for ødelæggelse af en hel bydel”* opfatter jeg, som en irrettesættelse af den holdning som Tulinius har givet udtryk for i den tidligere artikel. Sproget er nedladende og giver en indtryk af at hun fremstår som bedrevidende. Dette som følge af tekstens (*”Så er det måske ikke ligefrem smart”*) budskab, hvor verbet *”ikke”* fremhæver hovedverbet og selve handlingen *”at lade stå frem”*. Ved

denne formulering, er det ikke den egentlige handling (det at han tilkendegiver sin holdning) der er et problem, men det er selve holdningen (det at han ”viser forståelse for ødelæggelse”) der er det essentielle.

Denne artikel afsluttes med samme foragt over for de unges politiske handling og Tulinius’ forståelse herfor. Moes afslutter med en forhåbning om ”...at lovgiverne straffer Nørrebros voldsliste, inklusive forældrene, budskabet om sider siver ind.” Med denne afsluttende kommentar, sidestiller hun endnu engang brugerne af Ungdomshuset med hele Nørrebros kriminalitet, idet hun bruger formuleringen ”voldsliste”, som om at de alle allerede er registreret på en liste ved myndighederne. Ydermere er den indskudte sætning ”inklusive forældrene” efter min opfattelse et desperat forsøg på, at nu skal der gøres noget, og det er lige meget hvem det egentlig rammer. Hun afslutter med at sige, at vi ikke skal udvikle et ”ulovlighedssamfund”. Hvis man begynder at straffe forældre, for uroligheder som deres børn muligvis har deltaget i, er det så ikke netop en udvikling af det samfund som hun selv frygter og er imod?

Denne artikel synliggør en del af den modstand som aktivisterne er oppe imod. En modstand der, er forårsaget af en fastlåst og ikke bøjelig definition af begrebet *demokrati*. Hvor det at afvige fra det *normale* ikke accepteres og direkte nedgøres. Som opsamling på, om man som læser kan se holdninger der ikke er tilsvarende Morgenavisen Jyllandsposten eller om disse holdninger præsenteres på en anderledes måde, når der er tale om, at en person udefra har skrevet indlægget, så afviger denne artikel fra øvrige artikler på det punkt, at den er præget af en subjektiv fremtoning og tekstens vokabular er anderledes i det generelle valg af ord.

Brosten taler ikke særlig godt

Bilag 8 danner her grundlag for den efterfølgende diskursanalyse. Denne artikel tager afsæt i fredsaktivisten Ulla Røders kritik af de unges brug af vold i kampen for at bevare Ungeren. Overordnet handler denne artikel om, hvordan Ulla Røder mener urolighederne på Nørrebro kunne være formindsket eller måske endda forhindret,

hvis ”*Fredsbevægelsen var mødt talstærk op, kunne den stille sig imellem de stenkastende demonstranter og politiet*”.

Denne artikel indledes med en metafor hvor ”*det 12 stemmer store fredskor kvæles i tåregas, sirener og kanonslag*”. Her symboliseres deres handlinger med udgangspunkt i musikken, der mister sin fremtoning i opførelsen af deres nummer. Dernæst beskriver journalisten situationen ved at:

”*en kvinde foreslår, at de skal synge for hendes barn, som kæmper i fortroppen, men fredsaktivisterne kan ikke andet end se de unge kaster sten og sig selv i armene på det panserklædte politi*”.

Denne beskrivelse af situationen giver indtrykket af at fredskoret mistede håbet, om at kunne hjælpe, og dermed blot se til. I denne formulering bliver demonstrationen sidestillet med en krig i det hendes barn ”*kæmper i fortroppen*”, og endeligt menes der med at ”*de unge kaster sten og sig selv i armene på det panserklædte politi*” at de unge, ifølge Røder, gennem deres politiske handling ved at kaste med sten, egentlig giver op.

Endeligt mener hun, at ansvaret for urolighederne på Nørrebro kan tillægges de mange udenlandske demonstranter, og mener at ”*Ungdomshuset har inviteret de forkerte udlændinge til at støtte sig*”.

Ifølge Ulla Røder er det sørgeligt ”*at de ikke tager fredsarbejdet alvorligt*” og siger desuden at ”*Fredsbevægelsen ikke er ensbetydende med at forholde sig passivt til begivenhederne*”, men mener at de mange uroligheder på Nørrebro kan medvirke til, at Fredsbevægelsens arbejde i fremtiden vil blive værdsat. For at resten af Danmark kan tage aktivisterne alvorligt, mener hun at de unge skal tage sig selv alvorligt, for ”*Hvis folk møder op til en demonstration, skal de sgu ikke drikke bajere. Hvis man ikke tager sig selv alvorligt, kan man heller ikke forvente, at andre gør det*” Idet hun bander, understreger hun betydningen og vigtigheden af sætningens budskab.

Tekstens morale synliggøres med det afsluttende citat ”*De skal slås med kommunen og ikke politiet. Brosten taler ikke særlig godt*”. At ”*Brosten taler ikke særlig godt*” understøtter blot hendes foragt for den voldelige politiske handlen som de unge aktivister anvendte under den omtalte demonstration.

På trods af at hun støtter aktivisterne i deres kamp for Ungeren, er italesættelsen af aktivisternes politiske handlen negativ, og hun tager afstand fra det militante forsvar. Aktivisterne fremstilles som en gruppe unge, der reelt ikke kæmper for Ungeren, idet de ikke tager deres fredsdemonstrationer alvorligt.

Fredelig demonstration for Ungdomshuset

Dette afsnit tager sit afsæt i bilag 7, som omhandler en fredelig demonstration for bevarelsen af Ungdomshuset. Denne artikel adskiller sig fra de øvrige fra Morgenavisen Jyllandsposten, idet denne i højere grad er præget af et positivt syn. For det første fokuserer denne artikel på en fredsdemonstration arrangeret af Ungdomshuset, hvor omkring 5000 personer deltog. Herved fokuseres der på de unges politiske handlen, og hvordan denne støttes af bl.a. Socialborgmester Mikkel Warming, ”og frem for alt en stor gruppe almindelige mennesker”. Ved brug af ordet ”*almindelige mennesker*” skildre journalisten her indirekte forholdet mellem det almindelige og det ualmindelige, hvor altså Ungdomshusets brugere er de ualmindelige mennesker. Herved synliggøres forskelligheden mellem *dem* og *os*, men i modsætning til tidligere artikler, så får man som læser, dog ikke den opfattelse af, at det nødvendigvis er noget negativt, at være ualmindelig eftersom der her fokuseres på det fredelige, positive og de personer der støtter aktivisterne. Af de som bl.a. støtter op om kampen for Ungeren kan nævnes repræsentant for ”*Borgergruppe for bevarelse af Ungdomshuset*”, som udtaler ”*I dag skal vi vise at vi ønsker dialog*” samt ”*Intet korstog i vores gader*”. Ud fra første citat synliggøres det hvordan han sidestiller sig med aktivisterne. Der er altså tale om, at de har et

fællesskab, i det han siger *vi skal vise og vi ønsker*. Et fællesskab der understøttes af det fælles kampråb ”*Ungdomshuset blir’, uanset hvad I sir*”.

Dette fællesskab viser sig ligeledes idet en folkeskolelærer udtaler ”*Det er vigtigt, at vi i dag viser, at vi kan demonstrere fredeligt*”. Ligesom foregående anvender an betegnelser *vi*. Ved at journalisten medtager citater fra ”*almindelige mennesker*” er det efter min mening bl.a. her, at artiklens positive budskab trænger igennem. Dette som følge af, at *vi* som de ”*almindelige*” kan bedre kan identificere os med en folkeskolelære, end med en af de unge fra Ungeren. Teksten er således præget af subjektive beskrivelser, som resultere i at læseren kan identificere sig med aktørerne. Igennem denne identifikation samt beskrivelsen af den fredelige demonstration, kan journalisten muligvis medvirke til at flere personer vælger at støtte op om kampen for Ungeren.

Denne positive vinkel samt fællesskabsfølelse, som journalisten forsøger at tillægge denne artikel, kommer endvidere til syne igennem inddragelsen af ”*Our House*”. At aktivisterne vælger at spille denne sang under demonstrationen, understreger i første omgang ordret at det er ”*vores hus*” men ydermere at der her er tale om en fællesskabsfølelse, som netop beskrives gennem denne sang.

Omkring fællesskabsfølelsen udtaler folkeskolelæreren yderligere:

” De unge er så knyttet til det sted, at jeg er bange for, at de er villige til at gå meget langt for at forsvare det. Hvis du havde været gift med den samme i 25 år, så ville du heller ikke give slip på hende uden kamp”.

Herved sammenlignes aktivisternes forhold til Ungdomshuset med et ægteskab, og efter min overbevisning også om identitet, idet vore identitet i et vist omfang afhænger af de personer vi omgiver os med.

For at vende tilbage til citatet ”*Intet korstog i vores gader*”, indledningsvist i dette afsnit, bidrager dette yderligere til diskussionen om det at være almindelige kontra

ualmindelig. Sætning kan illustrere følelsen af at være forfulgt for at skabe et samlet hele og derved sikre *normaliseringen*.

Kampen for Ungdomshuset bliver i artiklen sammenlignet med ”*bøndernes kamp mod stavnsbåndet, og arbejderne kamp for bedre arbejdsvilkår*”. Herved sammenligner aktivisterne altså deres tilstedeværelse og værdien af Ungdomshuset med historiske mærkesager, som har haft stor betydning for det danske samfund. Den positive vinkel der tillægges denne artikel, kommer endvidere til syne allerede i første linje; ”*Den nye autonome mediedarling, Adam med Aldi-pose og et følge af piger*” indleder artiklen. Ved at beskrive Adam som ”*mediedarling*” tillægges han en positiv rolle. Tekstens etos er altså ligeledes positiv idet Adam som rollemodel er vellidt af såvel medierne samt store dele af Danmarks befolkning samtidig med, at han beskrives som pigernes ven.

For at understrege denne politiske handlens fredelige karakter beskriver journalisten: ”*Dramatikken blev denne eftermiddag leveret af to medbragte hunde, der røg i totterne på hinanden, og en barnevogn, der kørte over en lyserød ballon*”. Herved forholder journalisten sig ironisk til den dramatik der ofte beskrives i medierne. Denne ironi ser jeg bl.a. i de eksempler der gives, samt i anvendelse af ordet *leveret*. I denne sammenhænge forbinder jeg ordet med underholdning, og derved forekommer ironien. Da det traditionelt er aktivisterne der står for *levering* af ”underholdning” når der er demonstrationer, men denne gang blev denne leveret af et hundeslagsmål og en ballon der springer. Herved forsøger journalisten at skildre aktivisterne fra en anden side, og fokusere på de positive sider.

Det er uniformen, vi hader

Afsnittet her vil tage afsæt i bilag 9. Denne artikel berører ligeledes den politiske handlen, men i modsætning til overstående bilag, så beskriver denne artikel en aktivists politiske handlen som voldelig, dog anes en form for sympati i fremstillingen af brugerne af Ungeren, ligesom det var tilfældet i foregående artikel.

Når journalisten beskriver aktivisten sker det gennem ordvalg som: ”en hhx-elev fra Dragør”, ”en knægt” og ”den unge mand”. Flere gange fremtræder hans alder. I relation til overstående ordvalg i beskrivelsen af aktivisten, ser jeg dette, som en understøttelse af mit syn på en sympati for kampen om Ungeren. Gennem disse beskrivelser bliver fremstillingen af aktivisten mere personlig, og det bliver muligt at identificere sig med det familieforhold, som der ligeledes beskrives i artiklen. Som følge af disse anvendte beskrivelser, mister den reelle voldelige politiske handling sin betydning og bliver derved ikke det dominerende i teksten. Tekstens etos tillægges altså en personificering som nedtoner den politiske handling.

Tekstens udformning som skiftevis veksler mellem fortællerform og citater fra interviewet med den unge aktivist, mener jeg yderligere bidrager til at sløre den egentlige politiske handling, eftersom det her blot kan opfattes, af læseren, som en opdigtet historie.

Emner som identitet, fællesskab og diskussionen om at være anderledes, mener jeg i højere grad forekommer som tekstens egentlige fokus. Forholdet mellem det at være anderledes kommer til syne i aktivistens fremstilling af en form for *dem-os* dimensionen. ”Vi bliver hele tiden flere, og dette tiltrækker blot endnu flere. Det får os til at rykke mere sammen. I slipper ikke for os...”

Gennem *vi* og *os* fokuseres der her på det fællesskab, der er omkring kampen for Ungdomshuset. ”I slippe ikke for os”. Hermed bliver *I* til alle de der ikke støtter kampen for Ungeren den anden pol, og han gør her opmærksom på, at den gruppe af unge, altid vil være at finde i det danske samfund uanset konflikten udfald.

Diskussionen om at være anderledes kommer endvidere til syne i aktivistens forsvar af de politiske handlinger, hvor han siger: ”...Det går ud over de forkerte – almindelige mennesker, som ikke har noget med sagen at gøre.” Herved kan henvises til tidligere diskussion om forholdet mellem at være almindelig kontra ualmindelig.

Tidsmæssigt holder journalisten sig til konflikten lige omkring rydningen, men der bliver gennem aktivistens svar henvist til hans tid i Ungeren fra han var 13 år. Dette gør, at man som læser får fornemmelsen af, at der er tale om en vigtig del af

aktivistens liv og livsstil. Ungdomshuset fremstilles hermed ikke alene som et sted for personer med alternativ demokratiforestillinger, men også som en livsstil i sig selv. Dette kommer ligeledes til udtryk gennem aktivistens svar ”... *Jeg kæmper for huset og min identitet. Det er mine minder, der nu ligger i ruiner*”. Her sammenligner han direkte Ungdomshuset med sin identitet og dermed hans minder gennem de sidste 4 år med ruinerne af murbrokker.

”...*jeg har gennem diskussioner fået en politisk identitet. Jeg er vel marxist og anarkist. Under alle omstændigheder er jeg i opposition til det nuværende system*”

Denne del af teksten mener jeg ligeledes understøtter min vurdering af tekstens reelle fokus, samtidig med at den vedrører såvel italesættelse af aktivisternes politiske handlinger samt deres demokratiforestillinger. Italesættelsen kommer til udtryk gennem det direkte citat fra den unge aktivist, hvorved journalisten viderebringer denne version af forståelsen af politisk handlen samt den alternative demokratiforestilling fra aktivisterne og ud til resten af Danmark.

Aktivistens ordvalg udviser en vis usikkerhed, hvilket kan resultere i at læseren tager aktivisten mindre alvorlig. Jeg tænker her særligt på adverbiet *vel*, som netop illustrere denne usikkerhed.

Tilliden til aktivisten svækkes yderligere i forbindelse med hans besvarelse på spørgsmålet som vedr. skade af en betjent som følge af, at han har kastet med sten og flasker. Aktivisten svarer med at ”...*men det er jo ikke betjente som personer, vi hader. Det er uniformen.*” Herved forsøger han at legalisere den politiske handlen med kast af sten og flasker, ved at sidestille uniformen med systemet. Endvidere udtaler han:

”*Det er mest af alt en psykologisk kamp, vi kæmper i gaderne. Det er en menneskelig reaktion at forsvare sig. Vores våben er flasker og sten. Men jeg er da glad for, at ingen er kommet alvorligt til skade endnu.*”

Ved at beskrive kampen som en *psykologisk kamp* bliver brugen af deres *våben* kun til et middel for at opnå deres mål. Herved giver aktivisten det indtryk af, at det er mindre farligt og derved en legal måde at handle på, idet ”*det er en menneskelig reaktion at forsvare sig*”.

Den unge aktivist kommer herigennem til at fremstå, som en ung forvirret knægt, der ikke forstår de konsekvenser hans handlinger medføre. Herved bliver den voldelige politiske handling nærmest undskyldt, idet han blot er en uvidende og naiv 17-årig hhx-elev fra Dragør.

Berlingske Tidende

De efterfølgende fem afsnit tager afsæt i udvalgte artikler fra Berlingske Tidende.

I forhold til afsender-modtager forholdet så er Berlingske Tidende afsender af en avis hvor et borgerligt grundsyn præger produktionen. Avisen henvender sig primært til individorienterede, handlingsorienterede og ambitiøse personer i hovedstadsområdet (<http://www.berlingske.dk/forside/tema:fid=100100592>). Modtagerne er generelt set veluddannede, i aldersgruppen 30-59 år og der er en lille overvægt af mænd (<http://annoncesalg.berlingske.dk/media/Berlingske%20Tidende-miniprofil%202.H2004.pdf>).

Avisens iscenesættelse af brugerne fra Ungeren har en overvejende negativ fremtoning, og den negative italesættelse som hovedsageligt forekommer er i et vist omfang medvirkende til at fastholde en negativ diskurs omkring aktivisterne og generelt om konflikten, hvilket vil dokumenteres yderligere i de efterfølgende fem analyser.

Ingen stilhed før de stormer

Første artikel fra Berlingske Tidende, hvoraf den indledende del af den kritiske diskurs analyse, vil forekomme tager afsæt i bilag 13.

I Berlingske Tidende ”*Ingen stilhed før de stormer*” er italesættelsen af aktivisterne i Ungdomshuset hovedsageligt negativ. Eksempelvis indledes artiklen med en vis

latterliggørelse af aktivisterne ved at beskrive den ene DJ's stemme som en mellemting mellem ”Frøken klokken og en af musene fra Askepot”. Ligesom ordvalget i præsentationen af selve huset er ord som: ”en afkrog” ”snuskede vægge med grafitti” ”store og hærgede festsal”. Alle negative ord der efterlader billedet af et sort, dystert og faldefærdigt miljø, som kan give læseren et billede af, at vi som samfund er bedst tjent uden dette dystre miljø.

Denne tekst bærer i lighed med de øvrige præg af at aktivisterne selv oplever en form for *dem-os* dimensionen i deres hverdag. Dette kommer bl.a. til udtryk ved

”Jamen, vi har jo ikke taget noget fra nogle. Vi har fået en gave, og den er vi glade for. Men så har de fucket op og er kommet til at sælge den til nogle semifascistoide psykopater, der hader homoseksuelle og muslimer”; ”...Jeg synes, at det ville være helt fair, hvis de rettede deres fejl”.

I disse citater beskrives deres kamp imod samfundet. Uretfærdighed og skuffelse præger denne udtalelse, og utilfredsheden med Kommunens håndtering er yderst negativ hvilket i sig selv i formuleringen *fucket op. er kommet til at sælge* udviser på samme tid en vis form for ironi samtidig med utilfredshed, idet man jo ikke pludselig ”kommer til” at sælge, men at dette er sket med fuld overlæg. I udtalelsen ”*semifascistoide psykopater, der hader homoseksuelle og muslimer*” er aktivisternes måde at omtale Faderhuset og måske særligt Ruth Evensen på. Ved at bringe denne udtalelse kommer aktivisterne til at fremstå som sure, bitre og farlige, netop som følge af deres måde at formulere sig på. Generelt forekommer der mange grimme og stødende ord i teksten, som ikke er en del af, måske særligt Berlingske Tidendes, læseres ordforråd.

Sætninger som ”*DJ Mig-i-røven*”, ”*Arh, det er noget pivskids-shit, det der. Det synes jeg er noget fis*” samt ”*Vi har opfordret til, at man ikke lige kommer til at sige, at Ruth skal skydes, for så kommer der en sag ud af det. Men ellers må folk sig hvad fanden de vil.*” er næppe nogle formuleringer, der præger avisens læsere. Med den sidste udtalelse, er udtalelsen ”*kommer til*” ironisk nok den samme som tidligere,

her er det blot omvendt. Det ironiske at han reelt fraråder at holdninger, som denne skal undlades, men ikke desto mindre kommer denne holdning jo alligevel ud, i måden han vælger at formulere sig på.

I forhold til tekstens intertertekstualitet så er der i denne tekst tale om manifest intertekstualitet, idet der i det historiske oprids direkte er henvisning både i form af den historiske gennemgang men mere håndgribeligt henvises der også til [myspace.com](https://www.myspace.com).

Idet der afsluttes med en historisk gennemgang af erfaringer med tidligere piratstationer, ses artiklen og dens problematik ud fra en historisk kontekst. Hermed mener jeg, at denne tekst adskiller sig fra de øvrige artikler, og journalisten ser sagen ud fra den historiske kontekst, for at synliggøre hvordan fremtiden for aktivisterne kommer til at gå.

Snotforkælede unger

Afsnittet her tager afsæt i bilag 15, som i lighed med de øvrige tekster forholder sig negativt til aktivisterne og deres politiske handlen. Som det fremgår af tekstens overskrift beskrives aktivisterne i denne tekst som en flok snotforkælede unger.

Ifølge Dennis Nørmark, som er antropolog ved Aarhus Universitet, så interesser de *”sig kun for lov og orden, som er i deres favør. Det må man kalde forkælet.”*

Antropologen beskriver metaforisk konflikten om Ungeren som henholdsvis en boksekamp, hvor aktivisterne er nede på point, som et resultat af deres politiske handlen, samtidig med at han beskriver den som en fodboldkamp, hvor *”bolden er på deres banehalvdel”* hermed sagt, at det er aktivisternes egen indsats der vil føre til et løsningsforslag på denne konflikt. Han siger da også direkte at *”Men bevægelsen – understreger han – må selv tænke mere løsningsorienteret”*. Med bevægelsen, mener han hele miljøet i og omkring Ungeren, dermed også de udenlandske aktivister, som da for inden er blevet omtalt som *”elementer”*. At indramme sætningen *”understreger han”* med bindestreg er netop medvirkende til særligt at understrege, at det er Dennis Nørmark, der mener dette.

Teksten negative vinkel fortsætter; ”*Det er kompromisets kunst at være menneske i et samfund. Det går hen over hovederne i Ungdomshuset. De er alene interesserede i at få tingene på deres måde*”.

Hermed afsender såvel antropologen som journalisten til at vedholde et negativt billede af aktivisterne. I produktionen af denne tekst, er sandsynligheden for at denne holdning vil viderebringes til modtagerne, og dermed fastholdes et negativt syn på aktivisterne. Ikke kun set i denne sammenhænge men generelt set, da det er en generel udtalelse.

I et forsøg på ikke at generalisere foretager han med frygt en sammenligning til 1980’ernes Bz’er miljø, herved kan der tales om interdiskursivitet, idet der trækkes på den tidlige Bz’er kultur, hvor der kunne skelnes mellem ”*over- og underdemonstranter*” som hhv. ”*ressourcesvage og –stærke*”.

Ifølge Jan styrer Ungdomshuset ikke ”*urolighedernes gang*”, og mener derved heller ikke, at løsningsforslaget skal komme fra deres side. Som svar på tiltale siger han at: ”*Folk må udtrykke deres vrede og afmagt på den måde, som de føler er korrekt*”. Ved at beskrive deres politiske handlinger; deres demonstrationer/sammenstød med politiet som ”*urolighedernes gang*” gives ligeledes et indtryk af, at det ikke er noget der kan ændres på som om, at det ligger udenfor menneskelig indgriben. Sidste citat understøtter tidligere udtalelser om, at deres handlinger blot er et forsvar og et udtryk for frustrationer. Herved forsøger han at legalisere disse omtalte voldelige handlinger.

Artiklen afsluttes med et citat af René Karpantschof; ”*Der har ikke været en dag, hvor baggrunden for konflikten ikke også har været en del af den offentlige debat og mediernes dækning*”.

Dette mener han fremmer aktivisters situation, på trods af de negative omtaler. Spørgsmålet om hvorvidt dårlig omtale er bedre end ingen omtale opstår?

Der kan her henvises til, at de alternative demokratiforestillinger og aktivisters politiske handlen kan være medvirkende til at videreudvikle demokratiet. Samtidig hermed kan deres tilstedeværelse i den offentlige debat over en længere periode, muligvis medføre at politikerne til sidst giver efter, og på denne måde, kan det være fordelagtigt for aktivisterne med medieomtalen.

Det er cool at være imod

Denne artikel fra Berlingske Tidende (bilag 14) giver overvejende et negativt billede af Ungdomshuset og dets brugere. Tekstens struktur er en artikel der bygger på interview med Antropolog Dennis Nørmark, Politiker Line Barfod, forskningsadjunkt fra KU Henrik Stampe Lund og lektor fra Syddansk Universitet Charlotte Kroløkke. Interviewene omhandler, hvorvidt der er tale om en modkultur. Indledningen af artiklen tager afsæt i en række citater fra aktivisterne selv, der udtaler ”...*Passiv og aggression. Respekter hinanden og husk, at vi har samme mål. Følg stilen, i de aktioner du deltager i.*”

Dennis Nørmark mener ”*At de autonomes politiske kamp er fuldstændig nytteløs, og at de kun eksistere inden for deres egen bobble*”. Denne artikel bærer præg af manitest intertekstuelitet, idet der citeres til en kronik af Dennis Nørmark bragt i JyllandsPosten under overskriften ”*Modkultur findes ikke*”. Her giver Dennis Nørmark udtryk for at Ungdomshuset blot er

”*modkulturens selvoptagede pseudo-revolution*” Ligesom der henvises til udtalelsen om at ”*ingen, der ønsker at bevare deres >> coolness factor<< offentligt tør kritisere Ungdomshuset*”.

Ved anvendelsen af *pseudo-revolution* giver Dennis Nørmark hermed udtryk for, at aktivisters politiske handlen ikke er en virkelig revolution, og derved at der reelt ikke kan tales om en *modkultur*. Når han bruger betegnelsen *coolfactor* henviser han til at det

”...i modkulturens navn bliver et kvalitetsstempel i sig selv at være imod” og ”Når man er imod, udstråler man kritisk bevidsthed og en åndsaristokratisk position”.

Hermed kan der drages paralleller til artiklens overskrift *”Det er cool at være imod”* idet er der tale om en tendens i samfundet til at modstand legaliseres, og at man er trendsætter hvis man blot er imod.

Dennis Nørmark er ikke imod et Ungdomshus, og udtaler derimod at *”Disse mennesker ville volde os dybe problemer, hvis de rendte frit rundt i samfundet”.*

Metaforisk mener jeg, ud fra overstående at Dennis Nørmark i et vist omfang italesætter aktivisterne som dyr. Underforstået er det bedre, at de vilde dyr der *ville volde os dybe problemer*, er i bur (har et Ungdomshus), frem for at de render frit rundt i samfundet.

Interviewet med Henrik Stampe Lund er ligeledes præget af en negativ opfattelse og han siger, om aktivisterne fra Ungdomshuset at:

”De vil sådan set bare have lov til at passe sig selv på det offentliges regning. De kræver at fællesskabet betaler gildet”. Endvidere mener han at ”de tager de gode sider fra modmagten og gør den til et stykke ideologi”.

Her henvises der interdiskursivt i artiklen til *”Den gode side ved modmagten er civil ulydighed, det er Gandhis modmagt eller Mandelas modmagt...”*

Til spørgsmålet om hvorvidt *”besætterne ser sig selv som ofre?”* svarer han *”Ja det kan man godt sige, men jeg vil hellere sige at de unge på Jagtvej føler sig moralsk overlegne”.*

Resultatet af overstående spørgsmål er med til at præge artiklen i en negativ retning, ligesom der efterfølgende kommenteres *” – det lyder snarere som om, at de kommer fra pæne akademikerhjem...”* Bindestregen er medvirkende til at fremhæve problematikken, hvilket ligeledes stiller spørgsmålstejne ved, om de så kan være *ofre*. Journalistens interviewform er medvirkende til, at understrege at de netop ikke

er *ofre*, samtidig med at der ved brugen af ironi betvivles om, aktivisterne kommer fra akademikerhjem.

Mens de unge fastholder deres afmagt overfor systemet, mener Dennis Nørmark at de ”... *bruger magtmidler, vi andre ikke ville bruge, og som politiet ikke engang må bruge*”. Her bliver aktivisternes politiske handlen direkte sidestillet med *magtmidler*, magtanvendelse. Der kan tales om en *os-dem* dimension idet *vi andre ikke ville bruge* disse magtmidler. Idet politiet ”*ikke engang må bruge*” disse magtmidler. Her understøtter modalverberne *ville* og *må dem-os* dimensionen igennem den fysiske anvendelse af magtmidler. Journalisten giver udtryk for en uretfærdig kamp, og at det reelt er politiet og resten af *os*, der burde føle afmagt.

Charlotte Kroløkke ”*lægger afstand til husbesætternes opfattelse af at stå i opposition til magten og være bære af en ny kultur*” I artiklen sidestilles konflikten omkring Ungdomshuset med et *politisk spil* og hun mener ”*at deres måde at bruge medierne på, deres måde at blive synlige på, har betydning i forhold til de muligheder de har*”. For at præge deres muligheder og magt i dette politiske spil.

I modsætning til overstående interviews mener Line Barfod at ”*modkultur er et udtryk for et alternativ til de herskende kultur*” og hun omtaler aktivisterne som ”*kulturelle oprørere*”. Hermed eneste positive syn på Ungdomshuset og dets brugere. Denne vinkel overskygges dog af den negative vinkel, idet de øvrige interviews til sammen udgør størstedelen af artiklen.

Sidste udkald

Denne artikel tager udgangspunkt i bilag 11, hvor konflikten omkring Ungerens beskrives som *en 25 år lang krig mellem sortklædt ungdom og regelberedt samfund*. En krig mellem ”*det der engang hed BZ-bevægelsen og Det Etablerede Samfund*”. Her beskrives Ungdomshuset som en borg og ”*Vindebroen må ikke være nede. Fjenden står snar derude*”. Politiet her som værende fjenden i det der tales om en forestående rydning af Ungdomshuset.

Artiklen skildre to forskellige tidsopfattelser ligesom miljøet i Ungeren beskrives som værende et samfund der forbereder sig på kamp, ”*Hvad enten dens befolkning er i stand til det eller ej*”. Et samfund der tidsmæssigt ”*er tilbage til stenkastalderen endnu en gang*”. Tekstens vokabular forekommer gennem en sidestilling med stenalderen, men hvor journalisten inddrager aktivisternes politiske handlen med at kaste med sten til at beskrive situationen. Denne metafor er medvirkende til at understrege, at tiden inde i Ungeren har stået stille.

Artiklen er bygget op om interviews med henholdsvis Martin, der er 40 år og gammel BZ'er fra 1982, hvor han var med til at overtage Ungdomshuset. Herforuden et interview med talsmanden Adam.

At konflikten og tiden i Ungeren har stået stille kommer til udtryk flere steder i teksten. Eksempelvis udtaler Martin:

”Det er sjovt her knap 25 år efter er diskussionen den samme. Argumenterne er også de samme. Det hele er det samme. ...Det omgivende samfund havde travlt med at ville normalisere os. Det er som at spille et bånd fra 1982”

Ved at ”*spille et bånd fra 1982*” kan man sige at historien gentager sig. Et kritisk spørgsmål vil da her være, hvorvidt det er tiden i Ungeren der har stået stille, eller om der er tale om at der i *det etablerede samfund* stadig ikke er plads til afvigere fra normaliteten?

I artiklen er konstruktionen af aktivisternes politiske handlen foruden beskrivelsen af en krig, italesat som *The Final Battle*, som aktivisterne selv kalder den forestående rydning af Ungdomshuset. Martin beskriver hvordan aktivisterne nu, såvel som tilbage i 1982 blev ”... *blev tvunget ud i det militante forsvar*”. Et militant forsvar som ”... *var konsekvensen af de prygl, vi blev mødt med*”. Ud fra aktivisterne selv er deres politiske handlen i form af gadeuorden og voldelige demonstranter et udtryk for modangreb og forsvar i kampen for at overleve. Adam udtaler hvordan ”*Kampen for at bevare det her hus, er lig kampen for diversiteten, for retten til at være*

anderledes”. Herved bliver deres politiske handlen ligeledes en ideologisk overbevisning, og aktivisternes demokratiforståelse italesættes igennem denne ideologiske overbevisning, hvor Ungdomshuset blandt brugerne er:

”...udtryk for en demokratiopfattelse”, hvor ”Minoriteter skal beskyttes, fordi man gerne vil have et rigt og mangfoldigt samfund”. Adam udtaler: ”Normaliteten afkræver hele tiden afvigere, at de skal retfærdiggøre deres eksistens”

Herved eksistere normaliteten i følge Adam kun i kraft af afvigerne. Aktivisterne ser sig selv som *”en prøve på nationens demokratiske rummelighed”*. Den gængse fremstilling af aktivisterne er dog:

”Sortklædte teenagere...En del med ringe i næsen. De fleste med hår, der protesterer mod det småborgerlige begreb >>frisure<< Mange er klædt i det, deres bedsteforældre vil betegne som >>autonom-uniform<<, ungdom fra hvilken de ikke forventer andet en snøvlede råb og stenkast”

Den negative og dystre side som ovenfor er skildret er måden hvorpå aktivisterne italesættes i denne artikel. Endvidere skildre journalisten samfundets syn af de unge som *”...en flok unge, selvretfærdige anarkister”*, hvorimod de unge ser sig selv som *”... desperate ofre, der bagbundne forsøger at gøre sig fri af løkken inden hængning”*

Endeligt benytter Martin om sig selv, og de øvrige BZ’er fra 1982, som *”møgunger”* og skildre *os-dem* dimensionen som tidligere omtalt i det *”Vi ville jo ikke være en del af dem eller deres måde at gøre det på”*. Hertil tilføjer han *”Pointen var imidlertid, at det var vores egen måde at gøre det på, ikke om det var den rigtige måde”*.

Intertekstuelt henvises der til en manifest intertekstualitet idet at *”være dem, de andre ikke må lege med”*⁹. Ligesom intertekstualiteten kommer til syne i kraft af sammenligningen mellem forfatteren Carsen Jensens *”Historien om et forudsigeligt*

⁹ Jf. Sang af Gasolin af samme titel.

mord” og rydningen af Ryesgade fra 80’erne. Herved er der ligeledes tale om interdiskursivitet idet, der både henvises til rydningen i Ryesgade samt besættelsen af Allotria. Herforuden kan der desuden tales om interdiskursivitet, idet der henvises til at Ungdomshuset historisk er Folkets Hus, og den historie der knyttes der til. Endvidere henvises der i forsvaret af den militante politiske handling interdiskursivitet til ”*Gandhis ikke- volds-anvendelse*” ligesom ”*500 stenkastende autonome voldspsykopater fra helvede*” ligeledes anvendes i denne artikel.

I artiklen benytter journalisten sig flere steder i teksten til at anvende spørgsmålstegn midt i sætningen. Eks. herpå:

”Fogedforretningen, der skal sætte ungdommen på gaden for ejerne ? Den kristne frimenighed Faderhuset ? er lige blevet udsat”

Her bliver spørgsmålstegnet en måde hvorpå journalisten understøtter konfliktens eksistens, så bunder i konflikten om hvem der er de egentlige ejere af Ungdomshuset – om ”*ungdommens grænseløse drømme i frontalt sammenstød med den indhegnede ejendomsret*”, hvor konfliktens kerne ifølge aktivisterne bunder i skyldsspørgsmålet, hvor ”... *det er alt sammen politikernes skyld. De holdt ikke, hvad de lovede*”. Journalisten derimod fremstiller blot konflikten som ”*en simpel overskridelse af ejendomsretten*”.

Tilbage til start

”Efter weekendens vold har brugerne af Ungdomshuset mistet megen sympati, og en fredelig løsning, er svær at få øje på”

Sådan indledes bilag 12, som danner grundlag for dette afsnit. Årsagen til at et afsnit opdeler sætningen, kan være for at fremhæve ordene *vold* og *Ungdomshuset* i den første sætning. I denne artikel er de fleste af konfliktens aktører i omløb:

brugerne af Ungdomshuset, beboerne og butiksejerne på Nørrebro, autonome fra Europa, politiet, Faderhuset, Fonden, Fogedretten og politikerne i Borgerrepræsentationen.

De mange aktører der præsenteres på så kort en artikel, giver et uoverskueligt billede af sagen, hvilket netop kan sidestilles med selve konflikten udformning. Dette er mener jeg, er et bevidst valg journalisten har gjort sig, for netop at fremme det kaos der hersker omkring Ungdomshuset. Ligesom han forsøger at fremhæve og sammenkæde *vold* og *Ungdomshus*.

Overordnet set bærer denne artikel præg af hvor skyldsspørgsmålet kan placeres. ”*FLERE PARTER SKYDER SKYLDEN for problemerne – ikke på >> de unge <<, men på politikerne i Borgerrepræsentationen*”.

Det første led af sætningen, er hovedparten skrevet med stort. Dette for at fremhæve skyldsspørgsmålet frem for de egentlige problemer. Heraf er det uklart, hvem *flere parter* reelt dækker over.

Første og andet led i sætningen adskilles med en bindestreg, hvilket medfører en fremhævning af *ikke* for netop at understrege at det ikke er de unge (som ligeledes er fremhævet ved anførselstegn) der er skyldige. At journalisten er uklar i sin formulering af *flere parter* samt disse fremhævninger mener jeg, yderligere bidrager til den forvirring der er omkring konflikten.

indledningsvist står der ”...*mistet megen sympati*...”. Her bliver det ligeledes ikke klarlagt, hvor denne sympati ikke længere er at finde, hvilket øger forvirringen yderligere.

Selve konflikten og den politiske handlen som aktivisterne udviser, omtales løbende i teksten med forskellige synonymmer. *The Final Battle* er betegnelsen, hvorunder øvrige eks. synonymmer med krig (”*flammerne på Nørrebro*” samt ”...*eksplodere i hovedet på dem selv*”), kan dækkes ind under. Endvidere beskrives konflikten yderligere som ”*den betændte sag*” med denne formulering mener jeg journalisten

sidestiller denne konflikt og dermed brugerne af Ungerens, med en sygdom, som ingen vil forholde sig til.

”SELVFØLGELLIG MÅTTE DET KOMME til gadekamp – det har hele tiden ligget i luften, lyder det fra dem, som har fulgt begivenhederne” Her er journalistens fremhævning af teksten, på samme måde som tidligere beskrevet, medvirkende til at fremhæve budskabet i sætningen. Et budskab hvor der netop er fokus på gadekampene, som et led i aktivisternes politiske handlen.

Den måde hvorpå journalisten opstiller denne artikel, samt de synonymer han anvender, giver et negativt billede af ikke blot aktivisterne, men af hele håndteringen af konflikten. Samlet set gives et forvirrende billede, som jeg mener kan medvirke til at øge forvirringen omkring skyldsspørgsmålet i denne sag, hvilket i sidste ende kan forvirre den enkelte læser mere end den reelt kan oplyse.

Politiken

De efterfølgende fem analyser er foretaget på baggrund af udvalgte artikler fra Politiken.

Ved at se på forholdet mellem afsender og modtager, er Politiken primært en avis hvis fokus retter sig mod den politiske og kulturelle samfundsdebat set ud fra en venstreorienteret synsvinkel. Politikens læsere beskrives ud fra et generelt synspunkt så er der en repræsentation af personer i aldersgruppen 40-59 år. Ligesom personer med lange videregående uddannelser er de primære læsere (http://www.printguiden.dk/log/uploaded/3_Laeserprofil%204+1.k.%202005.pdf).

Den ene del af de udvalgte tekster har en positiv vinkel i deres fremstilling af de unge, hvorimod den anden del er stiller skarp kritik til disse. Overstående vil i de følgende afsnit dokumenteres og diskuteres nærmere.

En rolig avislæser under pres

Baggrunden for dette afsnit tages i bilag 16, som tager udgangspunkt i et interview med Adam fra Ungeren. Interviewet omhandler Adam som privatperson og Ungdomshusets betydning for hans liv. Teksten indledes kort med en personlig beretning om Adams ophold i Berlin. Her ligges der op til, at han brugte mere tid på Ungdomshuset end på sin daværende kæreste. ”*Hun syntes, at han brugte alt for meget tid på Ungdomshuset*”. Journalisten beskriver Adam som er 30 år han er:

”klædt i sort og har sorte snørestøvler på fødderne. På hovedet bærer han en hue, der dækker over en kort, velafgrænset hanekam (uden farve og stivelse), som han viser frem og roder lidt forlegent rundt i”

Sidste led i sætningen giver en lunefuld beskrivelse af en aktivist. Det at han kan blive *forlegen* over sin fremtoning, mener jeg er journalistens forøg, på at give et positivt og normaliseret billede af ham som person. Der sker altså en personificering gennem tekstens etos.

Endnu mere kommer denne personalisering til syne idet journalisten beskriver hans hanekam ”(uden farve og stivelse)”. Ved at videregive denne information, bliver billedet af Adam som aktivist, mindre skræmmende og dystert, som aktivisterne ofte er fremstillet. Derimod understøtter denne information, min hypotese om, at journalisten netop forsøger at skabe et billede af Adam som person frem for aktivist. Parenteser anvendes ofte i forbindelse, med en sætning, som ikke har en afgørende betydning for sætningens samlede forståelse, men som dog alligevel er vigtig at få med. Denne parentes fremhæver sætningen. Selve sætningen i sig selv er ikke af afgørende betydning, men set ud fra den kontekst som den er en del af, bliver budskabet som lige diskuteret fremhævet.

Den positive vinkel journalisten forsøger at indlede teksten med, gør sig yderligere gældende i beskrivelsen af Ungeren, hvor ”*en mørk rodebunke af et kontor – formentlig det eneste sted i bygningen, hvor der er lidt varme*” støtter op om denne vinkel. Første led i sætningen beskrives dog negativt gennem ”*mørk rodebunke*”,

men dette mister fokus ved at bindestregen fremhæver sætningens budskab, om at der er varme. De fleste forbinder *varme* med en positiv følelse, hvilket er årsagen til at det trods negative begreber indledningsvist, ender artiklen med et positivt budskab.

Den positive præsentation af Adam ses yderligere i tekstens manifesterede intertekstualitet i dens henvisning til et interview med den dengang 23 årige Adam i dagbladet Aktuelt. ”Her fortalte han, hvordan han drømte om et anarkistisk samfund...” og at troen på, at ”... mennesker grundlæggende er gode”, var en del af hans opfattelse. I første citat understøtter *drømte* den positive vinkel. Han fremstår som en idealistisk person, hvilket yderligere kommer til syne i sidstnævnte citat, hvor idealismen medfører en form for naivitet. Denne naivitet kan medføre et skrøbeligt billede af Adam, hvilket bidrager yderligere til at fremstille Adam som fredelig.

Ifølge Adam så efterlever han stadig en stræben på de tidlige anarkistiske værdier, eftersom disse ”er værd at kæmpe for – blandt andet nærdemokrati, hvor folk er mere medbestemmende”. De grundlæggende værdier er værd at kæmpe for. Bindestregen fremhæver den grundlæggende værdi, som Adam benævner som ”nærdemokrati” og dertilhørende ”medbestemmelse”. Herved bliver avisens produktion og konstruktion af aktivisternes demokratiforestillinger et direkte afledt af Adams egen fortolkning af begrebet *demokrati*. Her kan der drages paralleller til den teoretiske præsentation af demokratibegrebet. Særligt demokratiforestillingen med udgangspunkt i den *deltagerdemokratiske model*, hvor den politiske handling er nødvendig for medbestemmelse, samt det øget fokus på det lokale og dermed det nærdemokratiske.

Adam beskriver hvordan disse grundværdier synes sværere at kæmpe for og mener, at ”de idealer, jeg har valgt at leve efter, virker fjernere fra resten af verdens idealer i dag, end de gjorde for den 23-årige Adam” Årsagerne hertil kan være mange, selv siger han:

”måske er jeg blevet en smule mere kynisk i forhold til, hvor let jeg synes, det er at udbrede den idé” og at ”Folk bliver meget hurtigere fedtet ind i en markedsfølsom

tankegang” og endelig ”Jeg troede nok, at det var nemmere at finde fælles grund med mainstreamen dengang”.

På baggrund af disse citater mener jeg, at kunne skimte en fortvivelse og opgiven bl.a. som følge af *mere kyniske forhold*. Konstateringen af kapitalismens magt i samfundet, samt den endnu naive og idealiserende tanke bag sidstnævnte citat. Konstateringen er at han lader til at have mistet noget af denne idealiserende drøm.

I teksten beskrives Adams teenageår som en outsider fra Falster, ser ikke *”passede ind i de gængse rammer”*, og først fandt sin rette hylde, da han som 17-årig kom i Ungdomshuset for første gang. Ungeren betød for Adam et fællesskab, som han beskriver som:

”...en familie (...) Vi har været sammen i mange tilspidsede og pressede situationer, hvor vi har taget nogle fysiske tæsk sammen, samtidig med at vi er blevet tæppebombet med kritik i diverse borgerlige medier. Man får et nært forhold”.

Citatet giver anledning til at tænke på soldaterkammeratbenedtskaber, hvis fællesskab ofte forklares gennem prøvelser i *tilspidsede* og *pressede* situationer. At deres fællesskab kan sidestilles med soldaters sammenhold, stemmer ligeledes i overensstemmelse med tidligere beskrivelser af urolighederne på Nørrebro som en krigszone samt *The Final Battle*. Citatet giver yderligere et indblik i fællesskabet, som indvier læseren i en følelse, som er svær at forestille sig.

Endeligt kommentere Adam her mediernes rolle, hvor han særligt ligger vægt på *”diverse borgerlige medier”*. Han føler at de er blevet *”tæppebombet med kritik”*. Formuleringen *tæppebombet* kan ses som et synonym for, at de er blevet overdyngtet af kritik af de borgerlige medier.

Adam fortæller yderligere om fællesskabet i Ungeren og retten til at forsvare huset. ”Det har præget mig så meget, at hvis jeg ikke var her nu, hvor det virkelig brænder på, så ville jeg forråde en stor del af det, jeg tror på”.

Brugen af *forråde* gør sætningen meget slående. Det er et kraftfuldt ord, hvor i selve forståelsen af loyalitet er implementeret. Adam viser sin loyalitet ikke blot for huset som det fysiske sted, men også symbolsk hvor der rettere er tale om, at han er loyal over for sig selv og sin familie. Dette som følge af, at han sidestiller de øvrige brugere med familiemedlemmer og livet i Ungeren beskrives som en livsstil, som skaber den identitet og de grundværdier, som han kæmper. Yderligere dokumentation herfor kan ses i Adams udtalelse ”*Selv den mest stille og rolige avislæser kan presses langt ud, hvis nogen gør han familie fortræd (...) og de gør min familie fortræd*”.

Afslutningsvist fortæller Adam om sin generelle opfattelse af samfundet, som er præget af negative vibrationer over den øget fokusering på kapitalismens betydning, og siger ”og hvis man ikke er med på den, havner man i et tomrum, og hvis man er uheldig, ryger man ud i alt mulig lort... eller også ender man i Ungdomshuset” Det *tomrum*, som han beskriver, kan sidestilles med den følelse han beskrev tidligere i artiklen, hvor han ikke *passede ind i de gængse rammer*. Hvilket kan sidestilles med, ikke at passe ind i samfundet og de rammer, som systemet opstiller som være universelle.

Passer man her ikke ind ”ryger man ud i alt mulig lort”. Man bliver fortabt og efterlades til sig selv, og risikoen for at ryge ud i kriminalitet er stor. Dette mener jeg, i høj grad stemmer over ens med Anthony Giddens syn på, hvordan medierne påvirker livsanskuelsen og spørgsmålet om livsstil. Hvor beslutninger og handlingsforløb træffes under forudsætning af den materielle levestandard, og de der misforstår livsstil og livsplanlægning ryddet af vejen.

Dette mener jeg, særligt gør sig gældende i Adams henvisning til at de i Ungdomshuset er hårdt kritiseret af de borgerlige medier, samtidig med hans syn på hvordan samfundet fokuserer på de økonomiske værdier (Jf. bilagets eksempel med

den økologiske butik *Spidsroden*, hvor en frivillig medarbejder, med samme værdier som Adam, bukkede under, og faldt for kapitalismens indpas).

Der er ingen central styring

Dette afsnit tager afsæt i bilag 19, hvor et interview foretaget med Ditte, som er talsmand for Ungdomshuset, danner grundlag for denne tekst. Kort fortalt omhandler spørgsmålene i interviewet de næsten 600 anholdelser, der blev foretaget i forbindelse med rydningen af huset. Der fokuseres dog mest af alt på, hvordan hun forholder sig til den vold og hærværk som er foregået under demonstrationerne. Omdrejningspunktet i artiklen relatere sig til den vold og hærværk, som aktivisterne har foretaget i forbindelse med demonstrationerne. Problemfeltet i artiklen kredser om, hvordan Ditte som talsmand kan forklare og forsvare disse handlinger.

Samlet set mener jeg, at interviewet efterlader læseren med et indtryk af, at Ditte flere gang modsiger sig selv. Dette kommer bl.a. til udtryk i besvarelsen af spørgsmålet, om hvorvidt vold og hærværk kan retfærdiggøres. I første omgang siger hun:

”Det er ikke et spørgsmål om at retfærdiggøre noget. Det er jo ikke meningsløs vold, hvor folk render rundt og slår hinanden i hovedet. Det er vold, som stammer fra frustrationer, fordi politiet bryder ind i fredelige demonstrationer”

Kort efter udtaler hun *”...Men det handler ikke om, hvorvidt der er meningsfyldt eller meningsløs vold”*

I første citat kan betegnelsen *meningsløs* godt anvendes, når det er for at forsvare de voldelige handlinger, men i det senere citat, kan denne betegnelse pludselig ikke anvendes, når den bliver brugt imod hende. I samme del af interviewet sættes hendes troværdighed yderligere på spil, idet hun bliver konfronteret med hærværk på Christianshavn. Hendes første svar her til er: *”Det er jeg ikke sikker på passer. Har I billeder af brand i børnehaver og biler”*. Dette bærer præg af, at hun først vil udtale sig hvis der er dokumentation herfor, og da dette er tilfældet, går hun til bekendelse,

hvilket svækker hendes troværdighed. Gentagende gange forsøger hun at fralægge sig et hvert ansvar både som talsmand for Ungerne, men også som individuel aktivist. Flere gange indledes hendes besvarelse med *Jamen*. Eksempelvis med.:

”Jamen, det er ikke det, som er vigtigt lige nu. Folk reagere, fordi de er frustrerede, og det er rigtigt, rigtig vigtigt”.

Dette *Jamen* giver netop den opfattelse, at hun forsøger at retfærdiggøre udøvelsen af hærværk. Samtidig hermed illustrere *”det er ikke det, som er vigtigt lige nu”* en form for ligegyldighed, idet hun forsøger at fjerne fokus, fra det stillede spørgsmål. For til sidst at hun endnu engang forsøger at retfærdiggøre de voldelige handlinger på baggrund af udtalelsen *”Folk reagere, fordi de er frustrerede”*.

Ligesom jeg mener hun forsøger at fralægge sig ansvaret, mener jeg ydermere at hun kaster skylden over på politiet, hvilket understøtter min påstand, om at hun forsøger at fralægge sig ansvaret. Hvis hun ikke kan argumentere for sine udtalelser, eller hun mister overblikket begrundes hun med *”Men jeg vil skyde på, at folk bare prøver at holde politiet tilbage, fordi vi er vant til at blive slået på af politiet, når vi demonstrere”*. Udover her at afslutte sit svar med at give politiet skylden for deres voldelige handlinger, så gør hun sig her til et offer i det *”vi er vant til at blive slået på af politiet”* eller *”min erfaring er, at politiet bare plejer at fyre noget lort af for at fyre lort af”*. Denne udtalelse mener jeg, er et tegn usikkerhed og i sin afmagt begynder hun at anvende mindre stuerene svar. Hvis det ikke er politiet der får skylden, så er det politikerne.

Journalisten spørger *”Hvorfor bliver I ved med at hævde, at det er jeres når retten har sagt, at det ikke er det?”*. Hertil er svaret:

”Folk har meget individuelle grunde til at sige og gøre det, som de gør. Så det er meget svært at generalisere. Men der er mange, der mener, at politikerne fra starten har lavet en fejl ved at sælge vores hus”.

Første sætning afspejler den socialkonstruktivistiske approach, hvilket præger resten af hendes svar. Budskabet i spørgsmålet lyder på, at de skal acceptere at det ikke er deres hus, og hvorfor de så stærkt hævder at, det er det. Hun kommer til dels udenom svaret, og svarer forbi, for til sidst at sige *ved at sælge vores hus*. Her ligger der tydeligvis forskellige fortolkninger af begivenheder samt forskellige definitioner til grund, for dette svar. Troværdigheden og sandheden i besvarelsen af spørgsmålet, afhænger hvilke øjne der fortolker dette. Det kan her blot konkluderes at konfliktens kerne, løsning herpå og reelt også opfattelsen af aktivisterne, deres demokratiforestillinger og deres politiske handlen afhænger af hvem der fortolker mediernes produktion og iscenesættelse af dette, samt hvilke faktorer der danner grundlag for denne fortolkning eller analyse.

No withe flags – no surrender

Afsnittet her tager afsæt i bilag 17, som omhandler udenlandske aktivisters støtte til Ungdomshuset. Der tages her i aktivister fra Berlin, som er taget til København for at forsvare Ungern.

Denne tekst er udformet som en fortælling, med journalistens møde med de udenlandske aktivister i hovedrollen. Teksten giver læseren fornemmelsen af, at journalisten viderebringer stemningsrapport fra et lukket og dystert miljø med afsæt i det tyske anarkistiske miljø. Dette lader sig allerede komme til syne med tekstens indledning:

”En mand suger det sidste liv ud fra et udmagret cigaretskod, smider det og kvaser det med sin militærstøvle. Han kigger over på mig med sit sortsminke øje. Det andet er dækket af en fedtet kulsort tjavs hår”.

Denne sætning sætter stemningen for resten af teksten, og med den nøje beskrivelse af den autonome tysker føler man sig som læser henvist til dette miljø.

Journalisten inddrager sig selv i teksten, ved at beskrive sin arbejdsindsats for at få et interview med Tom.

”I to uger har jeg forsøgt at komme i kontakt med denne Tom eller hans veninde Paula, men forgæves – selv om de havde meddelt, at de gerne ville mødes med mig”.

Herved skrives teksten ud fra en subjektiv vinkel, som giver læseren fornemmelsen af nærhed og troværdighed overfor journalisten og hans oplevelse. Denne sætning giver ydermere et indtryk af, at det er et lukket miljø, og at det for udefrakommende kan være svært at komme til orde. Dette understreges med *men forgæves* ligesom bindestregen er med til at understrege dette, samtidig med at den fremhæver budskabet, om at de egentlig havde lovet at kunne mødes med ham.

Journalistens møde med Paula ender med en afvisning og journalisten fortæller *”En anelse slukøret fortsatte jeg til autonombaren. Den var halvtom”*. Citatet udviser skuffelse i form af formuleringen *slukøret*. Ligesom en konstatering af at autonombaren var halvtom, og dermed ikke stor sandsynlighed for at *snuse lidt til miljøet*.

Under besøget bliver journalisten opmærksom på en banner, hvorpå der med engelsk, tysk og dansk står skrevet:

”No withe flags – no surrender. Wir bleiben alle. Ungdomshuset bli’r. I kan rydde rådhuset”.

Denne banner, som også ligger anledning til tekstens overskrift, viser deres støtte til Ungdomshuset. At det er skrevet på tre sprog illustrerer, at der er tale om et internationalt problem, og at de tyske autonome ikke lader sig adskille af, hvorvidt de er tyske, engelske eller danske, hvorved det samlede budskab overskygger hvilken nationalitet man tilhører. Her vil forholdet mellem det at være statsborger og det at være medborger med fordel kunne inddrages, da det er underordnet hvilket statsborgerskab de autonome har. Fokus ligger i budskabet om *No withe flags – no*

surrender og, at de vil blive og kæmpe en fælles kamp. Bindestregen fremhæver netop budskabet om, at de ikke overgiver sig. Endeligt udviser sidste del af sætningen *I kan rydde rådhuset*, en holdning, som illustrere de autonomes holdning til hvem der sidder med ansvaret for denne konflikt, og at løsningen vil være at rydde rådhuset.

Aktivisternes manglende samarbejdsvilje resultere i at interviewet ender med at tage udgangspunkt i lokales holdninger til de autonome. Her er meningene delt:

”De passer sig selv og er med til at fremme kvarteret som noget særligt. Jeg synes der skal være plads til forskellige mennesker” modpol her til *”Jeg håber sgu, at det lort bliver ryddet. Deres løse hunde skider over det hele, de maler graffiti over det hele, der er hærværk – det er bare et spørgsmål om tid, før politiet får smidt dem ud”*

Modsætningen står klart mellem de to forskellige holdninger, og sidstnævnte understreger sin holdning ved at bande og *lort* bliver synonym med, hvad der svarer til deres Ungdomshus. Med bindestregen fremhæver journalisten de sidste to led i sætningen, hvilket understøtter budskabet og holdningen yderligere. De to modstridende holdninger kunne for så vidt være taget ud fra en dansk sammenhænge med udgangspunkt i Ungdomshuset. Hvilket da også kommer til syne i journalistens formulering *”..mens jeg hørte på akkurat de samme argumenter, som Ungdomshusets naboer på Nørrebro bruger”*

Denne artikel slutter med at journalisten endelig får kontakt til Tom og Paula, men det er primært small-talk, der præger deres interaktion, og den dystre og hemmelighedsfulde stemning som prægede tekstens indledning, er ligeledes at syne i afslutningen. Dette forekommer bl.a. i svaret *”Stop vi snakker i København”* og som journalisten beskriver *”stemningen byder hurtigt, at jeg forsvinder”*, hvilket understreger den dystre og trykkede stemning. Ligesom den afsluttende bemærkning *”Du skal ikke snuse rundt her. Du gør folk nervøse. De er bange for, at du er civilbetjent”*, har en anspændt karakter. Første led i sætningen kan virke truende. *ikke*

medføre at det at *snuse rundt* i denne sammenhænge forbindes med noget negativt. Denne negative forbindelse gør, at det her er journalisten der er nysgerrig og hemmelighedsfuld. Ligesom de to øvrige led i sætningen bærer præg af, da de tyske autonome er *nervøse* og *bange*.

Paradokset i denne tekst er, at aktørerne opfatter hinandens tilstedeværelse truende, usikker og hemmelighedsfuld på trods af at det er samme situation der beskrives. Hermed mener jeg, at magtforholdet mellem disse, samt mulige socioøkonomiske forskelle kan være årsag til forskellige definitioner og virkelighedsopfattelser. Magtforholdets betydning kommer til udtryk af at begge parter holder hinanden på afstand, og den gensidige urolighed for hinandens tilstedeværelse, skaber forhindringer for det egentlige interview.

Ungdomshuset er en ekstrem voldelig offerideologi

Dette afsnit tager udgangspunkt i bilag 20, som tager afsæt i et interview med sociolog Henrik Dahl. I interviewet stiller journalisten spørgsmål, som forsøger at forsvare aktivisterne og deres politiske handlen. Ved at journalisten udelukkende stiller spørgsmål som:

”Er der ikke nogen sag, der berettiger brugen af vold?”, ”Skal der ikke være plads til at være oprørske, når man er ung?” og ”Skal samfundet ikke sørge for, at der er plads til miljøer på kanten af samfundet?”

Jeg mener, at journalisten stiller ledende spørgsmål, og forsøger derved at påtvinge bestemte svar. Alle spørgsmålene er ledende i det omfang, at de alle indeholder ”ikke” i deres udformning af selve spørgsmålet. Hvilket er tilsvarende de sidste spørgsmål som journalisten stiller sociologen.

De stillede spørgsmål er meget direkte, og man er som læser ikke i tvivl om, at denne artikel stiller sig positivt over for aktivisterne og støtter dem i kampen for Ungdomshuset. De meget åbenlyst ledende spørgsmål, kan fra journalistens side,

være en taktik, til at provokere sociologen til at svare mere subjektivt og måske mere ekstremt i sine udtalelser.

I følge Henrik Dahl iscenesætter aktivisterne sig selv som ofre i denne sag, samtidig med at han mener, at hele denne konflikt bunder i ”*et identitetsprojekt, hvor man med lys og lygte leder efter modstand, fordi man finder sin identitet i modstand*”.

Heraf kan det altså konkluderes at Henrik Dahl, mener at de unge direkte søger modstand. Denne udtalelse relaterer til Foucaults forhold til *magt*. Hvor grupper der ellers ville lade sig dominere sætter sig op imod de, som forsøger at udøve magtanvendelse. Ligesom hans pointering af, at hvor der findes magt, findes der også modstand, i den grad har betydning for fortolkningen af denne tekst. For hvis dette er korrekt, så vil deres søgen efter modstand ligeledes betyde, at så snart de opnår denne modstand, så vil de være udsat for en magtkrænkelser fra andet steds.

Om Henrik Dahl lader sig provokere af de ledende spørgsmål, afhænger af hvor tungt man som læser vægter svarene. Dog er det sikkert at han til en vis grad lader sig irritere nok, til at give et overlegent og provokerende svar. Jeg tænker særligt på svaret ”...*Jeg vil også gerne køre en tur i en Formel 1 eller flyve en Concorde, men jeg har ikke råd. Ingen arme, ingen småkager*”. Ordsproget *ingen arme ingen småkager*, relaterer sig her til ham selv, men underforstået ”Vil I ikke bruge de 12 millioner kr. på et nyt Ungdomshus, ja så er der *ingen* Ungdomshus”.

I denne artikel bliver aktivisterne på den ene side italesat som *de ”unge”* der er en del af ”*subkulturer eller andre bevægelser*” og på den anden side italesættes de som personer der forsøger et iscenesætte sig selv som ofre. Endeligt kommer den alternative demokratiforestilling ligeledes til syne her i form af Henrik Dahls opfattelse af aktivisternes forsøg på at ”*sende regningen videre til alle andre borgere*”. Hvorvidt denne tekst fastholder aktivisterne i en negativ rolle, eller om man som læser bliver overbevist om, at der er to sider af en sag, mener jeg endnu engang afhænger af den socialkonstruktivistiske fortolkning af teksten.

Sagen er vigtigere end huset

”Københavns Kommune har et nyt Ungdomshus klar til aktivisterne. Men ideologien tvinger dem til at sige nej.” Denne underoverskrift indleder bilag 18, som der i dette afsnit tages udgangspunkt i. Denne er meget sigende om indholdet af denne artikel. Her er det aktivisternes ideologi der er det centrale. Deres ideologiske overbevisning bunder i den alternative demokratiforestilling, som tidligere er behandlet. Denne ideologi viser, som også overskriften antyder, at *”sagen er vigtigere end huset”*. Aktivisterne siger selv her om, at:

”Et ja vil blive hængende hos os med de kameler, som vi skal sluge. Med vores nej bliver vi måske ryddet. Men til gengæld har vi vores sag, som ikke vil blive mindre af en rydning”.

Ideologiens betydning kommer til syne, i frygt for at tabe ansigt eller at *”skulle sluge nogle kameler”* fravælger aktivisterne en egentlig løsning på konflikten, og herved står aktivisterne fast på ideologiens betydning.

Aktivisternes politiske overbevisning kommer ligeledes til syne i det de *”ikke vil være med i en glidebane for privatisering, hvor dem med købekraft sætter dagsordnen”*. Her mener jeg, der kan drages paralleller til tidligere udtalelse om, at aktivisterne er i opposition til systemet.

I besvarelsen af spørgsmålet, om hvorvidt de i Ungeren er enige om beslutningen at sige nej til et Ungdomshuse svarer de to repræsentanter:

”Nej, langt fra. Meget firkantet kan man dele huset op i to fløje. Den ene ønsker et opgør med staten og kapitalen, den anden vil bare gerne have et sted til vores kulturelle aktiviteter. Det er stereotyper, som ikke er virkelige, men to poler af holdninger, som folk spænder imellem.”

Ud fra denne udtalelse mener jeg, at Dennis Nørmarks frygt for 80’ernes ressourcestærke og –svage aktivister (jf. bilag 15) med fordel kan inddrages. Bilag 15 er skrevet d. 4. Marts 2007 hvorimod bilag 18 er skrevet d. 2. Februar 2007.

Troværdigheden i Dennis Nørremarks forudsigende frygt kan derved diskuteres idet han har forsket i miljø i og omkring Ungeren, sandsynligvis enten har fået disse poler fremstillet af de unge selv, eller direkte har observeret denne selv. Deslige mener jeg, at der er stor sandsynlighed for at han, har læst denne artikel som afsnittet her tager udgangspunkt i, netop som følge af at han forsker indenfor området.

Interdiskursivt afsluttes denne tekst med henvisningen ”*Så lad os bare sige det klart: Der er ingen tunnel på Jagtvej 69, og vi er klar til at forsvare huset*”. Med dette citat henvises der direkte til begivenheden med rydningen af Allotria. Samtidig hermed mener jeg, at denne udtalelse have en vis karakter af en trussel eller i hvert fald en konstatering af, at de ikke giver op uden kamp.

At kampen er vigtigere en sejren, kan sidestilles med de citater fra 80’ernes bz’ere som præsenteret i tidligere kapitel.

Analysedel 2 – Den sociale praksis

Analysedel 2 vil ligeledes tage afsæt i Norman Faircloughs Kritiske diskursanalyse. Dette kapitel vil med afsæt i analysedel 1 arbejde videre med analyseniveauet *den sociale praksis*.

Fokus i denne analyse vil rette sig mod hvordan den landsdækkende skrevne danske presse, italesætter aktivisters politiske handlen samt deres demokratiforståelser. Herudover vil jeg undersøge, hvilken rolle de udenlandske aktivister har i udformningen af denne konflikt. Endeligt vil jeg se på hvordan konstruktionen af aktivisterne forekommer, i forbindelse hermed mediernes fastholdelse af aktivisterne i en negativ diskurs. I undersøgelsen heraf vil mediernes rolle være afgørende, idet jeg har en formodning om, at mediernes virkelighedsanskuelse spiller en betydningsfuld rolle i konfliktens udformning.

Denne undersøgelse søges forankret gennem magtbegrebet, idet konflikter opstår som følge af *en interessekonflikt mellem to eller flere aktører*. Ligesom mediernes som magtarena anses for at være den 4. Statsmagt (Christiansen 1999: 36), netop som følge af muligheden for at påvirke såvel den politiske som den borgerlige dagsorden, gennem italesættelser af Ungdomshusets brugere, deres politiske handlen samt deres demokratiforestillinger.

Analysen af den sociale praksis vil ligeledes søge at anskueliggøre, hvorvidt der generelt kan tales om en *dem-os* dimension, og hvilken betydning en sådan kan have for italesættelsen og dermed hele konflikten.

Analysen vil desuden udarbejdes med afsæt i Anthony Giddens livspolitik, hvor denne sættes i relation til den enkelte aktivist i form af *identitet* og *livsstil* samt gruppens *fællesskabsfølelse*.

Italesættelsen af Ungdomshusets brugere og deres politiske handlen

De fire aviser der danner grundlag for den kritiske diskursanalyse, har hver en politisk overbevisning, som jeg forventede ville skinne igennem i de udvalgte artikler. Gennem analysedel 1 af den kritiske diskursanalyse har det overordnet vist sig, at aktivisternes politiske handlen ikke iscenesættes så forskelligt fra hinanden som forventet. Overordnet er italesættelsen af aktivisterne og deres politiske handlen gennemgående ens, kun få adskiller dig fra mængden.

Hovedsageligt er der en negativ beskrivelse af aktivisterne, og den politiske handlen skildres overordnet gennem beskrivelser af de voldelige demonstrationer og sammen stød med politiet.

Som allerede nævnt er hovedvægten af artiklerne overvejende negativ i deres iscenesættelse af aktivisterne. Dog har enkelte en positiv vinkel, hvilket kan medvirke til at skabe nye diskurser idet disse artikler udfordre samfundets syn på aktivisterne, den politiske handlen de udøver samt accepten af de alternative demokratiforestillinger og den alternative livsstil de har. Hvad der er benævnelsesværdigt inden en dybere analyse, er særligt de enkelte avisers vinkel på konflikten. Ikke overraskende forholder Berlingske Tidende sig gennem alle artiklerne negativ i italesættelsen af de unge. Modstykket skal findes i Information, hvor alle artiklerne havde en positiv italesættelse. Derimod er Politikens italesættelse overraskende. Som tidligere beskrevet ses Politiken overvejende som en avis der er venstreorienteret, på trods af dette er det kun én af de udvalgte artikler der har en positiv fremstilling af de unge. Morgenavisen Jyllandsposten er ligeledes benævnelsesværdig. Her er der som sagt tale om en avis, der skriver ud fra en liberal borgerlig linje. Her er der kun en lille overvægt af negative fremstillinger. Hvordan kan dette forklares?

I henhold til Morgenavisen Jyllandsposten, kan denne splittelse mellem hhv. positive og negative fremstillinger tolkes på flere forskellige måder. Det kan være et spørgsmål om, at avisen ønsker at skildre konflikten fra begge sider. Det kan

derimod også være et forsøg på at bryde den negative italesættelse af de unge i håbet om, at være medvirkende til at skabe nye sociale konstruktioner, som netop udvider demokratiet og udfordre den generelle opfattelse af, hvad der kan forstås som politisk handlen. Endeligt kan der også være tale om, at der er sket et skred i den måde hvorpå nyhederne bliver formidlet på, både som et resultat af flere informationskanaler men også som følge af at de politiske partier er blevet mere ens, og gennemgående har rykket sig mod midten. Sidstnævnte eksempel kan ligeledes være årsagen til de overvejende negative italesættelser i artiklerne fra Politiken. Endeligt kan den socialkonstruktivistiske approach have stor betydning herfor, idet jeg som læser fortolker ud fra én virkelighedsopfattelse. Andre vil kunne læse samme tekster, og alligevel fortolke disse anderledes.

Denne virkelighedsopfattelse som vi hver især har omkring aktivisterne, deres politiske handlen og deres demokratiforståelser er måske hovedårsagen til konflikten. Når borgernes og mediernes italesættelse af politik, er afgørende for hvad der forstås som værende acceptabel politisk handlen, vil samfundet ikke acceptere de der falder udenfor normen. Her kan der ses ligheder med Giddens teori, hvor netop de der misforstår livsstil ryddes af vejen. Som følge heraf bliver flertallets definition af politisk handlen universel for resten af samfundet. I Magtudredningen konkluderes det, at medierne alene ikke sætter dagsordenen. Denne fastsættes i et samspil mellem borgernes- og mediernes diskurs.

I medierne bliver den politiske handlen bliver ofte udelukkende sidestillet med den parlamentariske politik. Herved bliver mediernes italesættelse af politisk handlen en konstruktion af virkeligheden, hvilket får betydning for sociale identiteter og sociale relationer. Herved bliver mediernes definitionsmagt afgørende for den enkelte aktivists identitet, ligesom hele det sociale fællesskab i miljøet omkring Ungdomshuset vil påvirkes heraf. Herved kan der tales om en mediediskurs, idet medierne både har magten til at fastholde en negativ diskurs om aktivisterne, ligesom medierne kan udfordre de dominerende magtpositioner i samfundet. Mediernes konstruktion af aktivisternes politiske handlen, vil dybest set være en afspejling af

borgernes allerede eksisterende virkelighedsopfattelser heraf. Jeg mener, at mediernes og borgernes gensidige afhængighedsforhold skaber en ond spiral, idet borgerne overvejende får viden omkring Ungeren, konflikten og aktivisterne gennem medierne.

En flok stenkastende voldspsykopater fra helvede er gennemgående den italesættelse, der er af de unge aktivister. Flertallet af artiklerne beskriver de unge, gennem deres udseende, hvor følgende udtryk beskriver de unge som; *en flok sortklædte snotforkælede, piercede unge, med høstakhår eller hanekam*, der italesættes som et *problem*, idet de er en flok *autonome stenkastende samfundsnassere*, der mest af alt ser sig selv som *ofre* for det *kapitalistiske samfunds* normalisering.

Disse negative italesættelser af aktivisterne mener jeg, er medvirkende til at fastholde en negativ diskurs omkring Ungeren og aktivisterne. Gennem denne konstruktion bliver samfundets virkelighedsopfattelse præget af netop den negative vinkel. Denne konstruktion mener jeg, understøtter den *dem-os* dimension, som aktivisterne giver udtryk for i artiklerne.

Hvilken betydning har det, at medierne fastholder en negativ diskurs om Ungdomshuset? Dette afhænger af hvilken aktør der fokuseres på.

Fastholdes der et fokus på samfundet i sin helhed, er det nærliggende at tage afsæt i *dem-os* dimensionen. Idet der kan tales om *dem* kontra *os*, og samfundet italesætte aktivisterne som *et problem* eller som *outsidere*, kan *vi* herved betragte os selv som *normale*. Er mediernes negative iscenesættelse af aktivisterne til for at fremhæve os selv som normale? Er aktivisterne et problem fordi medierne gør dem til et problem?

”Minoriteter skal beskyttes, fordi man gerne vil have et rigt og mangfoldigt samfund”. Adam udtaler: *”Normaliteten afkræver hele tiden afvigere, at de skal retfærdiggøre deres eksistens”* (bilag3)

Ud fra overstående citat, forekommer det ifølge Adam, netop at være tilfældet.

Normaliteten i samfundet eksistere kun i kraft af *afvigerne*. Adam pointerer yderligere

at for et samfund kan være rigt og mangfoldig, må minoriteter som Ungdomshuset beskyttes. Her er det underforstået, at uden minoriteter vil der ikke kunne tales om et rummeligt samfund. *Vi* kan altså ikke fremstå som et mangfoldigt samfund på den internationale scene, hvis der ikke er afvigere til at fremhæve normaliteten. Ud fra overstående kan der tales om, at mediediskursen søger at fremhæve *normaliteten*. Citatet får karakter af høj sandhedsværdi gennem brug af modalverbet *skal*.

Ved at sætte Giddens teori i forbindelse med overstående citat, så mener jeg her ikke at der kan tales om et mangfoldigt samfund, idet Giddens mener at lighed, frihed og retfærdighed først opnås, når den skæve magtfordeling er nedbrudt. Danmark vil først blive et mangfoldigt samfund, når flertallet har accepteret aktivisternes alternative livsstil.

Spørgsmålet om hvilke konsekvenser det har, at medierne fastholder en negativ italesættelsen af aktivisterne og deres politiske handlen, kan tage sig anderledes ud, hvis fokus rettes mod aktivisterne.

Ungdomshuset er en livsstil

Tilbage i slutningen af 70'erne starten af 80'erne kæmpede datidens Bz'ere for at få et Ungdomshus, hvor de kunne udfolde sig kreativt, holde koncerter og andre sociale og politiske aktiviteter. Dette er endnu engang tilfældet, efter rydningen af Ungdomshuset på Jagtvej 69. Som det fremgår af artiklerne handler det dog ikke udelukkende om at aktivisterne får et tilholdssted. Herimod er der tale om, at aktivisternes kamp for et Ungdomshus skal ses i et større perspektiv.

Fællesskabet i Ungeren beskrives som en familie, og hvor der i flere af artiklerne direkte henvises til, at Ungeren er hele deres identitet. ”*Jeg kæmper for huset og min identitet*” (bilag 9), er blot et af de eksempler, hvor der drages direkte paralleller mellem Ungdomshuset og aktivisternes identitet. Her kan Giddens emancipatorisk politik samt livspolitik med fordel inddrages. Ifølge Giddens afspejler vores

handlinger og vores valg den identitet vi gerne vil have, eller sådan som vi ønsker andre skal opfatte én.

Idet aktivisterne sidestiller Ungdomshuset med deres identitet bliver hele livet i Ungerer en livsstil for aktivisterne. Flere af artiklerne beskriver en fællesskabsfølelse. Herved kan der tages afsæt i den kollektive handlen, idet de både kæmper som enkelte individer men også som et fællesskab, der søger accept af deres alternative livsstil blandt resten af befolkningen. Den kollektive handlen kommer desuden til syne i kraft af, at der kæmpes for Ungdomshuset som en lokal sag på Nørrebro, men også for kampen om at blive accepteret som aktivist, som kan ses ud fra et internationalt perspektiv.

Når livet i Ungerer bliver en livsstil, vil aktivisters kamp for et Ungdomshus være lig med en kamp for deres identitet og hele deres eksistens. Gennem kampen kommer den politiske handlen til syne. Her kan der tages afsæt i begrebet om *medborgerskab*, hvor særligt *myndiggørelse* har betydning for de forskellige former for politisk deltagelse. Aktivisterne er selv ansvarlig for at påvirke konflikten udfald, de er selv ansvarlig for at pågribe sig magten og muligheden for at føre en alternativ livsstil.

I denne kamp for at få samfundet til at acceptere deres alternative livsstil, tager aktivisterne forskellige midler i brug. Medierne fokuserer som sagt på de demonstrationer der ofte ender i voldelige sammenstød med politiet. Dog er der som det forekommer i nogle af artiklerne andre former for politisk handlen. Eksempelvis de fredelige demonstrationer og happening, samt forhandlingerne med Københavns Kommune. Endeligt tales der også om den kontakt aktivisterne har med medierne. Igennem aktivisters brug af medierne, forsøger de unge at oplyse borgerne om konflikten set ud fra en aktivists synspunkt. Hvilket kan resultere i at flere vælger at sympatisere med aktivisterne i kampen for Ungerer. Herved benytter aktivisterne sig af mediernes magtposition i samfundet til at fremme egen sag. På denne måde kan der tales om en hegemonisk diskurs set ud fra såvel mediernes som for aktivisters synsvinkel.

I forhold til diskussionen om vores virkelighedsopfattelse, så tager denne sig ligeledes ud i forhold til aktivisterne. Aktivisterne ser konfliktens kerne som et skyldsspørgsmål, hvor ansvaret for deres voldelige demonstrationer egentlig er forårsaget af politiets indgriben i de fredelige demonstrationer (jf. bilag 19).

Hvad angår årsagen til selve konflikten så, mener aktivisterne at det er politikernes beslutninger, der er det centrale. I flere artikler forekommer det, at ”...politikkerne fra starten har fejlet, ved at sælge vores hus”(ibid).

Hermed er aktivistersnes virkelighedsopfattelse af konflikten og hvem der er ansvarlig herfor, en afgørende faktor i såvel konfliktens udformning som i de former for politisk handlen aktivisterne vælger at tage i brug. Ligesom medierne og aktivisterne har en virkelighedsopfattelse af konflikten, så har konfliktens øvrige aktører ligeledes hver deres. De mange aktører i sagen har hver en virkelighedsopfattelse, hvilket i sidste ende kan blive problematisk i forsøget på at opnå konsensus, da det overordnet er et spørgsmål om definitionsmagt af virkeligheden.

Ved at medierne fastholder en negativ italesættelse af aktivisterne og deres politiske handlen, mener jeg det for den enkelte aktivist kan resultere i at personen ikke føler sig anerkendt. Ved at blive italesat som et problem, bliver aktivisterne måske et problem. Dette mener jeg, kan give den enkelte psykiske men, men dette er en anden diskussion, som der ikke vil fokuseres på i denne undersøgelse.

Nørrebro omtales som en krigszone

Da konflikten var på sit højeste lige omkring rydningen og nedrivningen af Ungdomshuset, blev Nørrebro i medierne omtalt som en krigszone.

Denne beskrivelse præger ligeledes de udvalgte avisartikler. Her bliver aktivistersnes politiske handlen italesat som forskellige krigshandlinger, hvor den forestående rydning af Ungdomshuset beskrives som ”*The Final Battle*” og at det kun er et spørgsmål om ”*nedtælling til ragnarok*”. Inden rydningen forudsiger såvel, aktivister, medier og eksperter at der vil blive kamp.

I flere af artiklerne interviewes eksperter (jf. bilag 14 og 15). At anvende eksperter som eksempelvis en lektor fra Syddansk Universitet og en antropolog, mener jeg er

et forsøg fra avisens side på at udvise høj grad af modalitet. Denne sandhedsværdi bevirker at avisens troværdighed hos modtageren øges, og deres version af aktivisternes politiske handling bliver derfor mere sandfærdig end den fremstilling i de øvrige aviser.

Når den danske skrevne presse forudsiger at voldelige sammenstød mellem aktivister og politiet samt hærværk vil forekomme, så er der flere forskellige faktorer der danner grundlag herfor. Først og fremmest udtaler aktivisterne selv, at ”*vi kæmper med alt hvad vi har hvis politiet kommer*” (bilag 1) og ”*...angribes vi fysisk forsvares vi os fysisk*” (bilag 6). Ligesom et historisk tilbageblik viser, at kampe mod politiet er en del af diskursen om det autonome miljø.

Dernæst mener jeg mediernes fokus på, at disse voldelige sammenstød vil forekomme, kan være medvirkende til at de netop forekommer. Idet medierne fastholder en beskrivelse af aktivisterne, gennem den voldelige politiske handling kan det resultere i at aktivisterne netop bliver voldelige og udøver hærværk. Årsagen hertil mener jeg netop kan hænge sammen med at samfundet alligevel har dannet sig en holdning om aktivisterne som en flok *stenkastende voldspsykopater fra helvede*. Når erfaringerne fra 80'erne alligevel går på, at bz'erne først opnår deres mål, når de begynder at anvende den militante forsvarsstrategi, og befolkningen tilsyneladende i samspil med medierne har dannet et negativt billede af de unge, hvorfor så ikke udøve den voldelige politiske handling, som der (næsten) forventes fra samfundets side. Endeligt mener jeg at den historiske konteksts indvirkning på aktivisternes politiske handling kan have betydning for, hvilke former for politisk handling de unge udøver. Det image aktivisterne har fået opbygget kan være svært at slippe af med, i kraft af tidligere aktivisters politiske handling har været medvirkende til at skabe et negativt billede hos befolkningen.

Ved at betragte livet i Ungdomshuset som en livsstil. Kan der foretages sidestillinger til Giddens teori. Herved bliver det et spørgsmål for den enkelte aktivist, om personen ønsker at være en del af det miljø, som livsstilen i Ungeren repræsenterer.

Idet samfundet forbinder voldelige politiske aktioner, hærværk og atypisk påklædning med det at være bruger af Ungeren, må den enkelte aktivist altså forholde sig til, hvorvidt han eller hun ønsker at blive sidestillet med disse opfattelser. For at ændre såvel befolkningens som mediernes holdning til aktivisterne og deres politiske handlen skal der en forandringsorienteret indstilling til fra samfundets side, hvor der netop er plads til alternative og skæve eksistenser. Herved bliver den emancipatoriske politik vigtig, idet aktivisternes kamp for Ungeren er en kamp for deres identitet. I kraft af rydningen og den senere nedrivning af Ungdomshuset, oplever aktivisterne barrierer der forhindrer individets autonomi. Skellene mellem befolkningen og aktivisterne er netop det der er omdrejningspunktet, og medierne er gennem deres konstruktion af aktivisterne medvirkende til at fastholde disse skel.

Forskellige demokratiforståelser

Tidligere blev der præsenteret at der er en klar sammenhæng mellem aktivisternes politiske handlen og deres demokratiforestillinger. Demokratiformen er altså afgørende for hvilke former for politisk deltagelse individet udøver. Denne sammenhæng kommer bl.a. til udtryk i bilag 11, jf. tidligere citat, hvor Adam gør opmærksom på at der udelukkende kan tales om normalitet i kraft af aktivisterne som afvigere. I bilag 16 fortæller Adam desuden hvordan anarkistiske værdier og kampen for nærdemokrati og medbestemmelse er afgørende i kampen om Ungeren.

Gennemgående er foregået italesættelsen af aktivisternes demokratiforestillinger i lighed med overstående bilag, hvor der tages afsæt i aktivisternes egne beskrivelser af demokrati. Herved formidler artiklerne aktivisternes demokratiforestillinger gennem de unges egne definitioner. Enkelte forholder sig dog anderledes i fremstillingen af aktivisternes demokratiforestillinger. En af disse sker med udgangspunkt i bilag 10, hvor de alternative demokratiforestillinger diskuteres. Dette bilag illustrerer den barriere, som aktivisterne står overfor. En forandringsorienteret

holdning vil være nødvendigt for at samfundet kan acceptere de alternative demokratiforestillinger.

Når aktivisternes demokratiforståelse italesættes gennem et fokus på det nærdemokratiske og hvor alle har medbestemmelse, kan der her drages paralleller til *den deltagerdemokratiske model*. Ligesom Christensens definition af et *basisdemokrati* i den grad er anvendelig. Ifølge Christensen er basisdemokratiet altså et supplement til det repræsentative demokrati, hertil kan der henvises til tidligere citat af Adam, hvor han tilkendegiver sin holdning, om, at Ungdomshusets brugere er en prøvelse på demokratiets tilstand.

Normalisering?

Begrebet *normalisering* har flere gange været til diskussion i de foregående afsnit, og der er bl.a. blevet diskuteret, hvordan der kun kan tales om normalisering som følge af aktivisternes tilstedeværelse. Uden samfundets afvigere ville der ikke kunne tales om at vi lever i et samfund der er mangfoldigt.

Det er ligeledes blevet synliggjort at aktivisternes kamp for Ungerer omhandler mere en blot kampen for et hus. Som det forekommer af bilag 18, så er *sagen vigtigere end huset*. Herunder hvordan aktivisterne søger en accept i samfundet af deres alternative livsstil. Henrik Dahl giver i bilag 20 udtryk for, at de unge finder deres identitet i modstand, og derfor kan der tales om et identitetsprojekt. De unge selv giver også selv udtryk for denne identitetsdannelse ligesom fællesskabsfølelsen er af afgørende betydning, som tidligere diskuteret.

Spørgsmålet er da om der reelt er tale om et identitetsprojekt, hvor de unge søger accept i samfundet. For hvis deres identitet ligger i deres politiske handlen, og dermed deres modstand overfor de dominerende magtpositioner og samfundet i sin helhed, hvor vil de da finde denne modstand, hvis de ender med at blive accepteret af samfundet? Ligesom normaliteten eksistere af afvigerne, så mener jeg også dette kan vendes om, og at afvigerne (brugerne af Ungerer) eksistere i kraft af normaliteten.

Hvis samfundet kunne rumme de alternative demokratiforestillinger og dertilhørende politisk handlen, så ville aktivisterne ikke kunne skille sig ud fra mængden og gøre modstand. Herved ville aktivisterne ende op med at gøre modstand imod sig selv. For at der kan tales om modkultur, er de skel som tidligere beskrevet altså nødvendig for subkulturens eksistens.

Tidligere blev kampen for Ungeren sat i relation med de udenlandske aktivister, idet kampen for at få samfundet til at acceptere de alternative demokratiforestillinger kunne ses ud fra et internationalt perspektiv. Ved nu at have sat spørgsmålstegn ved hvorvidt aktivisterne reelt ønsker accept i samfundet, vil de udenlandske aktivisters betydning for konflikten diskuteres i det efterfølgende afsnit.

Udenlandske aktivisters betydning for konflikten

Ud fra et historisk tilbageblik har det udenlandske autonome miljø haft stor betydning for udviklingen af aktivisters eksistens i Danmark. I forbindelse med konflikten omkring Ungeren, har udenlandske aktivisters deltagelse løbende været til debat. I forbindelse med demonstrationen d. 16. December 2006 blev flere udenlandske aktivister anholdt, og som det er blevet præsenteret i rapporten tidligere, så er det blevet diskuteret, om det hovedsageligt var de udenlandske aktivister der, var skyld i urolighederne denne dato.

Aktivisterne i Ungeren mener ikke, at de kan stå til ansvar for, hvad udefra kommende foretager sig, når der opstår kaos. De danske aktivister forsøger at fralægge sig ansvaret til urolighederne ved at skyde skylden videre. Aktivisterne har ikke lagt skjul på, at de vil tage det militante forsvar i brug. Herved mener jeg der opstår uoverensstemmelser, for agter de at anvende den voldelige politiske handlen, så kan det ikke være de udenlandske aktivisters skyld, når urolighederne har lagt sig.

Der er dog ingen tvivl om, at de udenlandske aktivister har været medvirkende til at medierne har kunne fastholde en negativ diskurs om aktivisterne og deres politiske handlen. I kraft af at der har været flere aktivister til at forårsage hærværk og

ødelæggelser under demonstrationerne, kan de udenlandske aktivisters deltagelse have været medvirkende til at forværre situationen.

Ved at inddrage Giddens' forståelse af adskillelsen af tid og rum samt globaliseringens udvikling, kan de udenlandske aktivisters deltagelse i demonstrationer for Ungdomshuset forklares. I kraft af adskillelsen af tid og rum, er det for brugerne af Ungerne muligt at få deres budskab, om kampen for Ungerne ud til hele verden i løbet af ganske kort tid. Herved kan de udenlandske aktivister vise deres sympati, ved at drage til Danmark når der skal demonstreres, eller de kan demonstrere i deres eget land. Herved bliver der tale om at en lokalsag på Nørrebro bliver en international kamp for aktivister verden over.

Delkonklusion 3

Den kritiske diskursanalyse blev inddelt i analysedel 1 med afsæt i analyseniveau *tekst og diskursiv praksis*, og analysedel 2, hvor der blev taget udgangspunkt i *den sociale praksis*.

Ud fra analysedel 1 fokuseres der på de lingvistiske træk der konstruerer aktivisterne, deres politiske handlen samt italesættelsen af deres demokratiforestillinger. Her drages der sammenligninger mellem de unges politiske handlen og krigshandlinger gennem de metaforiske beskrivelser. Aktivisterne beskrives hovedsageligt gennem deres udseende, hvor de afbilledes gennem den traditionelle opfattelse af hvad der er en *autonom-uniform*. Gennemgående er der høj grad af modalitet i artiklerne, hvor italesættelsen af aktivisterne gennemgående fastholder konstruktionen af de unge som værende en *flok stenkastende voldspsykopater fra helvede*.

I Analysedel 2 anvendes Anthony Giddens teori til at belyse *den sociale praksis*. Som det fremgår af diskussionen forekommer spiller medierne en afgørende rolle i udformningen af konflikten, netop gennem italesættelsen af aktivisterne og deres politiske handlen. Mediernes fokus på aktivisters voldelige sammenstød med

politiet, og de negative metaforer der beskriver Nørrebro som en krigszone, som følge af aktivisternes demonstrationer og hærværk, fastholder et negativt billede af aktivisterne blandt den øvrige befolkning. Mediernes definitionsmagt i konstruktionen af Ungdomshuset og dets brugere får betydning for vore holdninger til aktivisterne, ligesom forståelsen for andre demokratiforestillinger ikke bliver mulig. Denne fastlåshed kan resultere i subpolitiske kulturer som Ungdomshuset, kommer under øget pres i kraft af at samfundet konstant kræver aktivisterne skal retfærdiggøre deres alternative livsstil og dermed deres eksistens. Der kan tales om en hegemonisk diskurs, hvor en ulige magtkamp kendetegner konflikten om Ungerne, og hvor medierne gennem denne diskurs fremhæver en *dem-os* dimension. Denne dimension er medvirkende til at adskille afvigere fra normaliteten, hvorfor det bliver muligt at tale om en normaliseringsdiskurs. En normalitetsdiskurs hvor politikere og borgere generelt ønsker at vi alle skal være ens. For aktivisterne drejer denne *dem-os* dimension sig netop om, at afvige fra det etablerede samfund og lade alternative demokratiforestillinger danne rammen for deres livsstil.

Konflikten om Ungeren – en konklusion

I Undersøgelsen af den danske skrevne presses italesættelse af Ungdomshusets brugeres politiske handling samt deres demokratiforestillinger er mediernes rolle af afgørende karakter. Medierne italesætter aktivisters politiske handling samt deres demokratiforestillinger ud fra borgernes diskurs herom. Hvad der kan italesættes som politisk handling afhænger af borgernes definition heraf. Medierne fremstiller ofte politisk handling ud fra den repræsentative demokratiforståelse. Hvorved aktivisters politiske handling ikke bliver accepteret i samfundet, først og fremmest som resultat af at vi har en fastlåst holdning til hvad der kan forstås som værende politisk handling, ligesom vi på forhånd har taget stilling til, ikke at ville acceptere alternative demokratiforestillinger der kan supplere vores forståelse af demokrati.

Flertallet af de udvalgte avisartikler havde overvejende en negativ fremstilling af de unge. Hovedsageligt blev deres politiske handling italesat gennem aktivisters voldelige aktioner og sammenstød med politiet. Konstruktionen af de unge fastholder et negativt billede af aktivisterne, som værende en flok stenkastende voldspsykopater fra helvede. Mediernes fokus på den voldelige politiske handling som aktivisterne udøver, samt et generelt fokus på at beskrive aktivisterne gennem deres påklædning, forhindre sociale relationer samt demokratiet i at udvikle sig. Herved bliver mediernes manglende behandling af konflikter mellem subpolitiske bevægelser og den etableret politik medvirkende til at formindske de subpolitiske bevægelses magt, hvilket bidrager til borgernes negative magt om forståelsen for politisk handling.

Kun artiklerne fra *Information* (og få fra *Morgenavisen Jyllandsposten*) forsøger gennem en positiv vinkel at udvide sociale relationer samt udfordre de dominerende magtpositioner. Dette sker ved hovedsageligt gennem en personificering af aktivisterne, hvorved man som læser, bliver i stand til at identificere sig med aktivisterne eller deres familie. Her bliver deres politiske handling fremstillet som netop en udfordring til traditionelle former for politisk deltagelse, og aktivisterne ses som værende kulturelle oprører.

Hovedårsagen til at aktivisterne ofte italesættes gennem de voldelige demonstrationer er for at fremhæve forskellen mellem *dem* og *os*. Ved at fastholde aktivisterne som en flok stenkastende voldspsykopater fra helvede, kan der derved tales om at de er afvigere fra normaliseringen. Herved fremhæves de øvrige danske befolkning i medierne som værende de normale og lydige borgere.

Det er dog ikke kun medierne der skildre denne *dem-os* dimension. Aktivisterne anvender ligeledes denne dimension, til at netop at adskille sig fra det etablerede samfund. Gennem aktivisters modkultur skabes deres identitet og fællesskabet i Ungdomshuset. Aktivisters kollektive handlen bekræfter dem i deres livsstil og fremme deres demokratiforestillinger, hvor der fokuseres på det lokale miljø samt lige medbestemmelse og politisk deltagelse.

Modernitetens globalisering har gennem den øgede teknologiske udvikling muliggjort at adskille tid og rum, hvorved mediernes indflydelse på den samfundsmæssige diskurs af Ungdomshuset, ikke kun gør sig gældende nationalt men også internationalt. Adskillelsen af tid og rum påvirker alle konfliktens aktører. Aktivisterne har mulighed for at kommunikere med andre aktivister på tværs af landegrænser, hvorved det bliver muligt at udveksle viden og erfaringer samt kulturelle events. Politikerne og medierne kan fastholde en hegemonisk diskurs, hvor deres magtposition synliggøres ved, at konstruere aktivisterne som en flok snotforkælede unger der ønsker at lade samfundet betale regningen for deres identitetsprojekt.

Det er dog ikke kun ud fra mediernes diskurs der kan tales om en hegemonisk diskurs. Med fokus på aktivisters kan der ligeledes tales om en hegemonisk diskurs, idet de unge fastholder et billede af sig selv som ofre for såvel det dominerende politiske magtdomæne som angreb fra den borgerlige presse. Der kan her tales om en offerideologi, hvor aktivisterne ser sig selv, som en undertrykt minoritet der er nødvendig i et mangfoldigt samfund.

I kraft af at flertallet af den danske befolkning får oplysninger om Ungeren og dets brugere fra medierne, resultere det i at medierne er medvirkende til at konstruere *virkelighed* om Ungdomshuset, idet vore holdninger og viden dannes ud fra hvad medierne bringer. Mediernes magtdefinition bliver derved en væsentlig faktor i konstruktionen af aktivisterne og italesættelse af deres politiske handlen. Den kritiske diskursanalyse har netop synliggjort denne magtdefinition gennem lingvistiske karaktertræk hvor artiklerne hovedsageligt fastholder et negativt billede af aktivisterne og deres politiske handlen gennem metaforer, hvor deres politiske handlen ofte sidestilles med krigsførelse.

Mediernes konstruktioner af aktivisterne og deres politiske handlen kommer til at fremstå som universelle. Om man som læser er enig i artiklernes konstruktion af virkeligheden og deres italesættelser af aktivisternes politiske handlen samt deres demokratiforestillinger, afhænger af flere forskellige faktorer. Den socialkonstruktivistiske approach kan ses som den grundlæggende forklaring på konfliktens udformning, og om man som læser er sympatisere med aktivisterne. Sprogets betydning, de kulturelle påvirkninger viden og normer samt den ellers socioøkonomiske baggrund, som er individuel baseret, er i sidste ende afgørende for hvorvidt vi acceptere mediernes konstruktion af virkeligheden gennem italesættelsen af aktivisterne som værende en flok *stenkastende voldspsykopater fra helvede*.

Et nyt Ungdomshus i sigte?

Som konflikten tager sig ud på nuværende tidspunkt, er der sket meget efter 16. april 2007, som har været slutdatoen for min tidshorisont.

Siden rydningen af Ungdomshuset har aktivisterne hver mandag fortsat deres mandagsmøde forskellige steder i København. Hertil har der været demonstrationer hver torsdag, for stadig at være synlig i gadebilledet. Ligesom aktivisterne har deltaget i forhandlinger med Københavns Kommune

(<http://www.ungdomshuset.dk/kalender.php3>). Flere mulige forslag til et nyt Ungdomshus har været oppe til diskussion, senest er det blevet fremlagt et forslag om, de unge skal overtage Frederiksundvejens skole (<http://www.berlingske.dk/article/20080228/koebenhavn/80228166/>).

Politikerne indkaldte til borgermode onsdag d. 27. februar 2008 for såvel borgere som aktivister, for at diskutere dette som en realistisk alternativ til Jagtvej 69.

Hovedparten af borgerne ønsker ikke at aktivisterne skal overtage skolen, og de frygter uroligheder som set på Jagtvej (ibid).

Aktivisterne derimod er åbne over for forslaget, og mener at det er et godt alternativ, idet Ungdomshuset stadig vil være at finde på Nørrebro (<http://www.berlingske.dk/article/20080129/danmark/801290307/>).

Denne problemstilling forestiller jeg mig, vil opstå uanset hvilket sted Kommunen foreslår som alternativ. Ingen vil have et Ungdomshus til nabo, og årsagen til dette mener jeg hovedsageligt bunder i den negative medieomtale der har været af aktivisterne og deres politiske handlen.

I kampen for et nyt Ungdomshus har aktivisterne udvidet deres politiske handlen til også at omfatte et liv i det virtuelle univers *Second Life*, hvor de har oprettet et Ungdomshus (<http://politiken.dk/indland/article255437.ece>). Herved adskilles tid og rum yderligere og det lokale miljø på Nørrebro har rykket grænser og er blevet en del af det globale virtuelle liv, hvor aktivister mødes og udveksler viden og informationer. Ligesom tilhængere og andre der støtter aktivisterne i kampen om et nyt Ungdomshuset viser sin opbakning.

Hvad angår muligheden for at få et nyt Ungdomshus, ser det lovende ud for aktivisterne på nuværende tidspunkt, men om et nyt Ungdomshus vil afslutte en år lang konflikt, eller om historien blot vil gentage sig selv, ja det er op til... ?

Referencer

- Andersen 2000: Andersen Johannes (2000). ”*Demokrati fra nedden – casestudier fra en dansk Kommune*” Jurist- og Økonomforbundets Forlag, København, ISBN: 87-574-0284-1
- Andersen 2000: Andersen Jørgen, Goul (2000). ”*Hvad folket magter . Demokrati, magt og afmagt*” Jurist- og Økonomforbundets Forlag, København, ISBN: 87-5740286-8
- Andersen 2003: Andersen Jørgen, Goul (2003). ”*Over- Danmark og Under Danmark – Ulighed, velfærdsstat og politisk medborgerskab*” Aarhus Universitets Forlag, Aarhus, ISBN:87-7934-049-0
- Christiansen 1999: Christiansen Peter Munk (1999). ”*Den demokratiske udfordring*”, Magtudredningen Hans Reitzels Forlag, København, ISBN: 87-412-2673-9
- Christensen 2000: Christensen Bolette, M. (2000). ”*Fortællinger fra Indre Nørrebro – solidaritet og handlekraft i det lokale*” Jurist- og Økonomforbundets Forlag, København, ISBN: 87-574-0280-9
- Fairclough 1992: Fairclough Norman (1992). ”*Discourse and social change*”, Polity Press, Oxford
- Fairclough 2003: Fairclough Norman (2003). ”*Analysing discourse – Textual analysis for social research*”, Routledge, New York – NY 10016,ISBN: 0-415-25893-6
- Giddens 1991: Giddens Anthony (1991). ”*Modernitet og selvmodernitet – selvet og samfundet under sen-moderniteten*” Hans Reitzels Forlag, København, ISBN: 87-412-3016-7
- Hoff 2004: Hoff Jens (2004). ”*Danmark som informationssamfund – Muligheder og barrierer for politik og demokrati*”, Magtudredningen, Aarhus Universitetsforlag, Aarhus, ISBN: 87-7934-045-8
- Howarth 2000: Howarth David (2000). ”*Diskurs – En introduktion*” Hans Reitzels Forlag, København, ISBN: 87-412-2351-9

- Jørgensen (1999): Jørgensen Marianne, Winther og Louise Phillips (1999). ”*Diskurs analyse – som teori og metode*” Roskilde Universitetsforlag, Frederiksberg, ISBN: 87-7867-075-6
- Lauersen (2001): Lauersen Søren (2001). *Vold på dagsordenen – Medierne og den politiske proces*” Magtudredningen, Aarhus, ISBN: 87-987581-7-9
- Loftager 2004: Loftager Jørgen (2004). ”*Politisk offentlighed og demokrati i Danmark*”, Aarhus Universitetsforlag, Aarhus, ISBN: 87-7934-046-6
- Mikkelsen 2002: Mikkelsen Flemming (2004). ”*Bevægelser i demokrati – Foreninger og kollektiv aktioner i Danmark*” Aarhus Universitetsforlag, Aarhus. ISBN: 87-7934-036-9
- Nørgaard 2006: Nørgaard Asbjørn, Sonne og Peter Munk Christensen(2006). ”*Demokrati, magt og politik i Danmark*” Gyldendal, Nordiske Forlag, København, ISBN: 87-02-02711-9
- Phillips (2004): Phillips Louise og Kim Schrøder (2004). *Sådan taler medier og borgere om politik – En diskursanalytisk undersøgelse af politik i det mediealiserede samfund*” Aarhus Universitetsforlag, Aarhus, ISBN: 87-7934-029-6
- Svensson (2004): Svensson Palle (2004). ”*Danskerne, magten og demokratiet*” Magtudredningen, Aarhus, ISBN: 87-91164-28-1
- Thomsen 2000: Thomsen Jens Peter, Frølund (2000). ”*Magt og indflydelse*”, Magtudredningen, Aarhus, ISBN: 87-987581-3-6
- Togeby 2003: Togeby Lise (2003). ”*Magt og Demokrati i Danmark – Hovedresultater fra magtudredningen*” Aarhus Universitetsforlag, Aarhus, ISBN: 87-7934-072-5

Tidsskrifter og avisartikler

- Information 181206: ”Ungdomshuset I: *'Det kan ikke blive værre'*”
- Information 221206: ”*Ungeren: Ungdommen længe leve*”
- Information 231206: ”*Ungdomshuset: Hvad nu?*”
- Information 240207: ”*Ungdomshuset: Hvis det værste sker*”

- Information 030307: ”Til salg: Jagtvej 69, 2200 København N: 'Vi sælger et problem'”
- Morgenavisen Jyllandsposten 261106: ”Nedtælling til ragnarok”
- Morgenavisen Jyllandsposten 151206: ”Fredelig demonstration for Ungdomshuset”
- Morgenavisen Jyllandsposten 201206: ”Ungdomshuset: >>Brosten taler ikke særlig godt<<”
- Morgenavisen Jyllandsposten 110307: ”Det er uniformen, vi hader”
- Morgenavisen Jyllandsposten 160406: ”Debat: Plads til de ”normale””
- Berlingske Tidende 031206: ”Sidste udkald”
- Berlingske Tidende 181206: ”Tilbage til start”
- Berlingske Tidende 260107: ”Ingen stilhed før de stormer”
- Berlingske Tidende 270107: ”Det er cool at være imod”
- Berlingske Tidende 040307: ”>>Snotforkælede unger<<”
- Politiken 171106: ”Inde i ungeren #4: Interview: En rolig avislæser under pres”
- Politiken 171206: ”Kamp mod rydning: ”No white falgs – no surrender. Wir bleiben alle. Ungdomshuset bli'r. I kan rydde rådhuset””
- Politiken 020207: ”Ungdomshuset: Interview: Sagen er vigtigere end huset”
- Politiken 040307: ”Ungdomshuset: Vold og hærværk i København: >> Der er ingen central styring<<”
- Politiken 060307: ”Ungdomshuset er en ekstrem voldelig offerideologi”

Internethenvisninger

- http://www.printguiden.dk/log/uploaded/3_Laeserprofil%20+1.k.%202005.pdf
- <http://www.diskurs.dk/skaermkursus/skaerm1.pdf>
- http://www.social.dk/netpublikationer/socialpolitisk_aarsmoede00/kap2.htm
- <http://www.ungdomshuset.dk/kalender.php3>

- <http://www.berlingske.dk/article/20080129/danmark/801290307/>
- <http://politiken.dk/indland/article255437.ece>
- <http://www.berlingske.dk/forside/tema:fid=100100592>
- <http://www.jernesalt.dk/ungdomshuset.asp>
- <http://www1.jp.dk/info/journalistik.htm>
- <http://www.leksikon.org/art.php?n=5009>
- <http://nyhederne.tv2.dk/article.php/id-5136315.html>
- <http://www.berlingske.dk/article/20080228/koebenhavn/80228166/>